

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HONEY TRAP

THE GUILD #1

T A T E J A M E S

USAT AND INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BAL TUZAĞI

GUILD #1

TATE JAMES

İÇİNDEKİLER

Sosyal Bağlantılar

Okuma Sırası

İçerik Uyarısı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Devam Edecek

Tate'den Bir Not

Tate James tarafından da yazılmıştır

Tate James

Bal Tuzağı: Lonca #1

Telif Hakkı © Tate James 2021

Tüm hakları saklıdır

İlk olarak 2021'de

yayınlandı James, Tate

Bal Tuzağı: Lonca #1

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmadan başka bir şekilde dağıtılamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayındaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Tamara Kokic

Düzenleme: Heather Long (içerik) ve Helayna Trask (çizgi).

*Dört buçuk yıl önce ilk kitabımı yayınlamadan önce beni neredeyse istifa
ettiren o sert kaltak için. Bir yazar olduğumu ima eden
Berbat bir yazar olduğumu ama hikayemin potansiyeli olduğunu.*

Bu senin için.

Sert sevgi olayı bende işe yaradığı için şanslıyım, değil mi Heather?

Tate ile kitaplar hakkında sohbet etmek ister misiniz?

Facebook: <https://www.facebook.com/tatejamesfans>

Okur Grubu: <https://www.facebook.com/groups/TateJames.TheFoxHole>

TikTok: <https://www.tiktok.com/@tatejamesauthor?>

Pinterest: <https://www.pinterest.com.au/tatejamesauthor>

Instagram: <https://www.instagram.com/tatejamesauthor/>

E-posta listesine kaydolarak Tate James ile g¼ncel kalın:

<http://eepurl.com/dfFR5v>

Web sitesi: <https://www.tatejamesauthor.com>

SHADOW GROVE DÜNYASI

Birbirine bağılı seriler

Shadow Grove dünyasındaki her seri diğerlerinden bağımsız olarak okunabilirken, kronolojik bir okuma için *önerilen* okuma sırası şöyledir zaman çizelgesi. Bu sırayla okumanıza *gerek* yoktur, ancak genel arka plan ve cameo karakter görünüşleri konusunda yardımcı olabilir.

MADISON KATE

#1. Nefret

#2 Yalancı

#3 Sahte

#4 Kate

HADES

#1 7th Circle

#2 Anarşi

#3 Kulüp 22

#4 Timber

MADISON KATE ROMANI

#4.5 Kasa

GUILD

#1 Bal Tuzağı

#2 Dead Drop

#3 Öldürme Emri

İÇERİK UYARISI

T Lonca serisi, birbirine bağı birkaç seriyi içeren Shadow Grove dünyasının bir parçasıdır. Ton ve içerik karanlığa doğru eğilme eğilimindedir ve okuyucunun sağduyusu tavsiye edilir.

LÜTFEN kendi içerik tetikleyicilerinize ve sınırlarınıza dikkat edin.

Lonca serisindeki KARAKTERLER kahraman veya kadın kahraman değildir, lütfen beklentilerin altında kalacakları için onları kahramanca bir standartta tutmayın. Kötü şeyler yaparlar ve eylemleri kendilerine aittir.

EĞER BU SİZİN İÇİN SORUN DEĞİLSE, lütfen açık fikirli bir şekilde okumaya devam edin ve umarım bu sevimli psikopatlara benim kadar aşık olursunuz.

- Tate

LEON

Shadow Grove. Çok ilginç bir yerdi, her türden ilginç insanla doluydu ve şaşırtıcı bir şekilde içinde gözden kaybolduğum en kolay şehirlerden biriydi. Shadow Grove halkı -ve komşu Cloudfroft ve Rainybanks- şehirlerini yöneten suçlulara o kadar alışmışlardı ki, sadece başlarını öne eğip kendi işlerine bakıyorlardı.

Bu *garipti*. Ama hoşuma gitmişti. Belki Shadow Grove'da bir ev alırdım.

Ancak bu kasabadan birini Lonca'nın radarından uzak tutacağıma dair söz vermiştim... Bu da muhtemelen yolun aşağısına taşınarak Çember'in (Lonca'nın liderlik konseyi) dikkatini gereksiz yere çekmemem gerektiği anlamına geliyordu.

Yine de, son ziyaretimden bu yana bir yıldan biraz fazla bir süre geçtikten sonra beni Shadow Grove'a geri getiren şey, bu sokaklardaki suçluların sıradan anonimliği idi. Görünüşe göre, Hades ve Timberwolves'un bu bölge üzerindeki demir pençesi burayı kaçak paralı askerler için mükemmel bir saklanma yeri haline getirmişti.

"Size başka bir şey getireyim mi?" Bir garson masama eğildi, boş pasta tabağını temizledi ve dostça, hafif çapkın bir gülümseme sundu.

Ben de ona yavan bir gülümsemeyle karşılık verdim ve hiç ihtiyacım olmayan gözlüklerimi düzelttim. "Bir kahve daha lütfen."

Başını salladı ve kahvemi yapmak için tezgâha geri dönerken kalçalarının salınımını izledim. Güzel bir kadındı. Belki de ben yerel ürünlerden bazılarını tadarken görevim başka bir gece bekleyebilirdi.

Garson kız mutfakta kayboldu ve bakışlarım tezgâhta oturan, pahalı siyah ve gri özel kıyafetler giymiş bir çocuğa takıldı.

okul üniforması. Doğrudan bana bakan bir çocuk.

Gözlerim kısıldı ama o irkilmedi. Ne kadar tuhaf. Çocuklar genelde beni sevmezdi, bu büyük bir sürpriz değildi. Ama kafedeki diğer herkes orada oturduğumu bile fark etmezken o bana *bakıyordu*. Ya ben gerektiği kadar arka plana karışmıyordum ya da bu çocuk çoğu yetişkinden daha gözlemciydi.

"Ne?" Çocuk başka tarafa bakmayınca tersledim. Gözünü bile kırpmadı. Tuhaf kız.

Kaşlarını çattı, hiç etkilenmemişti. "Bu bir Beretta M9 mu?"

Kaşlarım havaya kalktı ve omurgam sertleşti. Bu çocuk da kimdi? Okul üniformasındaki armadan yerel bir okul olan Shadow Prep'e gittiği anlaşılıyordu ve bakır kırmızısı saçları iki örgüye sıkıca sarılmıştı, bu da onu pasta kadar masum gösteriyordu. Gözleri hariç. Cehenneme gidip gelmiş bir çocuktuk bu.

Shadow Grove'un kilit oyuncuları ve onların zayıflıklarıyla ilgili önceki araştırmalarımın parçaları bir araya getirerek dilimi şaklattım. "İyi göz. Diana, değil mi?"

Kaşları çatıldı. "Peki sen kimsin?"

Yaşlı bir kadın tezgâhın arkasından uzandı ve kızın kulaklarına hafif bir kelepçe geçirdi. "Ağzından çıkanı kulağın duysun, çocuk. Adamı rahat bırak."

Çocuk -Diana- kaşlarını daha da çattı ama dikkatini önündeki tezgâhta açık duran okul kitaplarına geri verdi. Bir dakika sonra güzel garsonum kahvemle ve başka bir çapkın gülümsemeyle geri döndü. Yine de dikkatim hâlâ çocuktaydı. Gizli silahımı fark eden ve onu uzaktan doğru bir şekilde tanımlayan küçük, zeki bir şey. Koruyucuları onu iyi eğitmişlerdi.

Yine de beklediğim adam kafenin penceresinin önünden geçtiğinde merakımı çabucak aklımdan çıkardım.

"Teşekkür ederim," dedim hemen, garsonun daha sonra bir içki içmek için buluşma teklifini keserek, "Gitmem gerek."

Hesabı bekleme zahmetine girmeden masaya bir tomar para attım ve hedefimi takip etmek için kafeden çıktım. İzini bulmak diğer görevlerimin çoğundan daha zor olmuştu ama bu beklenen bir şeydi. Ne de olsa o da benim gibi bir paralı askerdi.

Tamam, *tam* olarak benim gibi değildi. Ama Lonca eğitimliydi, yani bu kadar yaklaşmam birkaç gün yerine birkaç haftamı almıştı.

sıradan hedefler için. Bir bakıma, bu görev neredeyse bittiği için üzgündüm.

Yine de en iyi kısmı henüz gelmemiştir.

Hedefim, görünüşe göre sıkıcı, sıradan bir adamdı. Otuzlu yaşlarının ortalarında, kot pantolon ve sweatshirt giymiş, vücudunu en az üç silah - tahminimce 19'luk- ve altı bıçak süslüyordu. Buna şükürler olsun. İyi bir dövüş havasındaydım ve hiçbir şey Lonca tarafından eğitilmiş bir paralı askerin beni görünce teslim olmasından daha fazla hayal kırıklığı yaratamazdı.

Hedefimin onu takip ettiğimi fark etmesi sadece üç blok sürdü ve ağzımın köşeleri yukarı kalktı. Bu beklediğimden daha eğlenceli olabilirdi. Shadow Grove'un beni hayal kırıklığına uğratmayacağını bilmeliydim.

Adımları dramatik bir şekilde hızlandı ve birkaç blok sonra tam gaz koşmaya başladı. Artık onu takip ettiğimi saklamama gerek yoktu, bu yüzden hızına kolayca ayak uydurdum ama yetişmek için hiçbir girişimde bulunmadım. Benim yerime halktan uzaklaşmak için tüm zor işi o yapıyorken neden yapayım ki?

Nefesimin altında kıkırdarak, korkmuş küçük tavşanımı kalabalık alışveriş caddesinden uzaklaştırıp daha sessiz, köhne yerleşim bölgesine doğru kovaladım. Hala onu yakalamak için acele etmiyordum, ne kadar hızlı koşarsa koşsun aramızda aynı yüz metrelik boşluğu bırakıyordum. Yetenekli bir paralı asker için böyle bir oyuna gelmek çileden çıkarıcı olmalı.

Köşelerden eğildi ve çitlerden atladı, beni sarsmak için elinden gelen her şeyi yaptı ama nafile. Artık onu görüş alanıma almıştım... Lonca'nın onu öylece bırakmayacağını biliyor olmalıydı.

Bir an sonra, sinsi hedefim görüş alanımdan kayboldu ve ne tarafa gittiğine karar vermek için durmam gerekti. Sola. Kesinlikle sola. Avımın ilk başta düşündüğüm gibi bir parka girmediğini fark ettiğimde keskin bir kahkaha attım. Bir mezarlıktı.

Shadow Grove beni eğlendirmekte asla başarısız olmadı, bu kesindi.

Önümde, hedefimin uzun mezar taşları, bazı oyma melekler ve yekpare taş haçlardan oluşan bir sıraya doğru koştuğunu gördüm. Bir adamı öldürmek için bundan daha iyi bir yer seçemeyeceğimi düşünerek kendimi bir dizi mezar taşının üzerinden fırlattım ve hızımı artırdım.

Sessiz ve ölümcül.

Geldiğimi bile görmedi, omzunun üzerinden beni aramakla meşguldü, ta ki bıçağıma doğru koşana kadar.

Darbe kolumda yankılandı ama adamın momentumuna karşı koyarak kendimi güçlü tuttum.

Hakkını yemeyeyim, avım çığlık atmadı. Yardım için bağırmadı ya da hayatı için yalvarmadı. Sadece homurdandı ve hala bıçağımın sapını tuttuğum, bıçağı tamamen içine gömülü olan ve muhtemelen diğer tarafını da dışarı çıkaran orta kısmına baktı.

"Boku yedin Jean-Claude," dedim ona, sanki etindeki bıçağım bu noktayı tek başına yeterince vurgulamıyormuş gibi. "Merak etme, seni öldürecek olan bu değil."

Paralı asker yüzünü buruşturdu, ölümünü acı verici hale getirmek istediğimi açıkça anlamıştı.

"Leon," diye mırıldandı. "Beklediğim kişi değil."

Ağzımın kenarlarının soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim. "Ben asla değilim, Jean-Claude." Bıçağımı susturucu bir çekişle karnından çekip çıkardıktan sonra kabzasını hızla şakağına vurarak onu bayılttım. Gerekli değildi ama işleri kolaylaştırdığı kesindi.

Gözden düşmüş paralı asker yere yığıldı ve ben de bıçağımı bir kenara koymadan önce dikkatlice eşofmanına sildim. Jean-Claude ufak tefek bir adam değildi, bu yüzden onu patikanın dışına ve duyulma ihtimalimizin daha *düşük* olduğu mezarlığa doğru sürüklemek için iki elime birden ihtiyacım vardı.

Güvende olmak için hızlı davranmalıydım. İhtiyacım olan son şey meraklı Timberwolves'ların araya girmesiydi, çünkü o zaman onları öldürmek ve Hades'in serpintisiyle uğraşmak zorunda kalacaktım. Yapılabilirdi ama benim eğlence anlayışına uymazdı. Kasabada olduğumu bilmemesi daha iyiydi.

Fermuarlı bağlar kullanarak, görevimi bir aile arsasının etrafındaki özellikle dekoratif bir ferforje çite bağladım. Jean-Claude'u uyandırmak için cebimden küçük amonyum karbonat poşetini çıkardım. Ayağımı yere vurup bilincinin yerine gelmesini bekleyecek ne zamanım ne de sabrım vardı. Karnında sürekli kanayan yaranın da öyle.

İnlemeye başladığında, "Bunu kısa tutacağız," diye duyurdum. "Lonca gizlilik protokollerini ihlal ettiğinizi biliyor. Gillian White adında bir gazeteciyle yaptığın gizli toplantıları ve Lonca'yı ifşa etmesi için ona sağladığın kanıtları biliyoruz. İçiniz rahat olsun, bunların hiçbirisi gün ışığına çıkmayacak." Kendime engel olamayarak sııttım. "Bayan White da görmeyecek."

Jean-Claude acı içinde inledi. Yastık sohbeti sırasında Lonca sırlarını dökmüş, sonra da yatak arkadaşının onu özel bir röportaj yapmaya ikna etmesine izin vermişti. Genç bir gazetecinin tüm kariyerini değiştirebilecek türden bir makale. Aptal genç gazetecilerin öldürülmesine ve evlerinin yakılmasına neden olan türden bir makale.

"Bilmek istediğimiz şey," diye devam ettim, "neyi başaracağını düşündüğün, Jean-Claude? Bundan paçayı kurtaramayacağını biliyordun herhalde."

Ölmek üzere olan adam kahkahalarla güldü, sonra başını geriye çevirip gözlerimin içine baktı. Dudakları birbirine kenetlenmişti ve bakışları sabitti. Bu bakışı iyi tanıyordum. Konuşmuyordu.

Omuz silkerek cebimden bir çift kulak tıkacı çıkardım. Jean-Claude'un ölümünün acı verici olmasını sağlamak benim işimdi ama bu süreçte işitme duyumu kaybetmek istemediğimden emindim. Bu yüzden onları kulaklarıma taktım ve etrafımdaki anlık sessizliğe gülümsedim. Bir adama işkence etmek ve çığlıklarını zar zor duymak gerçeküstü bir şeydi.

Jean-Claude'un ağzı dehşet içinde kıpırdadı, ben kerpetenimle işe koyulurken dudakları dehşetle yuvarlandı. Tırnaklarını sökmek hiç zaman almadı, gerçekten, sonra suçüstü yakalanma havamda olmadığım için dilini hızla kestim ve dudaklarını dikerek kapatmaya çalıştım.

Jean-Claude sonunda kendi kanında boğuldu, ki bu son derece dramatik bir ölüm şekliydi. Yine de bir mesaj gönderdi.

İşim bittiğinde, Lonca maaş bordrosundaki en yakın temizlik ekibini aradım. Gizliliğimize önem verdiğimiz için cesedi mezarlığa bağlayıp Shadow Grove'da yaşayan herhangi birinin bulması riskini göze alamazdım. Ama mesaj temizlik ekibi için açık olacaktı. Ve haber oradan yayılacaktı. Lonca'nın gevşek dudaklara tahammülü yoktu.

Bir an durup kendi el işime baktım. Jean-Claude'un ağzına düzgün bir dikiş atmıştım. Son zamanlarda iltica edenlerin sayısındaki artış bana bolca pratik kazandırmıştı, bu kesindi.

Ellerimi ve aletlerimi temizlemek için ceketimin cebinden neredeyse bir paket dezenfektan mendil çıkarmam gerekti, sonra temizlikçiler gelene kadar cinayet mahalline göz kulak olmak için zahmetsizce biraz uzaktaki gölgelere karıştım.

Taştan bir haça yaslanarak kollarımı kavuşturdum ve beklemeye koyuldum. Kıpır kıpır olmadan *beklemek* gibi bir sorunum hiç olmadı.

sigara içiyordum. Ama birkaç dakika sonra telefonum cebimde titreşti ve bir arama geldi.

Kaşlarımı çatarak telefonu çıkardım ve arayanın kimliğini kontrol ettim, sonra daha dik durdum.

3982

Normalde görevim tamamlanana kadar temizlik de dahil olmak üzere dikkatimi dağıtan her şeyi görmezden gelirdim. Ama bu... Bu telefona cevap vermeden duramadım.

Aramayı bağladıktan sonra telefonu kulağıma götürdüm ve hiçbir şey söylemedim. Dinliyordum.

Arka planda silah sesleri duyuluyor ve camlar kırılıyordu ama ben daha çok arayanın nefes nefese kalışıyla ilgileniyordum.

"Leon," diye öksürdü boğuk kadın sesi, hemen ardından bir dizi daha yüksek silah sesi geldi.

Kanım daha hızlı pompalanırken gülümsedim. Beni bir çatışmanın ortasından mı arıyordu? Bu yeni bir şeydi.

"Danny," diye cevap verdim. "Görünüşe göre bir şeylerin ortasındasın."

Alçak sesle ve sertçe güldü. "Öyle de denebilir. Bir saniye bekler misin?"

Danny'den daha hızlı silah sesleri ve kısa, keskin nefesler geliyordu, çünkü şüphesiz üzerinde çalıştığı şeyi bitirmişti. Bir dakika sonra silah sesleri kesildi. Bir kadının topuklu ayakkabıları sert zeminde tıkırdarken sabırla, hevesle bekledim, on yedi adım -saydım- ve ardından art arda üç el daha ateş edildi.

"Özür dilerim Leon," dedi ağır bir nefes vererek. "Ne diyordum ben?"

Kendime engel olamadım, sııttım. Danny'yle birkaç görevde birlikte çalışmıştık ama uzun zamandır ondan haber almamıştım.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim. "Ne diyordun sen?"

Sinirli bir ses çıkardı. "Doğru. Bir yaralıya dikiş atabilecek yerel bir doktora ihtiyacım var. Prag'dayım."

Kaşlarım merakla kalktı. "Kim vuruldu?"

Danny küçük bir hırıltı çıkardı. "Ben. Yardım edebilir misin, edemez misin? Burada Lonca doktoruna gidemem. Örgüt dışından birine ihtiyacım var."

Danny vuruldu mu? Yok artık. Onu yanlış duymuş olmalıyım. Danny DeLuna lonca *kraliyet* ailesindendi. O tamamen dokunulmazdı... birden fazla şekilde. Ama kahretsin, onun oyununu oynayacak kadar meraklı olduğumu düşün.

"Yardım edebilirim," diye onayladım. Yardım edebileceğimi zaten biliyordu, yoksa beni aramazdı. Asıl soru ben arar *miydım*? "Sana numarasını gönderirim. Neden Eski Şehir'deki Lonca doktoruna gitmiyorsun?"

Kısa bir iç çekti. "Çünkü Lonca az önce beni öldürmeye çalıştı." Bir arabanın kapısı çarptı ve bir motor sesi duyuldu. "Bana o numarayı gönder Leon. Sana borçlanacağım."

Arama aniden sona erdi ve Prag'daki gizli bir doktorun numarasını Danny'nin telefonuna yönlendirirken gülümsedim. Lonca onu öldürmeye mi çalışmıştı? Mümkün değil. Danny DeLuna için bir ölüm emri çıkarılmış olsaydı, bunu ilk duyan ben olurdum.

Ama *biri* Danny'yi korkutacak kadar inandırıcı olmalı.

Ayağımı yere vurarak güvenli uçuş rezervasyonu uygulamamı açtım. Görünüşe göre bir sonraki görevimin yeniden planlanması gerekecekti, çünkü Prag'a gidiyordum.

DANİŞ

T Boktan otel odamın kirli halısında volta atarken, yeni dikilmiş kurşun yaramın donuk sızısı acı içinde tıslamama neden oldu. Yeni bir yere, yeni bir ülkeye gitmem ve bir süre ortalıkta görünmemem gerekiyordu. *Kolay* işim bir pusuya dönüşmüştü ve şehrin doğu yakasında büyük bir karmaşa bırakmıştım. Bu sırada vurulmamış olsaydım, şimdiye kadar çoktan dünyanın öbür ucuna gitmiş olurdum.

Hal böyleyken, otel odamda sıkışıp kalmıştım ve nasıl böyle bir tuzağa *düşürüldüğümü* anlamaya çalışıyordum. Ve nedenini. Kulağımla omzum arasına sıkışmış olan telefonumu bile zar zor dinliyordum. Kurşun yan tarafımdan geçmişti, tamir edilemeyecek bir yere isabet etmemişti ama adrenalinin etkisi geçtiği için çok acıyordu.

Ağrı kesici almayı da reddettim, bu da yardımcı olmadı.

"Şehre ne zaman döneceğini biliyor musun?" diye sordu arkadaşım telefonun diğer ucundan. "Eğer boş zamanlarımızı ayarlayabilirsek Sabby ile bir araya gelmenin iyi olacağını düşünüyordum. Üçümüz yüz yüze takılmayalı sanki çok uzun zaman oldu."

Yüzümü buruşturdum ve ağrıyan yaramı kontrol etmek için gömleğimin eteğini sıyırdım. Yine de düzgünce dikilmişti ve pansuman hala mükemmel bir şekilde yerindeydi ve kan sızmiyordu. Sadece paranoyaklaşıyordum.

"Emin değilim," diye itiraf ettim iç çekerek. "Burada işler biraz... planın dışına çıktı."

Arkadaşım telefonda durakladı. "Ve *burası*... tam olarak neresi?"

Onun alaycı tonuna kısa bir kahkaha attım. "İyi deneme, Jude. Bak, gitsem iyi olacak. Daha güvenli bir yere gitmem gerek."

Jude benim iki arkadaşımdan biriydi ve teknik olarak o da Lonca için çalışmasına rağmen, görevimin ayrıntılarını bilmiyordu. O biliyordu ki

bir iş üzerindeydi ve hepsi bu kadardı.

"Tamam, ama hey," dedi hemen, ben aramayı sonlandırmadan önce, "lütfen kendine dikkat et. Güvende olduğunda beni ara. Endişeleniyorum."

Gülümsedim, gömleğimi tekrar aşağı indirdim. "Endişelendiğini biliyorum. Yine de iyi olacağım. Ben her zaman iyiyimdir."

Jude ofladı ama karşı çıkamadı. Ona vurulduğumu söylememiştim. Lanet olsun, onca insan arasında *Leon*'a söylediğime inanmakta güçlük çekiyordum. Bu hatalı karar için şoku suçlayabilirdim.

"Pekâlâ, tamam, gitmene izin vereceğim," diye mırıldandı arkadaşım. "Seni seviyorum, DeLuna."

"Ben de seni seviyorum Mackenzie," diye cevap verdim, göğsümde sadece iki arkadaşımın toplayabileceği sıcak tüyleri hissederek.

Görüşmeyi sonlandırıp telefonumu yatağa attım ve temiz bir üst bulmak için küçük kıyafet çantamı karıştırdım. Üzerimdeki kirli bluzdan kurtulmaya çalışırken acı içinde inledim ama yerine giyeceğim bluza uzanamadan odada tanıdık bir klik sesi duyuldu.

Bir saniye sonra kapı açıldı.

"Vay anasını, gerçekten de vurulmuşsun," diye yorum yaptı davetsiz misafirim, kazmalarını bir kenara bırakırken açıkta kalan karnıma bakarak.

Ben de ters ters baktım. "*Seni* vurmadığım için şanslısın. Kapı çalmak diye bir şey duydun mu hiç?" Silahım elimdeydi, onu aldım ve bilinçli bir düşünce bile oluşturmadan nişan aldım.

Leon orantısız, kendinden emin bir gülümseme sundu ve omuz silkti. "Bunun daha dramatik bir havası olduğunu düşündüm."

Gözlerimi devirdim, silahımı indirdim ama yerine koymadım. Henüz değil. "Her zaman dramatik olmayı seviyorsun, değil mi?"

Leon'la yıllardır ara sıra birlikte çalışıyorduk ama görevlerimiz hiçbir zaman çok kapsamlı ya da derinlemesine olmamıştı. O bir hacker'dı, Lonca'nın en iyilerinden biriydi ve genellikle keşif görevlerinde ya da hırsızlıklarda eşleştirilirdik. Bunların hiçbiri benim uzmanlık alanım değildi, ama muhtemelen bu yüzden bir süredir onunla çalışmıyordum.

Aslında Leon'la çalıştığım o işler, benim yeteneklerime göre tuhaf görevler olarak hâlâ aklımda. Ama kolaydı, kimseyle yatmamı gerektirmiyordu ve iyi para ödüyordu, bu yüzden sorgulamadım.

Keskin bakışları üzerimde gezindi ve bana tişört giymediğimi hatırlattı. Sütyenimi ya da göğüslerimi görmesi konusunda mütevazı değildim.

Sütyen dantelden ve transparan ağdan biraz daha fazlasıydı ama yarama bakışı hoşuma gitmemişti.

"Dramatik konuşmayı seven birisin," diye yorum yaptı, gömleğime bir kez daha uzandığımda bakışları tekrar yüzüme kaydı. "Silahlı bir kavganın ortasında beni arayıp vurulduğunu mu söylüyorsun?"

Yüzümü buruşturdum, temiz atletimi çekiştirirken silahımı kısa bir süreliğine yere bıraktım. "Evet, şey... aklıma gelen ilk kişi sendin. Burada ne işin var? Shadow Grove'da olduğunu sanıyordum?"

Leon belli belirsiz sertleşti. O kadar iyi bir *Lonca*'ydı ki muhtemelen kışında Çember'in armasının dövmesi vardı. Yani bir teknisyene göre hâlâ kusursuz bir şekilde eğitilmiş bir paralı askerdi. Vücudunun verdiği ipuçları, aynı eğitimden geçmemiş herhangi biri için tamamen fark edilemezdi.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu soğuk, ifadesiz bir sesle.

Sırıttım. "Bağlantıları olan tek kişi sen değilsin Leon. Ama ben bir soru sordum ve sen cevap vermedin." Silahım tekrar elimdeydi, rahatça yanımda tutuyordum ama en ufak bir tehdit işareti verirse ateş etmeye hazırdım.

O da bunu biliyordu. Bakışları silahıma kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü. "Buraya seni öldürmeye gelmedim Danny."

Gözlerimi kısmıştım. "Eğer öyle olsaydın bunu kabul eder miydin?"

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Sanırım etmezdim. Ama kötü şöhretli DeLuna'yı alaşağı etmek için bir hacker'dan çok daha iyi birini göndermeleri gerektiğini düşünüyorum. Ben intihara meyilli değilim."

Haklı olduğu bir nokta vardı. Onun kendi başına ölümcül olmadığını düşünecek kadar aptal değildim... ama bazı Lonca üyeleri savaş dışı alanlarda mükemmeldi. Leon teknoloji konusunda ne kadar iyi olursa olsun, beni öldürmek için gönderilen kişinin o olacağından şüpheliydim.

"Peki neden buradasın?" Tekrarladım.

"Meraktan," diye cevap verdi yüzünde en ufak bir aldatma belirtisi olmadan.

Onu bir süre daha inceledim, sonra kararımı verdim. Cezayirli gangsterlerin bir gece önce başlattığı işi bitirmek için burada değildi.

"Umarım tatmin olmuşsundur," diye iç geçirdim, kalça kılıflarımı takıp silahlarımı kınına sokarken. "Çünkü Prag'dan defolup gitmek için acelem var."

Leon acele etmiş gibi görünmüyordu, onun yerine kapının yanındaki duvara yaslanıp ellerini ceplerine soktu. "Lonca'nın seni öldürmeye çalıştığını söylemiştin."

seni öldürttü. Beni bilgilendirmek ister misin? Başın derde girerse belki yardım edebilirim?"

Acı bir kahkaha attım. "Öyle mi, Lonca'dan kaçan birine yardım mı edeceksin? Hayır teşekkürler, bu işi çözene kadar kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Sen bilirsin," diye mırıldandı, görünüşe göre reddetmemi umursamamıştı. Benden gelen iki dakikalık bir telefonun ardından Prag'da ortaya çıkmasıyla çelişiyordu bu.

Yine de gerçekten neden burada olduğu konusunu geçiştirecek havada değildim ve bir yerde çok uzun süre kalmak istemiyordum. Dün geceki gangsterler beni bekliyordu, bu da birinin görevimi sızdırdığını gösteriyor. Belki Lonca'nın öldürme emri değildi ama öyle sayılırdı. Sadece Çember üyelerinin aktif görevlere erişimi vardı. Eğer biri sızdırdıysa, o zaman Lonca'nın liderlik konseyinden biridir.

Gevezelik ederek nefesimi boşa harcamamak için tüm eşyalarımı sırt çantama geri doldurdum ve yüzümü buruşturarak omzuma attım.

"Seni görmek güzeldi Leon. Dün geceki yardımın için teşekkürler." Kapıyı sarsarak açtım ve dışarı çıktım. Beni yakından takip etti ve ben hiç şaşırmadım. "Alınma ama sanırım tek başıma daha iyiyim."

Leon onun bir yük olduğunu ima etmemden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, sadece beni merdiven boşluğuna kadar takip etti. Asansörlerde kapana kısılmış gibi hissetmekten nefret ederdim ve koridorda durup beklemeye de hevesli değildim. Ayrıca, sadece üçüncü kattaydım.

"Buna itiraz edemem," dedi birkaç kat çıktıktan sonra, "ama en azından seni şehir dışına bırakmama izin ver. Burada bir arabam var ve seni insan içine çıkmaktan kurtarır."

Sırtıma çarpmasına neden olacak kadar sert bir şekilde durdum.

"Leon... *neden* buradasın?" Onunla yüzleşmek için dönerek talep ettim. Benden sadece bir adım yukarıdaydı ama aramızdaki büyük boy farkıyla üzerimde yükseliyor gibiydi.

Siyah çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru itti ve bana çocuksu bir gülümseme fırlattı. "Programımda bir boşluk vardı ve sen aradığında... Bilmiyorum. Son görevimizde çok eğlenmiştik, değil mi?"

Eğlenmiştik. Ama bu, ölümle burun buruna geldiğim bir anda habersiz ve davetsiz gelmesini açıklamıyordu.

"Sana inanmıyorum," dedim merdivenlerden inmeye devam ederek, "ama cevaplar için sana işkence edecek zamanım da yok."

Kısa bir kahkaha attı. "Yani, bu seni bırakmamı kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

"Hayatta olmaz," diye mırıldandım. Zemin kata ulaştık ve lobinin kapısında bir an duraksadım, merdiven boşluğundan çıkmadan önce etrafın temiz olup olmadığını kontrol ettim. Sıra dışı bir şey görünmüyordu, ben de aceleyle köhne fuayeyi geçip sokağa çıktım.

Öğle vakti turist kalabalığının arasında kaybolmadan önce Leon uzanıp bileğimi yakaladı ve ben de sarsılarak durdum.

"Danny," dedi sinirli bir sesle.

Onunla yüzleşmek için döndüm, onu tehdit etmeye hazırlanırken yüzüme bir kaş çatma yerleşti. Ama o ya da ben ne söyleyeceksek söyleyelim, az önce çıktığımız otel havaya uçtuğu için bir önemi yoktu.

DANIŞ

T Patlamanın şiddeti bizi birkaç metre sokağa fırlattı ve yan tarafım sert kaldırıma çarptığında hava ciğerlerimden vınlayarak çıktı. Üzerime ağır bir şey düştü ve yeni dikilmiş yan tarafım acı dolu çığlıklar attı.

"Siktir," diye öksürdüm. Ya da öyle sandım. Kulaklarım tiz bir sesle çınlıyor, beni geçici olarak sağır ediyordu. Tek görebildiğim karanlık kaldırım ve yoğun dumandı ama hâlâ hayattaydım. Yani bu da bir şeydi.

Üzerimdeki ağırlık yuvarlandı ve bir an sonra güçlü bir el bileğimi kavrayarak beni ayağa kaldırdı.

Leon boşa konuşmadı, beni yanan otel kabuğundan uzaklaştırırken parmaklarını bileğimde kilitli tuttu. Etrafımızda enkaz parçaları ve hasarlı arabalar vardı; tek parça halinde kurtulduğumuz için çok şanslıydık.

Şans mı? Yoksa tasarlayarak mı?

"Yemin ederim Leon," diye öksürdüm koşarken, "eğer o bombayı sen yerleştirdiysen -"

"Ben yapmadım," diye tersledi ve omzunun üzerinden bana sert bir bakış fırlattı.

Bileğimden çekiştirerek beni de kendisiyle birlikte köşeye çekti ve Patlama alanındaki katliamdan ve gürültüden uzakta. Siyah bir Mercedes sedan yolun kenarındaki benzer arabaların arasına park etmişti ve biz yaklaştıkça ışıkları yanıp sönüyordu.

Leon, "Bin," diye emrederek sürücü tarafındaki kapıya yöneldi.

Risk faktörünü tartarak bir an tereddüt ettim. Ama Leon'un dün geceki pusuyla hiçbir ilgisi yoktu ve eğer bu olayla bir ilgisi varsa

Bomba patladığında dışarıda olacağımdan şüpheliydim. Bu yüzden yolcu kapısını çekiştirerek açtım ve o motoru çalıştırırken koltuğa kaydım.

Leon bizi yıkılmış otelden uzaklaştırırken birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmadık. Sonra kaşlarını merakla çatarak bana baktı.

"Yani... biri seni öldürmeye çalışıyor, ha?"

Bir kahkaha attım. "Bu fikre nereden kapıldın?" Yan tarafım zonkladı ve daha rahat bir pozisyon bulmak için koltuğumda kayarak yüzümü buruşturdum. Hiç şüphe yok ki, o şekilde yere düştüğümde dikişlerimden birkaçı sökülmuş olacaktı. Yine de güvenli bir yere gittiğimizde kendi başıma düzeltemeyeceğim bir şey değildi.

Güvenli bir yere gittiğim*de*. Leon alınmasın -onu da herhangi bir Lonca paralı askerini sevdiğim kadar severdim- ama tek başıma daha iyiydim.

"Bu Lonca değil," diye yorum yaptı, arabayı sürerken ifadesi nötrdü.

Kaşlarımı kaldırdım. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Bana hızlı bir bakış fırlattı, gözlerinde herhangi bir duygu okuyamayacağım kadar hızlıydı. "Çünkü baştan savmaydı ve sen hâlâ hayattasın. Eğer hakkında bir ölüm emri olsaydı, Çember bir cellat gönderirdi ve sen de ölmüş olurdun."

Haklı olduğu bir nokta vardı. Homurdandım. "Evet, belki de bu bir ölüm emri değildir. Ama dün gece birinin bana tuzak kurduğu kesin. Benim işim bir tuzaktı ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

"Bilgiyi sadece bir Çember üyesi sızdırmış olabilir," diye bitirdi sözlerini, sesi acımasızdı. "Bu her zaman doğru olmayabilir, biliyorsun değil mi?"

Sertleştım. "Ne demek istiyorsun?"

Leon hemen cevap vermedi, Prag'ın dış mahallelerine doğru ilerlerken gözleri önümüzde uzanan caddelere takılmıştı. Sonunda hayal kırıklığına uğramışçasına küçük bir nefes verdi.

"Teoride, aktif görevlere sadece Çember'in erişimi vardır. Görevleri onlar atıyor ve herhangi bir zamanda hangi merc'in hangi görevde olduğuna dair ayrıntılara yalnızca onlar sahip. Değil mi? Şey... doğru değil. Ya da ben öyle duydum. Çember'in kendisi çok meşgul ve bu görevlerle ilgilenen bir alt kademe var. Tabiri caizse bir dış çember."

Elimi yüzüme sürerek homurdandım. "Harika. Yani şüpheli havuzum artık sadece Çember'in yedi üyesinden ibaret değil, kim bilir kaç kişiden oluşan bir dış çember de var."

"Altı," diye düzeltti Leon. "Şu anda sadece altı Çember üyesi var."

Ne oluyor lan? El bombası gibi bilgi yağıdırıyordu.
Şimdi.

"Ne zamandan beri? Her zaman yedi kişiydi. Yedi kurucu aile, yedi Circle'daki koltuklar." Gözlerimi kısarak ona baktım ama o gözlerini yoldan ayırmadı.

"Yaklaşık on beş yıl öncesinden beri," diye cevap verdi, sanki bu herkesin bildiği bir şeymiş gibi. "Çember'den biri, yaşayan bir varisi olmadan öldü. O koltuk o zamandan beri boş çünkü kalan altı kişi hangi aile soyunun bu görevi devralacağı konusunda bir anlaşmaya varamadı."

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırarak bu yeni bilginin beynime yerleşmesine izin verdim. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bana dişlek bir sırıtış fırlattı ama başka bir yanıt vermedi. Elbette o bir hackerdi. En iyilerden biri. Bir sebepten ötürü Lonca sunucularına göz atmış ve ayrıcalıklı bilgilere ulaşmış olduğuna şüphe yoktu.

Onu suçlayabileceğimden değil. Gerekli becerilere sahip olsaydım ben de aynısını yapardım.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra ona "Beni şehrin batı yakasında bırak," dedim. "Oradan kendi yolumu bulabilirim."

Benimle tartışmasını bekliyordum ama Leon sadece başını salladı ve arabayı söylediğim yöne doğru sürdü. Otel patlaması hakkında bir daha konuşmadık. Beni Praha-Ruzyně'de bırakmasını işaret ettim, havaalanına çok uzak olmayan bir tren istasyonunda. Umarım takip eden biri olursa ya trene bindiğimi ya da uçağa atladığımı düşünür.

Arabasından inerken Leon'a "Getirdiğin için teşekkür ederim," dedim. Yan tarafımdan aşağıya doğru akan tanıdık bir ıslaklık beni ürpertti ve yeniden yapışmasını sağlamak için elimi pansumana bastırdım.

Leon da arabadan indi ve benim sırt çantamı yavaşça taktığım kaldırıma doğru geldi. Lanet olası kurşun yarası beni küçük bir kaltağa dönüştürüyordu. İyileşebilmek için Prag'dan kesinlikle uzaklaşmam gerekiyordu.

"Beni aradığına sevindim Danny," dedi yüzünde okunamayan bir ifadeyle. "Şimdi ne yapacaksın?"

Ona bir gülümseme gönderdim. "Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Merak etme, beni tamamen ortadan kaldırmak için bu boktan gösteriden daha fazlası gerekecek." Şehre ve arkamda bıraktığım karmaşaya doğru bir el salladım.

Leon başını yana eğdi. Çok yakışıklıydı ama bu, Lonca'nın en çok değer verdiği özelliklerden biriydi. Güzel insanlar

daha karizmatik, daha özgüvenli ve daha iyi paralı askerlerdi. Ne yazık ki başka paralı askerlerle çıkmıyordum, yoksa yaklaşık dört yıl önce ilk tanıştığımızda Leon'a asılırdım.

"İltica etmeyeceksin, değil mi?" Bu fikir onu gerçekten endişelendirmiş gibiydi.

Başımı salladım. "Pek olası değil. Yaşamayı çok seviyorum. Hayır, sadece kimin benimle uğraştığını bulmam gerekiyor ve... Bilmiyorum. Bununla başa çıkmalıyım. Bir şekilde." Biraz bilinçaltı bir hareketle elimi kalçamdaki kılıfta duran silahımın kabzasına koydum. Zaten bir şeyle başa çıkacağımı söylediğimde *genellikle* bunu kastedirdim.

Leon bana uzun uzun baktı, kaşları endişeyle hafifçe çatılmıştı. "Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Gülümsedim. "Elbette. Görüşürüz Leon."

Dudakları bir gülümseme hayaletine dönüştü. "Görüşeceğimize eminim." Sanki bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi bir süre daha bana baktı. Sonra başını salladı ve arabasına geri döndü.

Orada pusuya yatıp tren istasyonuna girmemi beklemedi ve bana savunmasız bir kadın gibi değil de eşitmişim gibi davranmasını takdir ettim. Ayrıca beni bir yere trenle gidiyormuşum gibi davranma maskaralığından da kurtarmıştı.

Leon'un arabası gözden kaybolunca, tren istasyonunu atladım ve yakındaki bir park yerinde hareketsiz duran bir arabaya sessizce girdim. Bir dakika sonra düz kontak yaptırdım ve şehre geri dönerken uzun bir nefes aldım. Sekiz saat boyunca kaldığım otelde birinin bomba patlattığı düşünülürse, bir şekilde takip edildiğimi varsaymak yanlış olmazdı. Bu yüzden sonraki iki saatimi Prag sokaklarında dolanarak ve şehirden bir kez daha çıkmadan önce *tamamen* yalnız olduğumdan emin olmak için birkaç kez araba değiştirmek de dahil olmak üzere mümkün olan her şeyi yaparak geçirdim.

Sınırı geçip Polonya'ya girmem gerekiyordu. Daha spesifik olarak, Prag'dan arabayla beş buçuk saat uzaklıkta olan Kraków'daki güvenli bir eve gidiyordum. Oraya vardığımda tekrar nefes alabilecektim.

Yol boyunca birkaç kez daha araç değiştirmeme rağmen, güvenli evin şifreli kilidine kodu ancak altı saat sonra girebildim. İçeride her yer karanlıktı ama yine de silahımı çektim ve daireyi dikkatlice taradım. Benim işimde bunu yapmamak aptallık olurdu.

Ancak tamamen yalnız olduğuma ikna olduğumda çantamı bıraktım ve duş almak için banyoya yöneldim. Kanlı, terli ve kirliydim.

Oteldeki patlamanın tozu ve külü gümüş beyazı saçlarımı kaplamıştı ve gözlerimin altındaki torbalar küçük bir sirki taşıyacak kadar büyüktü. İyi ki Leon'la yatmaya çalışmıyordum, çünkü bu en iyi görüntümden çok uzaktı.

"Lanet olsun," diye fısıldadım yansıma. Biri beni öldürmeye bu kadar yaklaşmayalı *uzun zaman* olmuştu. Belki de yaşlandıkça paslanıyordum? Sadece yirmi sekiz yaşında olabilirdim ama sekiz yaşımdan beri Lonca için aktif bir paralı askerdim. Yirmi yıl boyunca öldürmek bir kadını yaşlandırır, öyle değil mi?

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde kıyafetlerimi ve silahlarımı çıkardım ve duşun sıcak spreyine girdim. Giysilerim zaten o kadar dağılmıştı ki soyup dışarı attım. Yarayı kendim yeniden dikmem gerekecekti, bu yüzden önce kabuk bağlamış kanı durulamaktan zarar gelmezdi.

Temizlenip giyindikten ve yaramı diktikten sonra telefonumu elime aldım ve İngiltere'de saatin kaç olduğunu kontrol ettim. Akşamın erken saatleri olduğunu görünce rahatlardım ve en iyi arkadaşımı arayıp telefonu hoparlöre verdim, bir yandan da mutfakta malzeme arıyordum.

"Danny, hey!" Hat birkaç kez çaldıktan sonra Jude cevap verdi. "Kahretsin, özür dilerim, bana bir saniye ver." İkinci kısmı kısık bir fısıltıyla söyledi ve buzluktan kapalı bir şişe votka çıkarırken gülümsedim. Bunun için şükürler olsun.

"İyi misin?" Birkaç dakika süren boğuk seslerden sonra sordum.

"Evet," diye cevap verdi ve bir kapı onun tarafında kapandı. "Üzgünüm, hâlâ işteyim ve Franklin'in nasıl olduğunu bilirsin."

Kısık bir sesle kıkırdadım. Jude bir kütüphaneciydi ve patronu Franklin Godwin de seksenlik bir dangalaklı. Bu adamın sevişmeye tanıdığım herkesten daha çok ihtiyacı vardı, o kadar gergindi ki. Ve kütüphanede kimse olmasa bile Jude'un iş yerinde telefonla konuşmasından *nefret ederdi*.

"Lanet olası Franklin," diye mırıldandım. "Neden bu kadar geç geldin?"

Jude oflayıp pufladı. "Çünkü *senin* için çok endişelendim ve tüm gergin enerjimi burada arşiv projesi için harcamanın daha iyi olacağını düşündüm. Franklin'in bana 'yardım etmek' için etrafta dolanmasını beklemiyordum."

"Bu, hâlâ hayatta olduğumu söylemek için yaptığın resmi arama. Ve *güvende* olduğumu." Ona söyleyebileceğim tek şey buydu ve o da bunu biliyordu.

Yine de sinirli bir şekilde ofladı. "Hayattayım, tabii. Ama yaralandın mı?"

Ona vurulduğumu ve otelin havaya uçtuğunu anlatmak dilimin ucundaydı ama her türlü ayrıntı ona görevimle ilgili ipuçları verecekti ve bu da Lonca gizlilik yasalarını doğrudan ihlal ediyordu. *Asla* yapmamalıydım

Leon'a vurulduğumu ya da Prag'da olduğumu söyleyebilirdim. Ama geçmişi geri alamazdım, bu yüzden bunu şokta yaptığım dikkatsiz hatalara bağlamak zorundaydım. Ayrıca Leon'un beni ihbar edecek kadar kurallara bağlı biri olmaması için dua etmeliydim.

"Ben iyiyim Jude," diye cevap verdim küçük bir iç ekişi. "Sadece seni arayıp herhangi bir şey hakkında konuşmak istedim. Franklin'in hıyarlık etmesi dışında bugün iş nasıldı?"

Jude kısa bir süre durakladı, sanki cevaplar için beni daha fazla zorlamak ister gibiydi, ama o daha iyisini biliyordu, bu yüzden küçük bir iç çekişi sonra Edinburgh'un en eski özel kütüphanesindeki gününden en son dedikodulara başladı. Jude ve ben on iki yaşımızdan beri arkadaştık, Vermont'taki yatılı okulda tanışmıştık. On yılı aşkın bir süredir İskoçya'da yaşıyor ve çalışıyordu, ancak bir şekilde hala Amerikan aksanından kurtulamamıştı, bu da her zaman gün boyunca etkileşimde bulunduğu insanlarla ilgili sevimli hikayelere yol aıyor gibiydi.

Normal hayatı için onu kıskanıyordum.

Ama ben baştan aşağı bir Lonca paralı askeriydim. Benim için normal diye bir seçenek yoktu. Ya alışacaktım... ya da ölecektim. Bana deli diyebilirsiniz ama yakın zamanda cellatla tanışmak gibi bir arzum yoktu.

Prag karmaşasını çözmem gerekiyordu. Bir an önce. O zaman işinin başına dön.

LEON

Danny Prag ve Kraków arasında hiç durmadan araba kullandı, araba değiştirirken bile neredeyse hiç durmadı. Etkileyiciydi ama bana vurulmasına neden olan görevini araştırma fırsatı vermedi.

Yine de onu bir an bile menzilimden çıkarma riskini göze alamazdım. İşinde çok iyiydi ve rüzgâra kapılacaktı. Bu yüzden kendimi sabırlı olmaya zorladım ve rahatlayıp bilgisayarımı çıkarmadan önce apartmanın içinde on beş dakika kadar kalmasını bekledim.

Lonca ana sunucusuna girdikten sonra kontrol ettiğim ilk şey, bekleyen öldürme emirleriydi. Lonca'nın tek infazcısı ben değildim, sadece en iyisiydim. Bu yüzden onun görevine başka birinin atanmış *olması mümkündü* ve listede onun adını bulamayınca kısa bir rahatlama nefesi verdim.

En azından bu da bir şeydi.

Eriştiğim bir sonraki alana girmek daha zordu. Danny DeLuna aslen Fransa'lıydı. Lyon'da Lonca'ya ait bir yetimhanede büyümüşü, bu yüzden Emmanuel Blanchet'in otoritesi altındaydı. Bu da Danny'nin bulunduğu göreve sadece Emmanuel Blanchet ve dış çember üyelerinin erişebildiği anlamına geliyordu.

Yeni bir güvenlik duvarıyla karşılaştığımda "Orospu çocuğu," diye küfrettim. Paranoyak herif, dosyalarına en son göz attığımdan beri sistemlerini elden geçirmişti. İnleyerek reçetesiz gözlüklerimi yolcu koltuğuna fırlattım ve elimi yüzümde gezdirdim. Danny neden Carol Atwood gibi aptal bir Çember üyesinin altında olmasındı ki? Sistemleri o kadar kötü korunuyordu ki altı yaşındaki bir çocuk bile fark edilmeden girebilirdi.

Apartmanın yedinci katında bir ışık yandı ve Danny'nin orada mı kaldığını merak ederek ona baktım.

Neden ondan bu kadar etkilenmiştim ki? Bir yıl önce Lonca veri tabanındaki dosyalarımız arasında *atama yapılmamasını* işaretlediğimde bıraktığımı *sandığım* bir *alışkanlığımı*, ama işte buradaydım. Ondan gelen lanet olası bir telefon ve merakım - *saplantım* - her zamankinden daha kötü bir şekilde geri döndü.

En iyi açıklamam, onun gerçek olamayacak kadar iyi olduğuydu. O *mükemmel* bir Lonca paralı askeri... ve kimse mükemmel değildi. Onunla yarım düzine görev talep etmiş olmam, bunlardan bazılarının haftalar süren sıkıcı gözetimler içermesi ve takılıp sohbet etmekten başka yapacak bir şeyimin olmaması, yine de onu *hala* çözmemiş olmam gerçeği? Evet, sağlıksız bir şeye dönüşüyordu. Bu yüzden kendimle ilişkiyi kesmiş ve bir yıl boyunca onu aklımdan çıkarmıştım.

"Madem küçük Danny DeLuna bu kadar mükemmel," diye mırıldandım kendi kendime, hâlâ apartmana bakarken, "o zaman neden birinin onu hedef aldığını düşünüyor?"

Bir kuralı çiğnemiş olmalıydı. Tek açıklaması buydu. Lonca üyeleri sebepsiz yere öldürülmezdi; özellikle suikastçılar çok değerliydi. *Yıllarca* eğitim alırlardı ve bu da paraya mal olurdu. Tek kullanımlık olmaktan çok uzaktı. *O da tek* kullanımlık olmaktan çok uzaktı.

İç çekerek gözlerimi ışıktandırılmış daireden ayırdım ve bilgisayarıma döndüm. Belki de en azından Prag'da hangi işte çalıştığını bulabilirsem yardımı dokunabilirdi.

Emmanuel Blanchet'i hacklemekten -şimdilik- vazgeçerek çabalarımı onun dış çevresinden birine yönelttim. Jacques Lavigne bu bölgedeki görevler için en olası adaydı, bu yüzden bir sonraki hedefim oydu.

Birkaç dakika sonra, Jacques'ın dijital veri tabanına erişim sağladığımda dizüstü bilgisayarımdan mutlu bir ses geldi ve sııttım. "Moron. Pekâlâ, bakalım..."

Birkaç hafta boyunca iş kayıtları arasında gezinmek zorunda kaldım ama sonra bir iş bağlantısının karşısında Danny'nin kimlik numarasını -3982- gördüm. Dosyaya çift tıkladım ve ayrıntıları taradım, ama hiçbir şey kırmızı bayrak olarak gözüme çarpmadı. Kız arkadaşıyla Prag'da saklanan orta düzey Cezayirli bir gangstere -patron bile değil- yönelik sıradan bir suikasttı.

"Bu iş nasıl berbat oldu?" Yüksek sesle düşündüm. Otel bombasından bahsetmiyorum bile. Birisi onu çatışmadan sonra takip etmiş olmalıydı.

Açıklayamadığım bir nedenden ötürü, Danny'yi yalnız bırakıp gitmek konusunda isteksizdim. Bu yüzden otelin kime ait olduğunu araştırarak dikkatimi dağıttım.

kaçtığı güvenli ev. Loncaya ait bir yer değildi ama birinin onu hedef aldığını düşünüyorsa bu mantıklı olabilirdi. Onun yerine Carlos adında Kolombiyalı bir uyuşturucu kaçakçısına aitti.

Onunla nasıl bir ilişkisi olabilirdi ki? Erkek arkadaş mı?

Carlos'la ilgili on dakikalık bir araştırma daha bana Danny'nin onunla üç yıl önce bir iş sırasında tanışmış olması gerektiğini söyledi, ama Danny o sırada Carlos'un rakibi için çalışıyordu. Danny'nin uzmanlık alanı hakkında bildiklerimi göz önünde bulundurursak, bu bir bilgi çalmaydı ve büyük olasılıkla bir bal tuzağıydı.

Peki görev bittikten sonra da yatmaya devam etmişler miydi? Daha da önemlisi, bu fikir beni neden rahatsız etmişti?

"Lanet olsun," diye mırıldandım, elimi yüzümde gezdirirken. Bir saatten fazladır apartmanın dışında oturuyordum ve onun gittiğini görmemiştim. Geceyi burada geçirdiğini varsaymak zorundaydım. Kurşun yarası iyileşene kadar muhtemelen önümüzdeki birkaç hafta boyunca binadan çıkmayacaktı.

Yapacağım şey buydu.

Parmak uçlarımı direksiyona vurarak Prag'a geri dönmeye karar verdim. Ama apartmanın etrafındaki birkaç CCTV kamerasına bağlanıp kendime bir yüz tanıma alarmı kurmadan önce değil. Danny binadan çıkarsa, kameralardan biri onu yakalayacak ve bana ping atacaktı.

Evet, kulağa nasıl geldiğini biliyordum. Sapıklık sınırına çok yaklaşmışım.

Her neyse. Zaten dünyanın yarısını uçarak dolaşmışım, neden şimdi durayım ki? İşte tam da bu yüzden Prag'a geri döndüm. Pusunun kurulduğu yere bir göz atmak, etrafta herhangi bir ipucu olup olmadığına bakmak istiyordum. Belki bilgi almak için işkence edecek bir gangster bile bulabilirdim. Bu eğlenceli olurdu.

Bu heyecanın etkisiyle, yol süresinin farkına bile varmadım. Görev kayıtlarını karıştırırken Prag'da Danny'nin hedefinin sahip olduğu ya da sık sık gittiği birkaç adres bulmuştum ve Danny beni aradığında arka plandan gelen seslere bakarak olayın şehrin dışındaki özel bir havaalanının yakınındaki bir depoda gerçekleştiğini tahmin ettim.

Yaklaştığımda *Policie České republiky*'nin yanıp sönen ışıkları tahminimi doğruladı.

Arabayı polis arabalarının yanına kadar sürdüm ve orada olmaya hakkım varmış gibi yanlarına park ettim. Dizüstü bilgisayar çantamı hızlıca karıştırarak ihtiyacım olan kimliği buldum ve gözlüklerimi yüzüme geri taktım.

Boğazımı temizleyerek arabamdan çıktım ve bantla kapatılmış olay yerine doğru kararlı adımlarla yürüdüm. Bakışlarım her şeyi görüyordu. Kurşunlarla delik deşik olmuş arabalar, kırık camlar, kan lekeleri... evet, burası doğru yerdı. Danny'nin her zamanki kusursuz tarzına benzemiyordu ama bu onun vurulmasıyla örtüşüyordu.

Yerel polislerden biri beni fark etti ve şüphesiz suç mahallinden defolup gitmemi söylemek için yanıma geldi, ama o konuşmadan sahte kimlik kartımı ona gösterdim.

"ICC?" diye homurdandı polis memuru. "Bu iş daha da ilginçleşti."

Ona gülümsedim ve omuz silktim. "Sadece bir ipucunu takip ediyorum. Etrafa bir göz atmamın sakıncası var mı?" İngiliz aksanım mükemmel değildi ama geçecek kadar iyiydi. Uluslararası Ceza Mahkemesi için çalışan bir Amerikalı, bu adamın gözünde bir İngiliz'den çok daha fazla dikkat çekerdı.

Polis memuru elini arkasında sallayarak, "Buyur dostum," dedi. "Gerçi bulacak pek bir şey yok. Görünüşe göre bir çete kavgası kötü sonuçlanmış ve sorgulanmak üzere tek bir adam bile sağ bırakılmamış."

Kulağa doğru geliyordu. Vurulmuş ve kanaması olsa bile Danny bir profesyoneldi. Etrafta yarım kalmış işler bırakmazdı. Onu otele kadar takip eden kişi hariç tabii.

Acaba o bomba Cezayirli gangsterlerin işi değil miydi? Belki de onları ihbar eden kişiydi? Emmanuel Blanchet'in dış çevresinden herhangi birinin seyahat kayıtlarına bakmak için aklıma bir not aldım. En olası şüpheliler onlardı.

Suç mahalline baktığımda elimde üzerinde çalışabileceğim hiçbir şey yoktu, bu da sinir bozucuydu. İşkence etmek ve öldürmek istiyordum ama bunun acısını çıkarabileceğim kimse yoktu. Çıkarken polise başımı bile sallamadım, arabama kaydım ve kapıyı biraz fazla sert çarptım.

Kendimi kontrol altına almam gerekiyordu ama attığım her adım Danny DeLuna'nın etrafında daha fazla soru, daha fazla gizem yaratıyor gibiydi.

O beyaz saçlı tanrıçaya olan hayranlığım sağlıklı bir hal almaya başlamıştı. İkimizin de iyiliği için yapabileceğim en iyi şey kışımı kaldırıp Amerika'ya dönmek ve o yokmuş gibi davranmaktı. Kraków'a geri dönerken kendime böyle söyledim.

DANİŞ

Yaramın dikişlerimi alabilecek kadar iyileşmesi sadece on gün sürdü, ancak ondan sonra on gün daha güvenli evde kaldım. Sadece dikişleri almak yeterli değildi. Yeni görevler almadan önce en iyi duruma dönmem gerekiyordu.

Merkezi veri tabanında kendimi *kullanılmaz* olarak işaretlemiştim. Lonca, bin yıldan daha eski olmasına rağmen, her zaman modern teknolojiye ayak uyduruyordu. İletişimimizin neredeyse tamamı şifreli bir karanlık web tarayıcısı üzerinden gerçekleşiyordu ve amatör bilgisayar korsanlığı becerilerimin beni Prag'daki pusu için bir şüpheli bulmaya yaklaştırabileceğini düşünecek kadar saf değildim.

Leon muhtemelen bunu yapabilirdi ama ondan tekrar yardım istemek konusunda isteksizdim. Otel patlamadan hemen önce ortaya çıkmış olması niyetleri konusunda beni kuşkulandırmıştı. Bana her zaman cana yakınmış gibi görünen ama içten içe tüm insanlardan nefret eden biri gibi gelmişti.

Üç hafta boyunca evden bir kez bile çıkmadım. Geldiğimin ertesi günü market alışverişi yaptım ve kaldığım süre boyunca bununla geçindim. Yapmam gereken son şey, her gece dışarıdan yemek sipariş ederek kendimi kolay bir zehirlenme hedefi haline getirmektir.

Günlerim oturma odasında egzersiz yapmak, gerçek suç podcast'lerini dinlemek ve bazı seri katillerin ne kadar aptalca olduğunu düşünerek inlemek ve Jude ile görüntülü sohbet yoluyla saçmalamaktan ibaretti. Diğer en iyi arkadaşımız, üçüncü silahşörümüz, şu anda gece gündüz çalışıyordu ve sırf sıkıldığım için onun dikkatini dağıtma dürtüsünden kaçındım.

Sonunda, işe geri dönecek kadar iyileşmiştim ve yeterince huzursuzdum. Başka bir işe girmek, iyileşmemin tek yoluydu.

Ama bu sefer daha hazırlıklı olacaktım. Bilgi almak için işkence edeceğim birini hayatta tutacaktım.

Daireden çıktıktan sonra, izlendiğim hissinden kurtulamadım. Büyük olasılıkla, bu sadece üç hafta boyunca tecritte kalmanın bir yan ürünüydü. Ama yine de, bir taksi yakalamak için caddeye doğru ilerlerken gardımı aldım ve gözlerimi dört açtım. Yine de hiçbir şey dikkatimi çekmedi, bu da bana bunun sadece bir paranoya olduğunu düşündürdü.

Bekleyen gümüş rengi gri bir taksi bulmam uzun sürmedi ve hareket eder etmez Carlos'a (güvenli evin sahibi) bir mesaj atarak gittiğimi bildirdim. Sonra Jude'a mesaj atarak eve gittiğimi bildirdim. Hemen cevap verdi ve hafta sonu işten birkaç gün izin aldığında gelip benimle kalabileceğini söyledi.

Arkadaşımı sırtımdaki hedeften korumak için reddetmeliydim. Ama onu görmeyeli uzun zaman olmuştu ve gerçek bir insan etkileşimine hasret kalmıştım. Bu yüzden minnetle kabul ettim ve o gelmeden önce buzdolabımda yiyecek bulunduracağıma söz verdim.

Kraków'dan İzlanda'daki evime dönüş yolculuğu, birkaç araba transferi, bir tren yolculuğu ve bir helikopter yolculuğu içeren uzun ve yorucu bir yolculuktu. Ama evimin ön kapısından içeri adım attığımda *her zaman* harcadığım çabaya değdi.

Anahtarlarım masaya çarptığı ve kapı arkamdan kapandığı anda *evimdeydim*.

Evim aslında bir ev bile değildi. Daha çok bir kulübe gibiydi, Reykjavik'ten arabayla yarım saat uzaklıkta bulunuyordu ve Kuzey Atlantik Okyanusu'na bakan bir uçurumun kenarına tünemişti. Tamamen şebekeden bağımsızdım, elektriğim bir hidro türbinden geliyordu ve suyum yakındaki bir şelaleden toplanıyordu.

"Merhaba Stanley," diye mırıldandım iç çekerek, çantamı yere bıraktım ve botlarımı tekmeledim. "Uzun süreli yokluğuma rağmen hâlâ iyi görünüyorsun."

Doğruca küçük mutfağıma yöneldim ve büyük bir plastik sürahi alıp musluğumdan buz gibi soğuk suyla doldurdum. Eve her geldiğimde yaptığım ilk şey buydu.

"O görev tamamen raydan çıktı," diye yüksek sesle itiraf ettim, döngüsel düşüncelerimi seslendirirken göğsüm gevşedi. "*Vuruldum*. Buna inanabiliyor musun?"

Kendi beceriksizliğime hafifçe gülerek, su sürahisini ev bitkim Stanley'e götürdüm ve kemik kuruluşundaki toprağına döktüm. O da

Pedilanthus tithymaloides ya da daha çok bilinen adıyla Şeytan Omurgasıydı. Stanley bir şekilde ölmeyi reddediyordu. Jude onu bana yaklaşık on yıl önce ıssız bir yerdeki kulübeme taşıdığında hediye etmişti. Bundan kısa bir süre sonra, üç aylığına uzun bir göreve çıktım ve eve döndüğümde ölü bir bitki bulmayı bekliyordum.

Yine de Stanley bir savaşçıydı.

Bitkime "Seni gördüğüme sevindim dostum" dedim, sonra duş almaya ve kirli seyahat kıyafetlerimi değiştirmeye gittim.

Temizlendiğimde ve çantamı açtığımda yenilebilir bir şeyler bulmak için kilerime yöneldim. Jude bana yiyecek konusunu hatırlatmakta haksız değildi; o kadar seyrek evdeydim ki bozulabilecek şeyler almaya değmezdi. Neyse ki, pişirmek için sadece suya ihtiyaç duyan paket makarnam vardı. Kazanan.

Makarnam ocakta pişerken telefonumdan bir uyarı geldi ve Jude'dan bir mesaj görmeyi umarak telefonu elime aldım.

Ancak uyarının ne olduğunu gördüğümde akşam yemeği anında unutuldu için.

"Kahretsin, çok çabuk oldu." Sadece Lonca'daki statümü yeniden etkinleştirmiştım. Helikopterim İzlanda'ya indiğinde veritabanı. Bu kadar kısa sürede başka bir görev beklemiyordum.

Şikayet ettiğimden değil. Bir kere, başka bir işe girmek beni kimin öldürmeye çalıştığını bulmak için tek yoldu. Bir diğeri, işimi *seviyordum*. Evde birkaç günden fazla kalınca acı verici bir şekilde sıkılıyordum.

Ocağımı kapattıktan sonra bilgisayarına yöneldim ve görev detaylarını okuyabilmek için onu açtım. Paralı askerler olarak, görevleri kabul edip etmemek bizim seçimimizdi - genellikle ekli fiyat etiketine bağlı olarak - ancak çok fazla işi reddetmenin sağlığını için kötü olduğu oldukça iyi biliniyordu.

Bu kolay bir görev gibi görünüyordu. Bir silah tüccarı hakkında istihbarat toplamak, dikkatleri onun orta düzey yöneticilerinden birine odaklamak. Lonca bunu bana teklif ediyorsa, bu adamın yatak odasında gevşek dudakları olduğunu varsaymak muhtemelen güvenliydi.

Sözleşme bedeli de oldukça yüksekti, bu da karar vermeyi kolaylaştırdı. İş kabul etmek için düğmeye tıkladım ve e-postalarım hedefimle ilgili dosyanın geri kalanıyla ve diğer ilgili bilgilerle birlikte hemen aydınlandı.

Tek başıma mı yoksa bir ekiple mi çalışacağım gibi.

"Ne düşünüyorsun Stanley? Bu da başka bir tuzak mı olacak?" Ev bitkime seslendim. Her zamanki gibi yanıt alamadım. İçimi çekerek dosyayı indirmek için tıkladım. "Sen az konuşan bir adamsın Stan. Tam benim tipim."

İnternetim uzak konumumdaki kadar iyiydi ve dosyanın masaüstüme açılması uzun sürmedi. İlk kontrol ettiğim şey hedef profil oldu. İsim, yaş, fotoğraf... Olağandışı bir şey yoktu. Alabama'dan otuzlu yaşlarının ortasında bir adamdı. Kumlu sarı saçlar, güneşten yıpranmış bir cilt, boncuk gibi gözler. Kesinlikle benim tipim değildi ama bu görev için pek bir fark yaratmıyordu. Önemli olan *benim onun* tipi olup olmadığıydı.

Sonraki bir süre boyunca, hedefim Bay Edward Gates hakkında toplanan tüm bilgileri okudum ve kendimi göreve daha iyi alıştırdım. Yeterince basit görünüyordu ama bu işler nadiren *kolaydı*. Dosyada projeye ikinci bir paralı askerin de atanacağı yazıyordu ama kimlik numarasını hatırlamıyordum, o yüzden bir sonraki işim buydu.

Numarayı Lonca veri tabanında arattım ve Lonca için çalışan herkesin sahip olduğu gibi temel bir paralı asker profili çıkardım.

"Petr Wagner," diye yüksek sesle okudum. "Sence bu adam bir hacker'a benziyor mu Stanley?"

Bitkimin hiçbir fikri yoktu. Şok edici.

Petr Wagner'in yüzünü ezberleyerek kendi soruma "*Kesinlikle* hacker," diye cevap verdim. Lonca bize bu ayrıntıları vermişti, böylece "iyi adamlar" için paralı askerlerimizden birini öldürüp yerine kendi ajanlarından birini geçirmek o kadar kolay olmayacaktı. Bu geçmişte de olmuştu -benim zamanımdan önce- ve Çember bu şekilde daha güvende olduğumuza karar vermişti.

Elbette kimse Çember'in kim olduğunu bilmiyordu. Bu yüzden gizliliği bozmadan kendi güvenliklerini nasıl sağladıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Üzerinde çok düşündüğümde her şey başımı ağrıtıyordu ama işte bu yüzden suikastlar ve sızmalar yapıyordum. Deha seviyesindeki işleri gerçek dehalara bırakırdım. Leon gibi.

Lanet olsun, neden yine Leon'u düşünüyordum ki?

"Kahretsin Stanley," diye mırıldandım yüksek sesle, dondurucudan biraz votka almak için mutfığa yöneldim. "Bu çok uzun süre iyi seks yapmamanın sonucu, biliyor musun? Üç yıl kadar önce Leon'a olan *küçük, önemsiz* aşkım kafamın içinde koca bir şeye dönüştü."

Kendime bir shot doldurdum ve fondip yaptım. Buz gibi içki boğazımı yaktı ama bu iyi bir yanmaydı. Rahatlatıcı.

Stanley harika bir dinleyiciydi ama lanet olsun, bazen birinin bana gerçekten tavsiye vermesine ihtiyaç duyuyordum. Sanırım Jude ve Sab bunun için vardı.

Bir kadeh votka daha doldurup Jude'u aradım ve telefonu hoparlörü açık bir şekilde tezgâha bıraktım.

"Selam bebeğim," diye cevap verdi, tam telesekretere düşecekken. "İyi zamanlama, duştan yeni çıktım."

"Ooh, seni çıplak mı yakaladım? Ne kadar müstehcen," diye takıldım.

Jude kıkırdadı. "Evet, evet. Eve sağ salım vardın demek?"

Parmaklarımı uzun, nemli saçlarımda gezdirerek esnedim. "Elbette. Merak ediyorsan söyleyeyim, Stanley hâlâ hayatta."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi bir kahkaha daha atarak. "Doğrusunu söylemek gerekirse o bitki muhtemelen kıyametten sağ çıkacaktır."

İyi bir noktaya parmak basmıştı. "Hey, yani seni sadece eve geldiğimi söylemek için aramadım."

Jude korkuyla inledi. "Hayır... Ne oldu? Sadece sohbet etmek istediğini sanıyordum. Helikopteri sen mi düşürdün? Hasar görürse Desmond seni öldürür."

Kıs kıs güldüm ama bu haklı bir endişeydi. İzlanda'daki kulübeme taşındıktan kısa bir süre sonra, işe gidip gelirken ticari uçuşların işe yaramayacağı açıkça ortaya çıkmıştı. Bu yüzden tatlı dille bir Lonca helikopterini uzun vadeli olarak kiraladım. İskoçya'daki Lonca pistini işleten Desmond'ın minyon kadınlara ve küstah flörtlere karşı bir zaafı vardı.

"Helikopteri ben düşürmedim, Jude, Tanrım, biraz inancın olsun. Hayır, sohbet etmek için aradım ama aynı zamanda bir konuda tavsiyeni istiyorum." Burnumu kırıttırdım ve votka shot'ımı geri attım.

"Bir şey mi?" Jude şüpheyle tekrarladı.

İçimi çektim. "Bir erkek meselesi."

Telefonda, hâlâ bağlı olup olmadığını kontrol etmemi sağlayacak kadar uzun bir duraklama oldu ama bağlıydı. Onu hazırlıksız yakalamıştım.

"Dan, *biriyle mi görüşüyorsun?*" Jude son kısmı neredeyse çığlık atarak söyledi ve ben de kendi beceriksizliğimden utanarak yüzümü buruşturdum.

"Hayır," diye cevap verdim, onu tekrar yola getirmek için hızlıca. "Hayır, lanet olsun hayır. O zamandan beri değil... bilirsin işte."

Jude bir ses çıkardı. "Biliyorum. Bu yüzden şok oldum. Peki, hangi adam-şey, o zaman?"

Bir kadeh daha doldurdum. Yeni görevime daha birkaç gün vardı; kendi evimin güvenliğinde hafif bir kafa çekmeyi göze alabilirdim.

"Bir adam var," diye mırıldandım, sonra shot'ımı yudumladım. "Ve onu aklımdan çıkaramıyorum."

"Oooooooh," diye güldü Jude. "Anlıyorum. Hangi adam?"

Uzun bir nefes verdim. "Fark etmez. Onunla yıllar önce tanıştım ve *küçük* bir aşk yaşadım, ama hiçbir zaman bir şeye dönüşmedi ve zaten tüm bu Carlos olayı sırasında oldu, yani berbat bir zamanlama-"

"En kötüsü," diye kabul etti Jude. "Ama bu adamı tekrar gördün mü?"

"Hı hı," diye onayladım, kelimelerimi dikkatle seçerek. "Birkaç hafta önce bir şey için bağlantı istemek üzere onu aradım ve sonra beni kontrol etmek için aniden ortaya çıktı."

Bunun kulağa ne kadar belirsiz ve kafa karıştırıcı geldiğinin farkındaydım ama Jude ayrıntılar etrafında dikkatli dansıma alışkındı. Her şeyi olduğu gibi kabul ediyordu ve muhtemelen arkadaşlığımızın bunca yıl ayakta kalmasının nedeni de buydu.

"Öylece... *ortaya* mı *çıktı*?" diye tekrarladı. "Kırmızı bayrak, bebeğim. Bu çok garip. Öyle değil mi? Tabii zaten buralarda değilse?"

İnledim. "Kesinlikle değildi. Ama ürkütücü falan değildi, sadece... Bilmiyorum. Endişeli mi?" Ama *endişeli*, Leon'un yoğun bakışları için doğru kelime gibi görünmüyordu. Büyülenmiş daha doğru görünüyordu ama bu da daha fazla soruya yol açıyordu. "Her neyse, tuhaflaşmadı. Sadece bir konuda bana yardım etti, sonra beni tren istasyonuna bıraktı ve... hepsi bu."

Jude bir an sessiz kaldı, ama sessiz bir *düşünme* mırıltısı çıkarıyordu, bu yüzden hala orada olduğunu biliyordum.

"Bu kadar mı?" dedi sonunda. "Seni bıraktı ve öylece gitti mi?"

Kaşlarımı çattım. "Evet. Neden?"

Alaycı bir ses çıkardı. "Şey, bilmiyorum. Seni arayacağını ya da bir yerde buluşma ayarlayacağını falan söylemedi mi?"

Burnumun kenarını kaşdım ve tavandan tabana pencerelerimden okyanusun ötesindeki karanlığa baktım. "Hayır, hiçbir şey. Hepsi bu kadar."

"Huh," diye mırıldandı. Sonra bir nefes aldı. "Peki... bu neden bir *erkek meselesi*?"

"Çünkü onu aklımdan çıkaramıyorum!" diye haykırdım. "O kısımla başladım, Judith. Dinle. Üç hafta oldu ve günde en az bir kez onu düşünüyorum. Bu *ben değilim*, bu yüzden şimdi stres yapıyorum ve Stanley'nin *bana hiç yardımı dokunmuyor*."

Jude kıs kıs güldü. "Tabii ya, o bir bitki. Tamam, sorunu anladım. Neden onu aramıyorsun o zaman? Onu aramayalı uzun zaman oldu."

"Belki de hayatımıza devam etmenin zamanı gelmiştir?"

İçimi çektim. "Yapamam. Hafifletici sebepler var." Diğer Lonca paralı askerleriyle yatmayı reddetmem gibi çünkü bunun sonu her iki taraf için de *hiç* iyi olmamıştı. Ayrıca Leon'un benden bu şekilde etkilendiğinden bile şüpheliydim. "Her neyse. Bunu konuşmam gerekiyordu çünkü yeni bir işe girdim ve ortak sözleşmenin onunla *olmadığını* görünce biraz hayal kırıklığına uğradım. Şimdi de kendimi aptal gibi hissediyorum. Yani... tavsiye lütfen?"

"Şimdiden başka bir işe mi girdin?" Jude'un sesi gerçekten şaşırmış gibiydi. "İzin aldığını sanıyordum?"

Yüzümü buruşturdum. Bir işkoliktim, buna şüphe yoktu ama işimi seviyordum, yani bu gerçekten o kadar kötü bir şey miydi? Ama Jude hafta sonu benimle kalmayı planlıyordu, bu yüzden muhtemelen iptal ettiğim için üzül müştü.

"Üzgünüm Mac," diye homurdandım, onu yumuşatmak için soyadının kısaltılmış halini kullandım. "Onun yerine Cuma günü seni görmeye geleyim mi?"

"Sorun değil," diye mırıldandı, "sadece düzgün bir molaya ihtiyacın olduğunu düşündüm, hepsi bu. Cuma günü de olur. Bu adama gelince? Sanırım biraz garip bir aletin altına girmen gerekiyor dostum. Kadın bahçen muhtemelen o kadar büyümüştür ki bir "Tomb Raider" görevi gibi olur, ama neredeyse garanti edebilirim ki bu adamı kafandan atar."

Güldüm. "*Harika* garip bir sik olduğu sürece. Evet, muhtemelen haklısın. Teşekkürler, Mac. Her zaman en iyi tavsiyeyi sen verirsin."

"Mm-hmm," diye cevap verdi. "Hey, gitsem iyi olacak, kapımda biri var. Cuma günü görüşür müyüz?"

"Buna emin olabilirsin," dedim kararlı bir şekilde. "Seni seviyorum, Mackenzie."

Jude iç çekti. "Ben de seni seviyorum, DeLuna. Sab'ı benim için kontrol eder misin? Onun için endişeleniyorum ve bana cevap vermiyor."

Bu üçüncü kızımız için olağan bir durum gibiydi. Bazen *aylarca* ortalıkta görünmez, sonra elinde bir şişe şampanya ve anlatacak çılgın hikâyelerle kanepelerimizden birinde belirirdi. Yine de onu arayacağıma söz verdim ve Jude ile görüşmeyi sonlandırdım.

Görüşme bittikten sonraki ani sessizlik beni huzursuz hissettirdi, bu yüzden biraz daha votka doldurdum ve Stanley'nin şerefine kadeh kaldırdım.

DANNY

Jude iyi bir şey yapmıyordu. Evindeki sakın akşam yemeğimizi Voodoo Rooms adlı kokteyl salonunda bir şeyler içmekle değiştirmek için aradığı andan itibaren anlamıştım. Burası Jude'un en sevdiği yerlerden biriydi, evinden yürüyerek ya da tökezleyerek kolayca ulaşılabilirdi ve orada genellikle iyi vakit geçirdiğimizi kabul etmek zorundaydım. İyi içki yapıyorlardı ve bu da işin yarısıydı.

"Bu gece içemeyeceğimi biliyorsun," diye azarladım onu, deri koltuğa oturduğumuzda. Evdeyken votkayı ne kadar sevsem de, isteyken asla ağır içki içmezdim ve akşamdan kalmalığın kafamı karıştırıp beni öldürme riskini asla almak istemezdim. Görevim ertesi gün başlıyordu, bu yüzden bu gece tek içki limitim olacaktı.

Jude gözlerini devirdi. "Biliyorum. Ama sen alkolsüz de eğlenelisin, o yüzden *bakire* bir şeyler sipariş et." Bu sözle bana sırtıttı ve ben de gülerek başımı salladım.

"Beni yatağa atmaya çalışacaksın, değil mi?" İnledim. "Jude..."

Masum numarası yaparak gözlerini kocaman açtı. "Ne? Ben mi? Ben mi? Hayır. Sadece bir geceliğine dışarı çıkıp gerçek insanlarla sosyalleşmeye ihtiyacın varmış gibi geldi. İşte buradayız. Etrafımız *gerçek* insanlarla çevrili."

İçimi çektim. "Bu konuda haklısın." Ne de olsa, kurşun yaramın iyileşmesini beklerken güvenli bir evde kilitli kalarak tam üç hafta geçirmiş, sonra da İzlanda'daki izole kulübeme, ev bitkisi Stanley'den başka kimsem olmadan dönmüştüm. Lanet olsun, Jude haklıydı. İnzivaya çekilme sınırındaydım. Bir ayı aşkın süredir yüz yüze görüştüğüm tek insanlar iş hedeflerim ve mal varlıklarımdı. Ve Leon.

Yine ona aşık olmama şaşmamalı. Gerçek bir insan etkileşimine hasret kalmıştım.

"Sen harika birisin, Jude. Bunu biliyor muydun?" Arkadaşıma sıcak bir bakış attım ve o da gülümsedi.

"Bunu biliyordum, teşekkürler. Ama yine de ne zaman istersen bana söyleyebilirsin." Garsonla göz göze gelmek için başını kaldırdı, ardından bizim için birkaç kokteyl ve bol miktarda yemek sipariş etti.

Ona sert bir bakış attım ama o sadece burnunu kırıştırdı. "*Bir tane* alabilirsin. Yarın kaçta yola çıkmanız gerekiyor?"

"Erken." Surat astım. New York'a gitmem gerekiyordu ama neyse ki bu sefer saat dilimleri benim lehime çalışacaktı. Bu ve ticari uçuş tarifelerine bağlı kalmak yerine Carlos'un özel jetini kullanabileceğim gerçeği.

Jude bana sempatik bir şekilde kaşlarını çattı, sonra başını salladı. "Pekâlâ. O zaman bu geceyi değerli kılalım. Seni bir daha ne zaman göreceğimi kim bilebilir?"

"İyi noktaya değindin," diye onayladım.

Kokteyllerimiz geldi ve işle ilgili *olmayan* her şey hakkında rahatça konuşmaya başladık. İşim dışında bir hayatım olmadığını düşünürsek, bu genellikle benim Jude'a işi hakkında bir sürü soru sormamdan ibaretti. Lanet olası bir kütüphanenin içinde bu kadar çok ilginç insanla tanışması beni asla şaşırtmazdı. Yine de bu beni şaşırtmamalıydı. Okurlar kafalarının içinde birden fazla büyü, fantastik hayat yaşıyorlardı. Bu kıskanılacak bir şeydi ve onların mutlu mekânlarının içinde hayat dolu insanlar olmaları anlamlıydı.

"Bekle," diye araya girdim Jude'un, bana romantizm bölümünde uyku tulumuna sarılmış halde bulduğu bir kadınla ilgili bir hikâyeye anlatırken gülerek, "orada mı *uyuyordu*? Ne kadar süredir?"

Jude ellerini iki yana açtı. "*Hiçbir* fikrimiz *yok*. Bir şekilde güvenlik kameralarının görüş alanının dışında kalıyordu ve kamuya açık bir alandaydı, yani orada güvenliğin çok titiz olmadığını biliyorsunuz. Çok komikti, çünkü geceleri tüm kitap erkek arkadaşlarını geride bırakma düşüncesine dayanamadığını açıklarken tamamen mantıklıydı."

Sırıttım ama bu mantığı yargılayabilirsem ne olayım. Ne de olsa bitkimle konuşuyordum.

"Merhaba," dedi Jude, masamıza yaklaşan yakışıklı bir adama kirpiklerini kırıştıtarak.

Adam da ona gülümseyerek karşılık verdi. "Merhaba. Böldüğüm için özür dilerim, sizden bir iyilik isteyebileceğimi umuyordum?" Adam İngilizdi ve iyi oturan bir kot pantolon ve düğmeli bir gömlek giymişti.

Jude'un da fark etmiş olması gereken *harika* bir gülümsemesi vardı. Bana uzun ve sivri bir bakış fırlattı, sonra da incelikli imasını kaçırma ihtimalime karşı dirseğiyle beni dürtükledi.

"İyilik nedir, yabancı?" Alay ederek sordum. Tamam, iyi, *flört ediyordum*. Belki de Jude tek gecelik bir ilişkinin kafamı boşaltacağı konusunda haklıydı. Aslında seks yapmayalı onun düşündüğü kadar uzun zaman olmamıştı, işimin bir gereği idi ve itiraf etmek istediğimden daha sık yapıyordum. Ama eğlenmek için biriyle yatmayalı *uzun zaman* olmuştu.

Adam sırtıttı, güzel gözleri çekicilikle parlıyordu. "Yabancı mı? Hiç de bile. Biz birbirimizi henüz tanımayan iyi arkadaşlarız. Ama şu iyilik meselesine gelince... Arkadaşım bana bir kızla tanışma randevusu ayarladı ve işler garipleşti. Acaba o işini bitirene kadar bir şeyler içmek için size katılabilir miyim?"

Başını bizimkinden çok da uzak olmayan bir kabine doğru salladı; sakallı bir adamın dili sarışın bir kadının boğazının yarısına kadar inmiş, eli de esmer bir kadının eteğinin altından boynunu öperken pompalanıyordu.

"Oh, *bu* biraz garip," diye yorumladım gülerek. "Vuruldun, ha?"

Sevimli adam yüzünü buruşturdu. "Hem de çok." Elini ensesinde gezdirerek gömleğinin kalın pazularını çekiştirmesini sağladı. "Ama onun evinde kalıyorum, yani onsuz gidemem."

"O zaman otursan iyi olur," dedi Jude parlak bir sesle. "Gidip bize birer içki ısmarlayacağım ve siz ikinize *arkadaşlığınız* üzerinde çalışmanız için biraz zaman vereceğim." Bana göz kırptı, bir balyoz kadar nazikti, sonra ayağa kalkmak için bastonunu aldı.

Adam, kadın yanından geçip giderken bekledi -biz yemek yerken bar iyice kalabalıklaşmıştı- sonra yanımdaki kabine kaydı. Bir *arkadaşın* oturabileceğinden daha yakındı, bu da bana cinsel beklentinin heyecanlı çırpınışlarını verdi.

"Çok iyi çöpçatanlık yapıyor," diye şaka yaptı ve bara doğru ilerleyen Jude'a başıyla selam verdi. Yürümek için bastonunu kullanıyor, sol bacağını dengelemek için bastonuna ağır bir şekilde yaslanıyordu.

Gülümsedim. "Son derece pürüzsüz. Bu arada ben Danny." Elini sıkması için ona uzattım.

"Danny," diye tekrarladı, seksi bir ses çıkararak. "Ben Thom. Bekârım, çocuğum yok, dram yok."

Bir kahkaha attım. "Vay canına, öylece ortaya koyuyorsun ha?"

Sırttı, bu gülümsemenin nasıl bir etki yarattığını gayet iyi biliyordu. "Amerikalı kızlar genellikle doğrudan yaklaşımı severler, değil mi?"

Milliyetim konusunda onu düzeltmedim, çünkü genel Amerikan aksanı benim varsayılan aksanımdı. Birden fazla dili akıcı bir şekilde konuşuyordum ve teknik olarak Fransız olarak doğmuştum ama Amerikan aksanım anonimliğime uyuyordu. Özellikle de Amerika'da görevlendirildiğim işlerin sayısı düşünüldüğünde.

"Haksız değilsin," diye mırıldandım içkimden bir yudum alırken. İlk kokteylden sonra alkolsüz içkiye geçmişim ama onun yerine beni aydınlatan bir uyarılma varken likörün vızıltısına ihtiyacım yoktu.

Jude elinde bir tepsi içkiyle bize döndü ve yeni arkadaşım içkileri ondan almak için ayağa fırladı. Tekrar kabine oturdu ve Thom'a kendini tanıttı, Thom da ona cazibesini gösterdi. Yine de bakışlarının sürekli bana kaydığını fark ettim, bana flörtöz bakışlar gönderiyor ve içkisine uzanırken kasıtlı olarak elimi masaya sürüyordu.

Klasik flörtleşme. Bir kez olsun başlatmak zorunda olmamak güzeldi. Saldırgan olmaya, flörtte iddialı olmaya o kadar alışmışım ki, kısa sürede kendimi onun liderliği ele almasına izin vererek harika vakit geçirirken buldum.

Öyle ki Jude telefonunu yüzüme doğru sallayıp yarın erken kalkmam gerektiğini hatırlatana kadar saatin ne kadar geç olduğunu bile fark etmemiştim.

O ayağa kalktığında isteksizce kendimi kabinden dışarı attım.

"Danny, bir saniye bekle," dedi Thom, bizimle birlikte kalabalık bardan çıkarken, "Belki... numaranı alabilir miyim? Belki bir dahaki sefere ikimiz de şehirde olursak buluşabiliriz?"

Cazip. Çok cezbedici.

"Ben... gidip bir taksi çağırayım," dedi Jude, kaşlarını imalı bir şekilde sallayarak ve bizi biraz yalnız bırakmak için sokağın aşağısına doğru ilerleyerek.

"Ee?" Thom sordu. "Numaranı alabilir miyim?"

Tereddüt ettim, ciddi ciddi düşündüm. Ama tek gecelik hızlı bir flört, belki de ateşli bir seks istiyordum. Bir ilişki değil. Bu yüzden onu reddetmek yerine kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımla buluşması için onu aşağı çektim.

O da beni öpmekte tereddüt etmedi, kolları belime dolanırken dudakları sıcak ve açtı. *Lanet* olsun, bu kadar sıkıştırılmak iyi hissettirdi.

yakışıklı bir adama karşı. Vücudumu ona doğru kıvırdım ve dili ağzımın derinliklerine doğru ilerlerken inledim.

Tamam, dünyadaki *en iyi* öpüşen kişi değildi. Biraz fazla tükürük ve nefesinde bayat bira tadı vardı. Ama ne var biliyor musunuz? Bu her şeyin başı ve sonu değildi. Beni yönlendirebildiği ve boşaltabildiği sürece... önemli olan tek şey buydu, değil mi? Onunla evlenmek istediğimden değil.

"Jude yarım blok öteden seslendi: "Siz ikiniz acele etmeyin. Kapıyı açık bırakacağım, Danny!" Kahkahası gecenin keskin havasında yankılandı ama *her neyse*. Başından beri niyeti buydu.

"Lanet olsun, çok seksisin Danny," diye inledi Thom orta boy ereksiyonunu bana yaslarken. "Arkadaşım muhtemelen uzun süre eve gelmeyecek. Oraya gidebiliriz... Gerçi ben onun kanepesindeyim."

Oh... yabancı birinin kanepesinde seks. Cezbedici. Ama bir parçam muhtemelen köşedeki çöpün yanındaki ara sokakta hızlı bir seksi tercih ederdi. En azından o zaman daha sonra tekrar ayrılmak için garip bir dans yapmam gerekmezdi.

Thom aklımdan geçenleri okumuş gibiydi, az önce baktığım yöne baktı. Sonra kısık, boğuk bir kahkaha attı. "Danny, pis kız. Herkesin içinde sevişmeyi seviyor musun?" Cevabımı beklemedi, elimi tuttu ve ara sokağa doğru yöneldi.

Lanet olsun. Neden birdenbire onu beni öpmeden önceki halinden on kat daha az çekici bulmaya başlamıştım? Seks *olmadan* cinsel gerilim için söylenecek çok şey vardı... ve Thom artık bunu benim için yapmıyordu.

Thom'u bir daha görmemek için saçmalamama gerek kalmadan, geceyi gürültülü bir silah sesi böldü. İçgüdülerimle hareket ettim, Thom'u yere düşürdüm ve gizlediğim Glock 42'yi kapıp saldırganı aramaya başladım.

"Oha, bu da ne?" Thom sinirli bir sesle bağırdı. "Sadece bir araba geri tepti. Sakin ol Danny."

Başka silah sesi gelmeyince isteksizce onu bıraktım ama silahımı kaldırmadım. Kimsenin bize ateş etmediğinden emin olana kadar.

"O bir *silah* mı?" Thom sanki tıslayan bir engerek yılanını sallıyormuşum gibi silahıma baktı. "Tamam, biliyor musun? Sanırım bu geceyi bitirmenin vakti geldi." İtiraz etmemi beklemeden -tabii itiraz etmeyi planladığımdan değil- sokakta hızla uzaklaştı ama ben onun nefesinin altında mırıldandığı *deli orospu* sözlerini yakalamadan önce değil.

Harika. Eğlenceli bir gecelik ilişki buraya kadarmış.

Ateş edeni bulmak için etrafı tekrar taradım ama bir şey bulamadım. Belki bir araba geri tepmiştir? Evet, pek olası değil. Ben böyle hatalar yapmam. Şüphelerimi doğrulamak için Thom'la sevişmeyi planladığım ara sokağın hemen dışındaki tuğla duvara saplanmış bir mermi gördüm.

Biri kesinlikle bize ateş etmişti. Bu yüzden Jude'un dairesine doğru ilerlerken temkinli davranıp silahımı elimden bırakmadım ve başka bir olay olmadan içeri girdiğimde belirgin bir hayal kırıklığına uğradım.

LEON

Lonca akıl hocamın beş yıl önce boğazının kesilmiş olması çok iyi oldu, çünkü son zamanlardaki seçimlerim yüzünden bayram ediyor olurdu. Yine de onun uzun zaman önce ölmüş olması, kafamın içindeki o küçük sesin alışılmadık kontrol eksikliğimle alay etmesini ya da bastırmak için çok uğraştığı takıntılı eğilimlerimle dalga geçmesini engellemedi.

Yine de siktir et o kaltağı. Fikirlerinin devam etmesini isteseydim, onu öldürmezdim.

Kuşkusuz, dün gece Danny'yi hırpalayan o adama ateş etmek en mantıklı anım değildi. Yine de istediğim etkiyi yaratmış, o eli s.kik herifin geri çekilmesini sağlamıştı. *Cidden* onu o pis, çöp dolu ara sokağa sürükleyip sikmeyi mi düşünüyordu?

İğrençti.

Onu korkutmakla yetinmiş, sürüngeni takip etmek yerine Danny'ye göz kulak olmayı tercih etmiştim. Neredeyse bir ara beni de fark ettiğini düşünecektim. Vay canına, kanımı kaynatmıştı.

Ve şimdi burada, Palazzo New York otel süitine giriş yapıyordum.

"Buyurun Bay Smith," dedi check-in masasının arkasındaki kadın, manyetik bir anahtar kartı tezgâhın üzerinden bana doğru kaydırarak. "Oda on iki, on sekiz. Eşiniz yaklaşık bir saat önce giriş yaptı bile."

Erken gelmişti.

"Bu akşam saat sekizde restoranımızda sizin için bir rezervasyonum var, doğru mu?"

Başımı eğerek onayladım. "Evet, kulağa doğru geliyor. Teşekkür ederim" -isim etiketini kontrol ettim ve göz kamaştırıcı bir gülümseme sundum- "Rebecca. Harikaydın."

Övgü karşısında yüzü pembeleşti ama anahtar kartımı alıp bavulumu toplarken bunu bir daha düşünmedim. Çoktan giriş yapmıştı. Ne yaptığını merak ettim. Görev hedeflerinin üzerinden mi geçiyordu? Silahlarını mı temizliyordu? Ya da duş mu alıyordu?

Bu düşünce neden aklımdan geçti, hiçbir fikrim yoktu. Evet, kadınlardan hoşlanıyordum ama kiminle takıldığım konusunda çok katı kurallarım vardı. O bir seçenek değildi.

Bavulumu kendim taşıdım -içindeki hassas elektronik eşyaları bellboy'a emanet etmedim- ve on ikinci kata çıktım. Kapıyı çalma zahmetine girmedim, anahtar kartımı okuttum ve yeşil ışık yanıp söner sönmez kapıyı iterek açtım.

"Tatlım, ben geldim," diyerek zengin odaya adım attım. Orta seviye otel odalarından sadece biriydi ama Palazzo'da kötü oda diye bir şey yoktu.

Danny banyodan çıktı, sadece bir havluya sarınmıştı, gümüşü beyaz saçları duştan dolayı nemliydi. "Leon? Burada ne halt ediyorsun?" Bakışları şüpheyile sertleşti. "Beni mi takip ediyorsun? Çünkü o güzel gözlerinin arasına bir kurşun sıkamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

Oof. Evet, onu biraz takip ediyordum. Ama o benim güzel gözlerim olduğunu düşünüyordu. Bu gözlemi yapmam gerekenden çok daha fazla sevdim.

Boğazımı temizleyerek valizimi yere bıraktım ve gözlüklerimi düzelttim. "Son dakika değişiklikleri. Bildirimi almadın mı?" Alması gerekirdi, uyarılarını kendim gönderdim.

Burnunu kırıstırarak telefonunu almak için odanın karşısına geçti. "Duşa girdiğimde kaçırmış olmalıyım."

Karşılığında hiçbir şey söylemedim, havlunun altından bacaklarının uzun, çıplak genişliğine bakmamak için gerçekten çok uğraştım. Ya da havlunun altındaki giysisizliğini düşünmemeye çalıştım.

"Yani Petr'i sadece bir havluyla mı karşılamayı planlıyordun? Şanslı adam."

Ben çantamı masanın üzerine kaldırırken o da telefonunu yatağa geri attı. "Bu çok garip. Siz veri çocuklarının hepimizle aynı temel eğitimden geçtiğini sanıyordum." Kaşlarını kaldırdı. "Çıplaklık *uzun* zamandır bende gereksiz bir tevazuya neden olmamıştı. Senin için farklı mıydı?"

Söylemek istediklerimi söylememek için dilimi ısırđım. Lonca'nın uzmanlık bölümü hakkında *gerçekten* ne düşündüğümü ona söylememek için kendimi tuttum. Bunun yerine omuz silktim ve ekipmanımı kurmaya odaklandım.

"Hayır, aynıydı," diye mırıldandım. Aslında benimki çoğundan daha kötüydü. Ama belki Danny DeLuna'nınki öyle değildi. Bir paralı asker geçer not alarak onunki gibi bir ün kazanamazdı.

Cevap vermeden önce bir an durakladı, sanki cevabımı düşünüyormuş gibiydi. Sonra omuz silkti. "Güzel. Sadece kontrol ediyordum." Sonra havlusunu bıraktı.

Düşürdü. Onu. Siktiğimin Havlusunu.

"Yani bu herhangi bir son dakika çağrısı olsaydı, muhtemelen bu geceki görevi iptal ederdim," dedi bana, çırılçıplak bir halde bavulunda kıyafet ararken. Eskiden sarsılmaz olduğumu, kendi arzularımın nihai efendisi olduğumu ve onların benim üzerimde hiçbir gücü olmadığını düşünürdüm.

Yanılmışım.

Sertçe yutkunarak küçük masaya oturdum ve dikkatimi ekipmanıma verdim. "Öyle mi?" Sesimi sakın ve düzgün tutarak cevap verdim. "Ama sen değilsin?"

"Hayır, senin doğaçlama yapabildiğini bilecek kadar birlikte çalıştık. Sanırım şimdiden iş hakkında en azından kısa bir bilgi edindin?" Her iki elinde birer tane olmak üzere iki dantelli iç çamaşırı parçasını havaya kaldırdı. "Peki, hedefimiz hakkında ne biliyorsun, siyah mı kırmızı mı?"

Ağzım kurudu. Göğüsleri olağanüstü görünüyordu. "İkisi de değil," diye mırıldandım, sonra boğazımı temizledim. "En sevdiği renk mavi."

Danny sırtıttı. "Doğru cevap." Siyah ve kırmızı iç çamaşırlarını bir kenara fırlattı ve kraliyet mavisi saten ve narin dantelden yapılmış günahkâr bir takım giymeye başladı. "Bu sefer istihbaratın sağlam olmasını umalım. Son işimde neler olduğunu unutmayalım."

Yüzünü buruşturdu ve sütyenini mükemmel göğüslerinin üzerinden geçirirken bakışlarım orta kısmına kaydı. Yarasının izi solgun teninde hâlâ canlı bir kırmızıydı ama şimdiden çok iyi iyileşmiş görünüyordu. Eğer bir şey varsa, yara izi onun çekiciliğini daha da artıracaktı.

Bir paralı asker olarak yani.

Evet. Tabii. Elbette. Ben de bunu kastetmiştim.

Dişlerimi sıkarak dikkatimi tekrar bilgisayarlara yönelttim. Her şeyi ayarlamam ve programları çalıştırmaya hazır hale getirmem gerekiyordu, ama dürüst olmak gerekirse bu beş dakikada yapabileceğim bir şeydi. Yine de daha karmaşıkmiş gibi davranmak bana odaklanacak başka bir şey veriyordu.

Danny sakın ve kendinden emin bir şekilde ödev hakkında konuşmaya devam etti. Kendi teninin içinde inanılmaz derecede rahattı. Benimle aynı odada olmaktan en ufak bir ürkeklik ya da gerginlik duymuyordu. Sanırım bu onun ölümcül doğasından kaynaklanıyordu. Paralı askerlerle yatmaya o kadar uzun süre tövbe etmişim ki normal insanlardan ne kadar farklı olduğumuzu unutmuştum.

Makyajını yaparken ve karlı saçlarını sırtının küçük kısmına kadar yumuşak kıvrımlı dalgalar halinde düşene kadar kuruturken sadece o seksi iç çamaşırıyla kaldı. Sonra bir bacağını yatağa dayayıp kalçasına bir silah bağlayarak beni *gerçekten* test etti.

Kahretsin. Sikim sertleşmeye başlamıştı. *Hadi ama Leon. Kızaran bir bakire değilsin, sadece seksi olmayan şeyler düşün!*

Tüm konuşmamız baştan çıkarma, silahlar, işkence ve bilgi alma etrafında dönerken söylemesi kolaydı. Hepsi benim en büyük t a h r i k l e r i m .

Derin bir nefes alarak koltuğumda kıpırdandım ve açtığım programlara odaklandım. Edward Gates'in hangi odaya giriş yaptığını bulabilmek için otelin güvenlik sistemine girmem, ardından giriş kartını kopyalamam, CCTV'yi *izlemem* gerekiyordu... Beni meşgul edecek ve Danny DeLuna'nın teninin ellerimin altında ne kadar yumuşak olduğunu merak etmemi engelleyecek pek çok şey vardı.

"Leon," diye tersledi ve dikkatimi safir mavisi gözlerine çekti. Bilgisayarımın arkasındaki masaya yaslanmış, kaşlarını çatarak bana bakıyordu. "Dikkatini veriyor musun?"

"Elbette öyleyim," diye cevap verdim, bakışlarımı tekrar ekranıma çevirerek. Kesinlikle dikkatimi vermiyordum. En azından onun *söylediklerine*. Kahretsin, işte bu yüzden ortak görevler için dosyasına blok koymuştum, çünkü onun yanında kendim olmadığımı biliyordum. Ben... zayıftım. Zayıflıktan nefret ederdim.

Danny sinirli bir ses çıkardı ve bu da beni öfkелendirdi. Sandalyemi geri itmeme çok az kalmıştı ve-

Hayır. Hayır. Lonca ajanları iyi seks arkadaşları değillerdi. Dışlerimi tekrar sıktım ve arzumu bir kenara ittim.

"Pekâlâ, akşam yemeği rezervasyonumuza sadece yarım saat var. Aynı fikirde olmamız için planın üzerinden benimle en az bir kez geçmek ister misin?" Şımarık ses tonuyla tekrar başımı kaldırıp gözlerine baktım - daha iyi bir karar vermeme rağmen.

Tanrı aşkına. Layla'dan *daha* farklı olamazdı... Neden bu kadar takıntılıydım ki? Kafamı görevime vermem gerekiyordu, yoksa

İkisi de bu gece ölecek.

"Elbette. Sen bana anlat, ben de sana neyin işe yaramadığını söyleyeyim." Kollarımı başımın arkasında birleştirerek sandalyeme geri oturdum. Gözleri kısa bir süreliğine pazılarımın üzerinde gezindi ve içimden gülümsedim. Evet, Danny'nin sıska, solgun hacker profiline uymadığımı fark etmesinin zamanı gelmişti.

Patronluk taslayan ses tonuma sinirlenmiş gibi bir ses çıkardı ama yine de karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Her zaman işinin başında olduğunu söylerken abartılı bir şöhreti yoktu. Saten, dantel ve silahlarla süslenmiş bir şekilde oturmuş, sanki hava durumu hakkında sohbet ediyormuş gibi görevimizi anlatıyordu.

Her nasılsa, bu görüntünün daha sonra beni tekrar ziyaret edeceğini hissediyordum. Tarih.

Boğazımı temizleyerek, onun söylediklerine odaklandım - sadece

Konuşurken dudaklarının aldığı şekle baktım ve planın daha iyi yapılabileceğini düşündüğüm kısımlarında düzeltmeler önerdim. Yine de genel olarak fikri sağlandı. İkimiz de görevlerimizden memnun olduğumuzda, "Pekâlâ, bu iş sorunsuzca hallolacak," diye onayladım. "Kimse seni tekrar öldürmeye çalışmadığı sürece." I

Hareketimi durduramadan ona göz kırptım, sonra da zihinsel olarak kendimi tokatladım.

Bana bakarken kaşları çatıldı. Sanki Prag karmaşasına yine karışıp karışmadığımı kendine soruyordu. Sonra bir kahkaha attı.

"Eğer yaparlarsa onlara iyi şanslar. Açık konuşalım, bir şey yapmaya kalkarlarsa onları canlı istiyorum."

Başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirdim, bu ifadeyi çok derin okudum. "Hiç ipucun yok, ha?"

"Açıkçası," diye cevap verdi küçük, sevimli bir hırıltıyla. "Sadece çatışma başladığında yoldan çekil, tamam mı?"

Neredeyse gülüyordum. Neredeyse. Bunun yerine omuz silktim ve bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Peki, hanımefendi. Giyinsem iyi olacak, böylece bu işi bitirebiliriz."

Narin beyaz altın saatinin saatini kontrol etti. "İyi bir noktaya değindin. Acele et, işlere geç kalmaktan nefret ederim."

Patronluk taslaması karşısında gözlerim kısa süreliğine kısıldı ama yine de kalkıp takım çantamı aldım. Duş almam ve Danny'den fiziksel olarak biraz uzaklaşmam gerekiyordu. Bir otel odasında bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Yine de kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Duşa girdiğimde banyonun kapısını yarı açık bıraktım ve onu seyretmekten kendimi alamadım.

giyinirken aynaya baktı. Dışarı çıktığımda sinirli bir ruh hali içindeydim çünkü *bir kez bile* çıplakken beni kontrol etme fırsatı bulamamıştı.

Danny DeLuna gerçekten de sadece iş yapıyordu, oyun oynamıyordu. Bu da iyi bir şeydi. Beni çekici bulmadığı için *sevinmeliydim*, böylece onu reddettiğimde kalbini kırmak zorunda kalmayacaktım.

Olmalıydim. Ama değildim. Azıcık bile değil.

DANNY

O kay, mantıken Leon'un banyo kapısını açık bırakarak sadece bir noktayı kanıtladığını biliyordum. Çıplaklıktan onun da benim kadar etkilenmediğini gösteriyordu. Ama *lanet* olsun, o duş alırken gözüme çarpması çok cazipti. *İnanılmaz* derecede sıkı bir vücudu kaplayan bir ton dövmesi vardı ve oraya girip daha yakından bakmamak için ciddi miktarda irade gerekiyordu. Özellikle de sol kalçasını süsleyenlere... *kahretsin*.

Dün gece bira kokan Thom'la eve gitmeliydim. Belki o zaman libidom şu anda Leon'a karşı kendini kaybetmezdi. Ondan her zaman etkilenmiştim ama geçmişte birlikte çalıştığımızda Carlos'un kardeşiyle olan zehirli ilişkim yüzünden kendimi kaybetmiştim. Ama şimdi? Tamamen farklı bir hikaye.

"Kafanı oyuna ver Danny," diye mırıldandım kendi kendime, ayaklarımı bir çift sıkıcı ama pahalı, çıplak topuklu ayakkabının içine sokarken. Göz ucuyla Leon'un kömür grisi gömleğinin düğmelerini karın kaslarının üzerinde ilikleyişini izledim ve ağzım biraz sulandı. Çevresel görüşüm için şükürler olsun, bu konuda söyleyeceğim tek şey buydu.

"Bir şey mi dedin?" diye sorarak omurgamın sertleşmesine neden oldu. "Hayır," diye yalan söyledim. "Hazır mısın?"

Bana dar gözlerle baktı, bir şeye sinirlenmiş gibi görünüyordu ama bana küçük bir iletişim kulaklığı uzatırken yanıt vermedi. Zengin, sıkılmış evli bir çift rolünü oynuyorduk, bu yüzden ikimiz de aptal gibi giyinmiştik. Yine de Leon bunu başarabilirdi. Bir Wall Street bankeri gibi görünmek yerine, bir manken gibi görünüyordu.

Elbisemin yakası, sütyen destekli göğüslerimi gösterecek kadar düşüktü ve makyajım her zamanki koyu renk göz kalemi ve kıpkırmızı dudaklardan oluşan paletimden çok daha *varoştı*. Üç-

Elimdeki karat elmas yüzük de sahte değildi. Gizli bir görevi açığa çıkarmak için kübik zirkon nişan yüzüğü gibisi yoktur.

"Gidelim mi Bayan Smith?" Leon bana kolunu uzattı, sonra da kapıyı açtı.

"Bir saniye," diye mırıldandım, aynanın önünde durakladım. Bir an kendime baktım, sonra gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. Gözlerimi tekrar açtığımda bir yabancıya bakıyordum. Bakışlarım boş ve durgundu, göz kırparken kirpiklerim küçük kelebekler gibi uçuşuyordu ve dinlenmekte olan sürtük suratım, dudaklarıma yerleşmiş aptalca bir gülümsemeyle dinlenmekte olan aptal surata dönüşmüştü.

Ona dönüp koluna girdiğimde Leon, "Bu çok korkutucu," diye itiraf etti.

Bu gece olmam gereken cahil, aşırı ilaçlı kol şekeri gibi tıngırdayan bir kahkaha attım. "Toby, çok nazıksın. Bu iltifatlara devam edersen yemeğe bile yetişemeyeceğiz."

Göz kırpışım ağır ve müstehcendi ama oynadığım rol buydu. Azgın, sıkılmış, dikkatsiz bir kocası olan havai bir kol şekeri. Otel koridorundaydık, asansöre doğru gidiyorduk, yani oyun başlamıştı. Biz Tobias ve Michelle Smith'tik.

Yine de kolumu onun koluna doladığımda Leon kaskatı kesildi. Bir an için bana dokunmasına verdiği tepkiden dolayı içimde bir acı ve kızgınlık dalgası oluştu. Ama sonra bunun Tobias Smith'in karakterine tamamen uygun olduğunu fark ettim, aleti evi dışında her yerde ıslanan bir adam. Bunlar uydurma kimlikler değildi - onlar çok dayanıksızdı. Hayır, Lonca böyle şeyleri şansa bırakmazdı, bu yüzden gerçek Tobias ve Michelle Smith muhtemelen uyuşturulmuş ve bir yerlerde bir minibüse bağlanmıştı.

Küçük bir iç geçirdim ama asansöre bindiğimizde kolunu tutmaya devam ettim. Sessizce, ellerimin onun üzerinde olmasından hoşlanıyordum, ceketinin içinden sadece ön kolu olsa bile. Evet... Sorunlarım vardı. Belki de şansım yaver gider ve ben onu hassas bilgiler için sıkıştırırken Bay Edward Gates beni bu gece çıkarırdı. Ne de olsa görevimden *fazladan* bir şeyler almamam için hiçbir neden yoktu.

Birkaç kat boyunca ikimiz de konuşmadık ama yedinci katta yaşlı bir çift asansöre bindiğinde Leon'a -ya da *Toby'ye*- Michelle'in Daughters of the Mayflower bağış kampanyası için organize edilmesine yardım ettiği bir kadın çayından *bahsetmeye* başladım. Beynimi kanattı ama

Uçakta karakterimi iyice inceledim. Michelle Smith'i çok iyi tanımıştım.

Asansör lobi katına ulaştığında Leon, "Bu çok hoş, canım," dedi. Sıkılmış ses tonu son derece yerindeydi ve patronluk taslayan bir tavırla elimi koluna vurduğunda içimi bir eğlence dalgası kapladı.

Kirpiklerimi kırıştırdım ve otelin restoranına doğru ilerlerken onun yanında mutlu bir şekilde salındım. Şef garson bize pencerenin yanındaki masamızı gösterdi ama ben Edward Gates'i restoranın arka tarafındaki tek bir masada çoktan görmüştüm.

Ben kapalı pencereden gelen hayali bir esinti hakkında yaygara koparmaya başlamadan önce daha oturmamıştık bile. Şef garson hemen geri döndü ve bizi var olmayan soğuktan olabildiğince uzağa yerleştirdi. Bay Gates'in hemen yanına.

Leon, Edward'ın yanındaki duvara dayalı koltuğa oturdu ve beni ona dönük olarak bıraktı. "Kocam" dikkat etmezken hedefimizin dikkatini çekmek için benim için kolay bir pozisyondu.

Bir hedefi cezbetmenin en iyi yolu önce yaklaşımlarına izin vermektir. Bu onlara durumun kontrolünün kendilerinde olduğunu hissettirirdi. Manipüle edilmiş olamazlardı, çünkü teması başlatmak onların seçimi idi. Öyle değil mi?

Yanıştı.

Manipülasyon sadece kelimelerden çok daha incelikliydi. Örneğin Bay Gates'i ele alalım. Restorandaki yemeğimiz boyunca -ki çok lezzetliydi- onun meraklı bakışlarıyla hiç karşılaşmadım. "Kocam" kaç kez yavru kediler ya da nakış grubu hakkındaki yavan hikayelerimden birini sert sözlerle kesti ya da kaç kez "karısını" daha da görmezden gelmek için telefonunu çıkardı.

Sonunda Leon tuvalete gideceğini söyledi ve benden bir yanıt beklemeden uzaklaştı. Bir an düşündüm, sonra o sakın gülümsemenin dudaklarımdan kayıp gitmesine izin verdim. Duruşum bozuldu ve neredeyse hiç dokunmadığım tatlıyı elime aldım. Ne de olsa Michelle Smith sürekli kilosuna dikkat ediyordu.

"Özür dilerim, rahatsız etmek istemezdim," diye söze girdi Edward, tam zamanında, "ama iyi misin?"

Karakterime uygun davranmak ve gözlerimi devirmemek için yanağımın içini ısırdım. Edward *iyi bir adam* değildi, sadece öyleymiş gibi davranmayı severdi. Bay Edward Gates'in evli kadınlara karşı bir fetişi vardı.

Cam gibi gözlerle dramatik bir şekilde burnumu çektim ve dudaklarıma sulu bir gülümseme yapıştırdım.

"Ah, evet," diye cevap verdim mahcup bir sesle, "evet, özür dilerim, umarım yemeğinizi bölmemişizdir. Çok fazla konuştuğumun farkındayım."

Edward Gates sempatik bir şekilde kaşlarını çattı ve başını salladı. "Hiç de değil. Sadece biraz üzgün görünüyordunuz, hepsi bu." Başını kaldırıp baktı, sonra hızla yerine oturdu. "Üzgünüm, gecenin geri kalanında iyi eğlenceler."

Bir saniye sonra Leon'un eli ensemdeydi ve küçük bir irkilmeye irkildim. Edward'ın fark etmesine yetecek kadar.

"Michelle, yirmi dakika içinde bir konferans görüşmem var," diye bağırdı Leon, "hadi gidelim."

Başımı salladım, peçetemi masaya bıraktım ve sandalyemden kalkarken Edward Gates'e utangaç bir gülümseme verdim. Leon elimi gereğinden biraz daha sert bir şekilde tuttu ve beni arkasından sürükleyerek restorandan dışarı çıkarmaya başladı.

Doğruca asansöre bindik ve Leon telefonundan restoranın güvenlik görüntülerini açtı. Yirmi dakikadan biraz fazla bir süre Bay Gates'e göz kulak olmamız gerekiyordu ama hâlâ onu bıraktığımız yerde olacağından emindim. Masasında bir şişe viski ve onu eğlendirmek için bir bulmaca kitabıyla geceye yerleşiyor gibi görünüyordu.

Odamıza dönene kadar ikimiz de konuşmadık, sonra Leon doğruca bilgisayarının başına geçti.

Silah kılıfımı çıkarmak için elbisemi kaldırdığımda "Ne yapıyorsun?" diye tersledi.

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım ve tüm aleti yatağın üzerine fırlattım. "İstihbarat yanılttı. Edward göğüslerime bir kez bile bakmadı ama kıcıma nasıl baktı? Silahımı anında bulacak ve kimliğimiz ortaya çıkacak."

Leon kaşlarını çattı, bilgisayarını o an için unutmuştu. "Yani oraya silahsız mı dönüyorsun? Bu son derece aptalca görünüyor Danny."

Bir kahkaha attım. "Kendimi savunmak için bir silaha ihtiyacım olduğunu düşünmen çok hoş. Zaman kontrolü?"

Bana bir süre daha ters ters baktıktan sonra saatine baktı. "On dakika."

"Güzel." Mükemmel bir şekilde kıvrılmış saçlarımı öne doğru savurdum ve parmaklarımı saçlarımdan geçirerek karıştırdım. Sonra aynanın karşısına geçtim ve başparmağımla rujumu hafifçe bulaştırdım.

Leon'un beni nasıl izlediğinin aşırı farkındaydım. Sanki bir bulmacanın şifresini çözüyormuş gibiydi. Ya da kodluyormuş gibi.

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun?" Parmağımı kulağımdaki iletişim cihazına bastırarak onu kontrol ettim.

Yanıt olarak başını salladı ve dizüstü bilgisayarındaki bir şeye dokunarak kulağıma yumuşak bir çınlama sesi verdi.

"Çalışıyor," diye onayladıktan sonra saatime baktım. "Oraya geri dönmeliyim. Hâlâ masasında mı?"

Leon bakışlarını tekrar bilgisayara kaydırdı ve çift tıkladı. "Evet, şimdi yanında bir arkadaşı da var."

İçimden bir öfke geçti. "Lanet olsun. Kim?"

Leon omuz silkti. "Arkası kameraya dönük. Paltosunu çıkarmadı, o yüzden fazla kalmayabilir."

"Bu, neden bütün gece orada tek başına oturduğunu açıklıyor," diye yüksek sesle düşündüm. "Bu adamı bekliyor olmalı."

Leon başını salladı. "Bana bir dakika ver." Cebinden Edward Gates'in anahtar kartını çıkardı - Leon daha önce "tuvalete gitmek" için kalktığı anda ondan almıştı. Kartı tarayıp çoğaltması hiç zaman almadı, sonra ayağa kalkıp orijinalini bana geri verdi.

Kartı elbisemin dikiş yerindeki küçük cebe soktum, sonra da kumaştan görünmediğinden emin olmak için aynayı kontrol ettim.

Leon bilgisayarının başına dönmemişti, onun yerine ben kostümümü kontrol ederken bana gereğinden biraz daha yakın duruyordu.

"Ne?" diye sordum. Aynada gözleriyle buluşarak sordum.

Kaşlarını kaldırdı ve bir eliyle yüzündeki kılları kontrol etti. Gerçek anlamda *sakal* olacak kadar uzun değildi ama kirli *sakaldan* daha fazlası olacak kadar bilinçliydi. Bu ikisinin arasındaki uzunluk için bir kelime bulunması gerekiyordu.

"Sahte görünüyor," dedi bana, rujumu nasıl bulaştırdığımı göstererek.

Gözlerim kısıldı. Yöntemlerimin sorgulanmasından nefret ederdim. Yalnız çalışmayı tercih etmemin en önemli nedenlerinden biri de buydu. Çünkü diğer merc'ler *her zaman* daha iyisini bildiklerini düşünürlerdi. Ben de dahil olmak üzere hepsi kibirli pisliklerdi.

"Artık bir uzmansın, ha?" Bakışlarını aynada tuttum, sırf eleştirmiş olmak için eleştirdiğinden emindim.

Dudaklarının köşesi minik bir sırtışla yukarı kalktı. "Sadece daha inandırıcı görünmesini sağlayabilirsin, hepsi bu."

"Öyle mi?" Arkamı dönüp ellerimi kalçalarımaya koyarak cevap verdim.
"Peki sen nasıl-"

Tamam, belki de biraz aptallık ediyordum. Çünkü bunu inandırıcı kılmanın tek bir yolu vardı, bu yüzden Leon'un beni saçlarımdan tutup dudaklarını dudaklarıma yapıştırması o kadar da şaşırtıcı olmamalıydı.

Eğer aklım başımda olsaydı, bu bir şok olmamalıydı. Ama Prag'da vurduğum andan beri beynim aksıyordu. Yardım için Carlos yerine Leon'u aramaya karar verdiğimden beri. Bu yüzden onu hevesle öpmeden önce sıcak bir saniye boyunca afalladım.

Dudaklarımı onun için ayırdım ve vücudum onun dokunuşuyla eridi. Sonra aniden geri çekildi, göğsü hafifçe kabarmıştı ve gözleri cam gibiydi.

"İşte," dedi sert bir sesle, "şimdi gerçek gibi görünüyor." Ne?

Leon başparmağını benim rujumla lekelenmiş alt dudağının üzerinde gezdirdi, sonra da rahatça bilgisayarının başına döndü. "İyi şanslar. Onu hazırladığında bana haber ver."

Ne?

Oh. Görev. Tabii ki.

"Elbette," diye mırıldandım, odadan çıkmadan önce şehvetin güçlü bulutunu temizlemek için başımı salladım. Görev. Göreve odaklan, Danny.

DANİŞ

Asansör aynasında kendime hızlı bir bakış Leon'un haklı olduğunu doğruladı. Şu anda boktan kocamla yatakta hızlıca -tatmin edici olmasa da- yuvarlanmış gibi görünüyordum. Artık kaçırılması imkânsız seks titreşimleri yayıyordum. Edward Gates'in düşünebileceği tek şey bu olacaktı... umarım.

Leon sadece görevi düşünüyordu. Ya da bunun böyle olduğundan oldukça emindim. Yine de asansörle aşağı inerken dudaklarımın onun öpücüğünün anısıyla uğuldamasına engel olamıyordum. Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve yakaladığım küçük düğüm bana Leon'un saçlarımı ne kadar agresif bir şekilde tuttuğunu hatırlattı. Sert seks pek bana göre değildi, ama lanet olsun, bunu sevmiştim.

Sonra da eteğindeki tüyleri temizler gibi bilgisayarının başına döndü, salak herif.

Asansör tekrar zemin kata ulaştığında, Leon'un beni gerçekten çekici bulduğu için öptüğünü düşündüğüm için kendimi zihinsel olarak azarladım.

Muhtemelen bunu çoktan unutmuştur.

Leon'un bunu çoktan unutmamış olmasını sessizce umarken profesyonelliğim can çekişen bir feryat kopardı. Benim şu anda yaptığım gibi onun da bu olayı kafasında tekrar gözden geçirmesini istiyordum. Yerine getirmemiz gereken bir iş olmasaydı işlerin nereye gidebileceğini merak ediyordum.

Restorana tekrar girdiğimde şef garson beni "Bayan Smith," diye karşıladı. "Bir şey mi unuttunuz?"

Gözleri dağınık görüntümde hızla gezindi ve ben de utanarak saçlarımı düzelttim.

"Hayır," diye cevap verdim Michelle versiyonumun kullandığı o nefesli sesle. "Sadece barda bir şeyler içmek için geldim, sorun olur mu?"

Ev sahibesinin gözleri acıma sınırında bir şeyle yumuşadı. "Elbette, buraya gelin." Bana bara kadar eşlik etti ve bir şarap listesi hazırladı. "İlk şarap benden."

"Oh, teşekkür ederim," diye cevap verdim, gözyaşlarımın eşiğindeymişim gibi kirpiklerimi kırıştırarak. "Çok nazıksınız."

Şef garson bana sadece sıcak bir gülümseme verdi, ardından barmene eliyle işaret ederek ilk içkimin bedava olduğunu söyledi. Garip bir konuşmayla oyalanmadı, doğruca ön kapıdaki masasına döndü ve beni barda yalnız bıraktı.

Uzun süre yalnız kalacak değildim.

Edward Gates hâlâ arkadaşıyla alçak sesle konuşuyordu ama birkaç kez bana baktığını fark ettim. Bir dakika sonra meçhul adam Edward'a bir zarf uzattı, sonra da gitmek için ayağa kalktı. "Arkadaşımız harekete geçti," diye mırıldandım şarabıma. "Sen onun

Yüzün?"

Leon kulağıma "Anladım," diye cevap verdi. "Yüz tanıma sistemini daha sonra çalıştıracam."

Cevap vermedim, çünkü ortada iyi bir neden yokken kendi kendime konuşurken yakalanma riskini göze almanın bir anlamı yoktu. Bunun yerine şarabımı yudumladım ve olabildiğince sıkılmış ve zavallı görünmeye çalıştım.

Birkaç dakika sonra Bay Gates masasından kalkıp geldi ve elini yanımdaki taburenin arkasına dayadı.

"Merhaba," dedi ve bana dostça bir gülümseme sundu. "Bu koltuk dolu mu?"

Kirpiklerimi kırıştırdım ve barda *başka kimsenin* oturmadığını, dolayısıyla bir sürü boş yer olduğunu belirtme dürtüsüne direndim. Gülümsedim ve bana katılması için mırıldandım.

Bir viski *daha* sipariş ettikten sonra "Kocan nerede?" diye sordu. Üzerindeki kokuyu alabiliyordum ve gözlerindeki cam gibi parlaklık iyi derecede sarhoş olduğunu gösteriyordu. Onu çalıştırmak için elimi çabuk tutmam gerekecekti, yoksa kendinden geçecek ve hiçbir işe yaramayacaktı.

Sinirle dudaklarımı yaladım. "Bir konferans görüşmesi var," dedim kısık bir sesle. "Genelde birkaç saat sürer."

Edward tatmin olmuş gibi bir sesle homurdandı ve ben dişlerimi sıktım. Ne sürüngen ama.

"O zaman sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" Yüzümü inceledi, bakışları Leon'un öpücüğünden hâlâ kabarık olduğunu bildiğim ağzımda durakladı.

Taburemde kaykıldım, bacak bacak üstüne attım ve eteğimin biraz yukarı kalkmasına izin verdim, anında dikkatini çektim. Kalça kılıflı silahımı çıkarmakla kesinlikle doğru bir karar vermiştim.

"Bu çok hoş olurdu," diye cevap verdim yapmacık bir sesle. "Ben Michelle, bu arada."

Sıkmak için gevşek elimi tutarken gülümsemesi saf bir yırtıcıydı. "Memnun oldum, Michelle. Ben de Ted."

"Ted," diye mırıldandım, "ne kadar egzotik."

Koltuğunu daha yakına kaydırды ve dizlerimiz birbirine değdi. Ben uzaklaşmayınca Edward'ın gülümsemesi daha da genişledi ve eli bacağımın üzerinde, dizimden çok daha yukarıda durdu. Oh evet, Edward sarhoştı ve çılgınca azmıştı.

"Ee Ted," diye mırıldandım, ona nazlı bir gülümseme vererek, "nasıl oldu da bu gece burada tek başınaydın? Karın burada seninle değil mi?"

Parmakları kalçamı okşadı. "Ben evli değilim, Michelle."

"Oh," diye nefes aldım, şaşırmış gibiydim. Sonra eli elbisemi hafifçe yukarı ittiğinde, tahrik olmuş gibi alt dudağımı ısırdım. Yine de onu itmemek için elimden geleni yaptım. Daha önce bir işaretin bana dokunmasından hiç bu kadar rahatsız olmamıştım.

Lonca tarafından yetiştirilmiştim. Bedenim bana ait değildi ve bunun çok iyi farkındaydım. Bu gerçeği çok *uzun* zaman önce kabullenmiştim. Bedenim, cinselliğim, Lonca'nın uygun gördüğü şekilde kullanılacak bir silahtı. İşim gerektirdiğinde sayısız erkeğin -ve bir avuç kadının- beni her türlü şekilde kullanmasına izin vermiştim. Seks -işkence gibi- sadece amaca ulaşmak için bir araçtı ve genellikle sonrasında çok daha az temizleniyordu.

Yine de burada Edward Gates beni *zar zor elliyordu* ve ben onun boğazını yumruklamak istiyordum. Son zamanlarda bana ne olmuştu böyle?

Leon. Belli ki Leon. O öpücükle aklımı başımdan almıştı ve şimdi bunun için her şeyi berbat etmiştim. *Lanet* olsun, belki de beni öldürme planının içindeydi? Bir işin ortasında dikkatimi dağıtmak beni öldürtmek için iyi bir yoldu, bu kesindi.

"Buradan çıkmaya ne dersin?" Edward alt dudağını baştan çıkarıcı olduğundan emin olduğum bir şekilde yalayarak önerdi. O kadar sarhoştı ki bu sadece baştan savma bir hareket gibi gelmişti ama yine de kirpiklerimi kırıştırdım ve hevesle başımı salladım. Michelle mutsuz, zengin, sıkılmış bir ödül karısıydı. Michelle bir erkeğin ona ilgi göstermesi için yanıp tutuşuyordu.

Edward ayağa kalktı, ben de tabureden kayarken adımlarımda küçük bir yalpalama oldu. Benim de onun kadar içtiğimi düşünmesi daha iyiydi. Bu şekilde

Onunla oynamamın hiçbir yolu yoktu.

Leon kulağıma sessizce, "Yerimdeyim," dedi. "Hazır mısın?"

"Tanrım," dedim kıkırdayarak, bir adım daha sallanarak, "şarap doğrudan kafama gitti."

Edward, bir centilmen olarak, kolunu cömertçe belime doladı ve topuklu ayakkabılarımın içinde beni sabit tutmaya yardım ederken beni kendine çekti. Anahtar kartını cebine geri koyma fırsatını değerlendirdim, beni restorandan çıkarırken mırıldandığı adi saçmalıkları uzaktan bile dinlemiyordum.

Hostes yanından geçerken bana endişeli bir bakış attı ama Edward Gates'e yaklaşmadan önce ona güven verici bir gülümseme verdim.

Beni asansörlere doğru yönlendirmeye çalışırken isteksizce, "Ah... Gerçekten odana gitmemeliyim," dedim. "Eğer kocam öğrenirse..."

Edward'ın gözleri alkolün etkisiyle kızgınlıkla parladı ama bunu hemen bir gülümsemeyle gizledi. "Elbette, bu benim küstahlığımdı," diye cevap verdi, sesi yatıştırıcıydı. "Yine de biraz solgun görünüyorsun. Belki de biraz temiz hava almalısın?"

Solgun. Hah. Daimi olarak solgundum. Ama mecburen gülümsedim. "Evet, kulağa hoş geliyor."

Edward kendinden emin bir şekilde başını salladı ve lobinin avlusuna çıkmak için yönünü değiştirdi. Kapılar arkamızdan kapanır kapanmaz beni duvara yasladı. Ağzı benimkine kenetlendiğinde viski kokan nefesi ağırlaşmıştı ve ben onun iyi sevişebileceğine dair tüm umutlarımı resmen bir kenara bıraktım.

İhtiyacımız olanı alıp defolup gitmek daha iyiydi.

"Dur, Ted-" diye itiraz ettim, onu güçsüzce ittim. "Ben sadece... Nefes almak için biraz zamana ihtiyacım var."

"Bunu çok fazla düşünme Michelle," diye tersledi, ses tonu cazibesini tamamen yitirmişti, "başını ağrıtmak istemezsin."

Vay canına. Beni böyle sinirlendirdiği için bu otelden canlı çıkarsa şanslı sayılırdı. Ama Michelle paspas gibiydi. Böyle sert bir yorum karşısında irkilmeyecekti bile.

"Tamam, tabii," diye karşılık verdim, "Sanırım hazırım o zaman."

"Sonunda," diye mırıldandı Leon kulağıma. "Tamam, ihtiyacım olan ilk kelime *Sincap*. Otuz saniye, başla."

Gözlerimi devirdim ama Ted fark etmedi, boynumu emmekle meşguldü. Lanet olası sesli şifre sistemleri tam bir baş belasıydı ama bu şekilde hacklemek çok kolaydı. Tek yapmam gereken Edward'a

rastgele oluşturulan kelimeleri yüksek sesle söyledi. İletişim cihazımın diğer ucundaki bilgisayar onun parolaları söylediğini duyacak ve umarım Leon için kilidi açacaktı.

Kolaydı, değil mi? Edward'a otuz saniyelik süre içinde aptalca kelimeleri söyletebildiğim ve onu ne yaptığımızdan haberdar *etmediğim* sürece.

Beni bir an daha özensizce öpmesine izin verdim, sonra küçük bir çığlıkla geri çektim.

"Ne?" diye sordu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Özür dilerim," diye kekeledim. "Hareket eden bir şey vardı. Hemen şuradaki ağaçta." Titreyen parmağımın avlunun ortasındaki ağacı işaret ettim.

Edward gözlerini devirdi, dönüp bakmadı bile. "Muhtemelen sadece bir sincaptı. Boş ver onu."

Leon kendi tarafındaki ses taramasını onaylarken elleri eteğimden yukarı kayarak beni hırpalamaya devam etti.

"Sıradaki kelime *Zimbabwe*."

"Aman *Tanrım*," diye inledim yüksek sesle, zihnimde aptal rastgele kelime üreticine lanet okuyordum. Yine de Edward her türlü tahrik olduğumu düşündü ve bu onu ereksiyonunu bana sürtmeye teşvik etti.

"Yirmi beş saniye, DeLuna," diye tersledi Leon. "Haydi."

"Kahretsin," diye nefes aldım. "Hey Ted, dünyayı gezdin mi sen?"

"Ha?" diye cevap verdi, şaşkınlıkla bana bakmak için salyalarını akıttığı boynumdan çekildi.

Omuz silktim ve gözlerini kaçırdım. "Çok dünyevi görünüyorsun. Hep seyahat etmek istemişimdir. Listemin başında ne var biliyor musun? Afrika'da Z ile başlayan bir ülke... Adını hiç hatırlayamıyorum ama kulağa *çok* egzotik geliyor, biliyor musun? Filler falan var ya? Adı neydi?"

Edward kaşlarını çattı. "Zambiya mı?"

Başımı salladım. "Hayır, daha uzun bir kelime. Tanrım, bu hatırlayana kadar canımı sıkacak."

Başını salladı. "Zaire."

Tamam, birincisi bu daha kısa bir kelimeydi, salak, ikincisi de artık Demokratik Kongo Cumhuriyeti deniyor.

"Unh-unh, hayır, o değil." Onu kol mesafesinden tuttum.

Hayal kırıklığı yüz hatlarını kararttı ve elleri beni biraz daha ısrarla kavradı. "Lanet olası Zanzibar o zaman. Neden bunu konuşuyoruz ki?"

"Zamanımız tükeniyor DeLuna," diye hatırlattı Leon. Bu arada bu salak, Z harfiyle başlayan iki Afrika ülkesinden birinin adını diğerinden önce bir *şehre* vermişti. Aptal ses biyometrisi.

"O *da* değil," diye homurdandım. "Hadi ama Ted, sen zeki bir adamsın..."

Hem gururlanmış hem de kızmış görünüyordu. Sonra ifadesi aydınlandı. "Zimbabwe mi? Ama cidden, kimin umurunda Michelle? Sevişeceğimizi sanıyordum ama eğer sürekli konuşacaksan-"

Lanet olsun, bunu *gerçekten* yapmak istemiyordum. Ama sesli erişim tarayıcılarında genellikle dört kelime olurdu ve Leon bilgisayarını klonlayana kadar Edward'ın ilgisini çekip dikkatini dağıtmam gerekiyordu.

Ben alt dudagımı ısırp Edward'ın pantolonunun üzerinden sikini okşarken Leon kulaklığımdaki ses eşleşmesini doğruladı. "Ben sadece utangacım, Ted. Daha önce kocamı hiç aldatmadım..."

Edward inledi, kalçalarını elime doğru itti ve biraz gıcırdadı. "Sorun değil bebeğim. Sen söylemezsen ben de ona söylemem. Beni bir daha görmene gerek yok. Sadece iyi vakit geçirelim."

İğrenç. Nedense Edward Gates'in, kendi boşaldığı sürece yatak arkadaşının iyi vakit geçirip geçirmediğini pek umursamayan bir adam olduğu hissine kapıldım.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Leon kulağıma. "Hadi devam edelim. Sıradaki kelime *mor*."

Oh, kolaymış. Bunun için şükürler olsun.

"Ted," diye inledim, pantolonunun üzerinden ereksiyonunu daha sıkı kavrayarak. "Sence ne renk iç çamaşırı giyiyorum?"

Başparmağımla ucuna hafifçe dokunduğumda nefesi kesildi. "Kimin umurunda? Onları sadece ayak bileklerinin etrafında istiyorum, Michelle. Bana amını göster."

Küçük bir kıkırdama verdim. "Hayır, tahmin etmeni istiyorum... ama sana bir ipucu vereceğim, tamam mı? *P* ile başlıyor." *Harika* bir oyunmuş gibi göz kırptım.

Sadece sinirlenmiş görünüyordu.

"Mor mu?" Işıldadım. "Evet!"

O da sırtıttı. "Şimdi çıkar onları."

Utangaç bir tavırla başımı eğdim ve külotumu aşağı indirmek için elbisemin altına uzanırken acele etmedim. Avlu yeterince karanlıktı.

Mavi olduklarını asla fark etmezdi.

"Ananas," dedi Leon kulağıma.

Edward hevesle elbisemi yukarı itti, yüzü beni tekrar öpmek için aşağı indi, ama parmağımı dudaklarının üzerine koyarak onu durdurdum.

"Bekle," diye bağırdım. "Güvenli bir kelimeye ihtiyacımız var."

"Güvenli bir kelime mi?" diye yanıtladı şaşkınlıkla. "Bebeğim, buna gerek olduğunu sanmıyorum. Bu sadece hızlı bir-"

"Ananas," diye açıkladım, başımı sertçe sallayarak. "Kelime bu, tamam mı?"

Kaşlarını çattı. "Tabii, her neyse." Başını sallayarak pantolonunun kemerini çözdü ve ezici aletini çıkaracak kadar aşağı itti. Ceketinin cebinden bir prezervatif çıkardı. En azından sarhoş, depresif evli kadınları rastgele otel lobilerinde becerirken aletini sarıyordu.

"Ananas," diye tekrarlardım. "Tamam mı?"

Ted dinlemiyordu bile, prezervatifini sarmakla meşguldü. Tanrı aşkına.

"Beş saniye, DeLuna. Acele et," diye tersledi Leon.

"Bunu söylemelisin Ted, böylece aynı fikirde olduğumuzu bileyim." Onu biraz teşvik etmek için elbisemi tekrar aşağı çektim.

Gözleri bir öfke parıltısıyla bana döndü, sanki beni incitmek istiyordu.

"Peki," diye homurdandı. "Ananas. Mutlu musun? Şimdi, sikimle dalga geçmeyi bırak."

"Ben varım," diye onayladı Leon. "İstersen onu şimdi öldürebilirsin."

Kendimi durduramadan yüksek sesle güldüm ve Edward'ın gözleri kısıldı.

"*Komik* olduğunu mu sanıyorsun?" diye tısladı, bana alaycı demesine güldüğümü sanıyordu. Ya da belki de onun dört inçlik sikine güldüğümü düşünmüştü? Eminim bu daha önce de olmuştur.

"Um, hayır..." Bir kaçış yolu aradım. Leon zaten Edward'ın bilgisayarını klonluyordu, bu sürüngeyi gerçekten becermeme gerek yoktu. Bu benim için yeni bir şeydi, çünkü bir ay önce bunu yapsaydım taktiğimi daha inandırıcı hale getirmiş olurdu.

Ama bunu yapamazdım. Leon kulağımdayken, her şeyi dinlerken ve muhtemelen görüntü almak için güvenlik kameralarına bağlanmışken olmazdı.

"Aslında bu kötü bir fikirdi," diyerek onu elbisemi indirecek kadar ittim. Külotumu yerden almak için eğildim ve

Bay Edward Gates'i yanlış okuduğumu hemen anladım.

Ters vuruşun geldiğini bir *mil* öteden görmüştüm ve bundan kolayca kaçınabilirdim. Ama Michelle Smith kimliğimi tehlikeye atmadan olmazdı. Eğer Edward oyuna getirildiğinden şüphelenirse, bilgisayarındaki tüm dosyalar silinirdi. Kalıcı olarak. Ve bizim amacımız bazı bilgileri olduğu *gibi* korumaktı. Bu yüzden kendimi hazırladım ve yere düştüğümde darbeyi aldım, gücün beni yere düşürmesine izin verdim.

Şok olmuş ve korkmuş gibi bağırdım, Edward üzerime eğilirken ondan uzaklaşmaya çalıştım. Ellerimle boynunu kırmak için duyduğum ham, güçlü arzu neredeyse ezici geliyordu ama ben lanet olası bir profesyoneldim. Almaya geldiğimiz verileri elde edene kadar karakterimi bozamazdım. Michelle Smith bir kurbandı ve bu gece de farklı olmayacaktı.

Yine de işini kolaylaştıramazdım. Bu yüzden ıslak bir kedi yavrusu gibi karşı koydum, o beni bir avuç saçımınla geri çekene kadar ellerim ve dizlerim üzerinde kaçtım. Orosu çocuğu, Leon saçımı çektiğinde bu tamamen farklı hissettirmişti.

"Ted, dur!" İtiraz ettim. "Kocam-"

Şok edici derecede mükemmel bir zamanlamayla Edward Gates üzerimden çekilip alındı. Leon'un yeşil gözleri, *Ted*'i az önce öpüştüğümüz duvara çarparken gözlüklerinin ardında saf bir cinayetle parlıyordu.

"Hey dostum, vay canına, ben-" Ted'in saçmalıkları Leon'un yumruğu yüzünde patladığında kısa kesildi ve gülümsemek için yanağımın içini ısırdım.

Bunun yerine ayağa fırladım ve bir sonraki yumruk inmeden önce Leon'un kolunu yakalamak için ileri atıldım. "Toby, bebeğim," diye sızlandım *beni* rahatsız eden bir sesle. "Bebeğim, bırak onu, saldırı suçlamalarına değmez. Son adam öldürme davasından daha yeni kurtuldun."

Bu bizim kapak hikayelerimizden sadece biraz süslenmişti. Tobias Smith iki yıl önce bir iş rakibiyle sarhoşken barda kavga ettikten sonra saldırı ve darpla suçlanmıştı.

"Toby, lütfen," diye sızlandım.

Leon bana öyle yoğun ve sahiplenici bir bakış fırlattı ki neredeyse ona ben de inanacaktım. Belli ki hacker ortağıma gizli görev sanatında yeterince kredi vermemiştim.

"İyi," diye hırladı ve gömleğini çıkarmadan önce Ted'i bir kez daha itti. "Karıma bir daha *bakarsan* boğazını keserim. Duydun mu beni?"

Ted acı dolu bir kahkaha attı. "Evet, duydum."

Leon kolumu morartıcı bir şekilde kavradı ve beni avludan dışarı sürüklemeye başladı, ama Edward son darbeyi vurmak *zorundaydı*.

"Karın lanet olası bir fahişe. Bil diye söylüyorum, benimle birlikte olan oydu. Eminim sen o konferans görüşmelerindeyken o bacaklarını şehrin her yerindeki erkeklere açıyordur."

Leon durakladı, sırtı gerginlikten gerilmişti. Bana Edward'ı öldürüp öldüremeyeceğimizi sorar gibi bir bakış attı. Ya da ben öyle anladım, bu yüzden başımı hafifçe salladım. Görevimiz başarıyla sonuçlanana kadar ona canlı ve iyi bir şekilde ihtiyacımız vardı.

"Gidelim," dedim sert bir sesle.

Sadece bir saniye daha tereddüt etti, sonra eli hâlâ bileğime demir bir kelepçe gibi sarılıyken avludan çıkmaya devam etti. Kesinlikle bu kadar beğenmemeliydim.

LEON

Danny odamıza dönerken pek konuşmadı, güvenlik kameraları için Michelle karakterine büründü. Edward Gates'in bir terslik olduğundan şüphelenmesi ihtimaline karşı, otel güvenliğinin bizi görebileceği bir yerde gizlenemezdik.

Bu yüzden omuzları içe kıvrıldı ve gözlerini kaçırdı, tacizci bir kocanın gazabını hissetmeyi bekleyen bir kadın gibi kırılgan ve narin görünüyordu. Kendime engel olamayarak kolumu omuzlarına doladım, o da bana sarıldı.

Kahretsin, bu hoşuma gitmişti.

Onu odamıza kadar geçirdim, sonra Edward odasına dönmeden önce izimi kaybettirmek için iki kat yukarı çıktım. Telefonumdan otelin kameralarını hızlıca kontrol ettiğimde, gururunu biraz daha viskiyle bastırmak için bara döndüğünü gördüm. Yine de elimi çabuk tuttum, klonlanmış anahtar kartımla odasına girdim ve doğruca Danny'nin ellerini koyduğu avluya bakan pencereye yöneldim.

Otelin yanından aşağı inmek için kullandığım ipi çekerken çenem sıkıca kenetlendi. Bu aptalca bir riskti; biri beni görebilirdi. Ama sağlıklı düşünemiyordum. Edward Gates'in sabit diskini kopyalamak otuz saniyemi almıştı ama sonra Danny'nin çılgınlığını duydum ve... bildiğim bir sonraki şey, avluda o pisliğin kafasını çıplak ellerimle koparmak üzereydim.

Kendimi savunmam gerekirse, asansörler yavaştı.

Geri çekilmiş metal kabloyu kemerime geri taktım, sonra orada bulunduğuma dair hiçbir iz olmadığından emin olmak için odayı bir kez daha kontrol ettim. Tatmin olduğumda, içimde garip bir hisle odama döndüm.

Kendimi içeri attığımda Danny duştaydı ve ona katılmak için kendimi durdurmak itiraf etmek istediğimden çok daha fazla irade gerektirdi. Artık resmileşmişti: Yaklaşık dört yıldır sikimi sertleştiren ilk paralı asker oydu.

Fena halde kötüleşiyordum. Bu görevi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyiydi. Bu işi onunla kabul etmekle *aptallık* etmiştim. Saplantım fark ettiğimden bile daha kötüydü ve bu onun ölümüyle sonuçlanacaktı. Tıpkı Layla gibi.

Bu ayıltıcı düşünceyle bilgisayarlarıma döndüm. Edward'ın dizüstü bilgisayarından aldığım tüm veriler ağır bir şekilde şifrelenmişti ve görevimizin bir parçası da bunları *şifrelenmemiş* olarak teslim etmektir. Bir veri analistinin bu göreve atanmasının ana nedeni buydu. Eğer görev sadece veri almak olsaydı, Danny bunu tek başına yapardı. Muhtemelen sürüngele yatması, sonra da bilgisayarına başka bir şekilde girmesi gerekecekti ama bu tür görevler *bal* mercileri için oldukça standarttı.

Lonca, Bay Gates hâlâ gözetimimiz altındayken doğrulanabilmesi için *bu* verinin anında şifrelenmemesini istedi. Radardan düşmesiyle bilinen bir adamdı ve daha *ayrıntılı* bir sorgulama için içeri alınması gerekiyorsa, bunun gerçekleşmesi için en iyi fırsat şimdi olabilirdi.

Edward her kimin için çalışıyorsa, şifreleme konusunda yeterince iyi bir iş çıkarmıştı. O aptalın bunu kendi başına yapmasına imkân yoktu. Kıramayacağım bir şey değildi ama muhtemelen birkaç saatimi alırdı.

Danny birkaç dakika sonra duştan çıktı, uzun saçları ıslaktı ve akşam daha yeni yıkamış olmasına rağmen otel şampuanı kokuyordu. Yine de doğru karar. Muhtemelen Edward Gates'in tüm izlerini silmek istemişti.

"İyi bir şeyler bulabildin mi?" diye sordu çantasından yeni kıyafetler çıkarırken.

Gözlüklerimi düzelttim ve ona yan gözle baktım. "Aşağıda kıcını kurtardığım için *teşekkür etmeyecek* misin?"

Kahkahası alçak ve gırtlaktan geliyordu. Tam bir seks. Saf bal. "Bu konuda bana güven Leon. Kurtarılmaya ihtiyacım yoktu. Ama bu dram kesinlikle hoşuma gitti. Oraya nasıl bu kadar hızlı indin?"

Kendimi beğenmiş bir gülümsemeyi ısırdım. "Işınlanma tabii ki."

Sırıttı. "Tabii ki. Görünüşe göre teknolojiyi yükseltmek için doğru insanlarla konuşmam gerekiyor, çünkü bu çok işime yarayacak."

Giyinmek için havlusunu bıraktı ve nefesim dişlerimin arasından acı dolu bir iç çekişle kaçtı. Bakmamam gerekiyordu. Öpücüğünün tadı hâlâ dudaklarımdaydı ve vücudunun yumuşak baskısı zihnime kazınmıştı. Eğer bakarsam, kontrolümü gerçekten kaybedebilirdim. Zaten kaybetmiş olduğumdan daha fazla.

Bu yüzden gözlerimi tekrar ekrana çevirmeye zorladım ve Bay Gates'in bilgisayarının içeriğini çözecek bir program kodlamaya çalıştım. Çözer çözmez, verileri iş portalımıza yükleyebilir ve sözleşmenin tamamının ödenmesini sağlayabilirdim. Sonra da çekip gidebilir ve Danny DeLuna'yı zihnimden silebilirdim.

Göz ucuyla, ince kıvrımlarını çok iyi saran yumuşak siyah bir tişört ve bir çift siyah ipek şort giymesini izledim. Sonra kusursuz yanağındaki kırmızı lekeyi incelemek için aynaya baktı. Lanet olası Ted ona vurmuştu ve o da buna *izin vermişti*.

Hiçbir şey söylemedim, işime devam ettim ve soğuk bir şeyler almak için mini barı karıştırırken onu görmezden gelmeye çalıştım. Bir kutu kola çıkardı ve bir süre yanağına bastırdı, sonra sinirli bir şekilde iç çekti.

"Gidip biraz buz alacağım," diye duyurdu. "Bir saniye içinde dönerim." Kapıya doğru döndüğünde içimi panik dolu bir sarsıntı kapladı.

"Bekle," diye çıktım dilimi tutamadan. "Buza ihtiyacın yok. buz."

Çıplak ayaklarının üzerinde dönerek yüzüme baktı ve mükemmel kaşlarını kaldırdı.

"Yüzüm

sizinle aynı fikirde değil, Dr. Leon."

Yine o küstahlık. Ona kötü şeyler yapma isteği uyandırdı bende.

"Otur," diye emrettim ona, sandalyemden kalkıp bavuluma doğru ilerledim. Bavulumun büyük bir kısmı teknoloji ekipmanıydı ama birkaç yedek kıyafetim, bir sürü silahım ve birkaç tuvalet malzemem de vardı. Aradığım küçük mor tencereyi buldum ve Danny'nin yatağın ucuna tünediği yere geçtim... şaşırtıcı derecede itaatkâr olduğunu da eklemeliyim.

Elimdeki ilaca şüpheyle kaşlarını çattı. "Nedir o?"

"Zehir," diye alaycı bir şekilde cevap verdim, kapağı açtım ve beyaz kremden biraz parmağıma sürdüm. Sırf onu susturmak için, nane kokulu kremi morarmış yanağına sürerken okuması için hepsini ona uzattım.

Parmak ucum elmacık kemiğini okşarken nefesi kesildi ama muhtemelen taze bir çürüğe biraz fazla bastırmıştım.

"Arnica, sarı kantaron, nergis, nane, karanfil ve okaliptüs," içindekiler listesinden yüksek sesle okudu. "Nasıl çok

Çok homeopatiksınız, Dr. Leon."

Gülümsedim ve geri çekilmeden önce kremin cildine iyice sürüldüğünden emin oldum. "Alay etmeyi bırakabilirsin, DeLuna. Şimdiden daha iyi hissettiriyor, değil mi?"

Burnunu kırıştırdı ve krem kabını bana geri uzattı. "Evet, sanırım."

"Sanırım *teşekkür ederim* demek istiyorsun *Leon*." Ona sert bir bakış attım. Ellerin üzerinde geriye yaslandı, bana tam bir güvenle ve... biraz da flört edercesine bakıyordu.

"Teşekkür ederim Leon," diye mırıldandı hayatımda duyduğum en seksi ses tonuyla.

Nabzımın hızlanmasına ve avuçlarımın terlemesine neden olan türden bir sestti.

Yüz hatlarımı sertleştirerek başımı salladım ve bilgisayarıma döndüm. Çözmem gereken bir sürü şifrelenmiş veri vardı ve şu an gibisi yoktu.

Aramıza garip bir sessizlik girdi ve birkaç yıl önce birlikte yaptığımız işlerde paylaştığımız o kolay, neredeyse arkadaşça ilişkiyi özlemekten kendimi alamadım. O zaman da ondan etkilenmişim ama aynı zamanda Layla'nın ölümünden dolayı hâlâ acı çekiyordum. Danny'yi kesin olarak dokunulmaz kategorisine koymam için yeterliydi. Sürekli onu öpmeyi, ona dokunmayı düşünmeden onun arkadaşlığından zevk alabilmem için yeterliydi.

Hayır. Danny bir paralı askerdi. O da başka bir *cinsel olmayan* türler.

"Pekala, eğer bir süre daha bunun üzerinde çalışacaksanız, ben uyumaya gidiyorum," diye açıkladı.

Güzel. Cevap vermedim, çünkü ona başka bir yatak odası aktivitesi teklif etmeye ve kodlarımı başka bir gün için atlatmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmışım.

Birkaç dakika nemli saçlarını taradıktan sonra komodinin üzerine dolu bir silah yerleştirdi. Başka bir durumda olsa, bu çılgınca paranoyakça bir şey gibi görünürdü. Özellikle de yastığının altına uzun bir av bıçağı eklediğinde. Ama bizim işimizde bu mantıklı bir şeydi.

O uyurken başına bir şey gelmesine izin verecek değildim. Onu güvende tutacaktım, tıpkı vurulduktan sonra iyileşirken Kraków'da üç hafta boyunca yaptığım gibi.

Kahretsin. Belki de terapiye geri dönmem gerekiyordu.

Hayır, hafif deliliğim beni ben yapan şeydi. Yaptığım şeyleri yapmamı ve hiç pişmanlık ya da vicdan azabı duymamamı sağlayan şey buydu. Eğer bunu kaybedersem, sadece *normal* biri olurum... ve kimse bunu istemezdi.

Şok edici bir hızla uykuya daldı, nefes alıp vermesi yumuşak bir ritme dönüştü ve yüz hatları yumuşadı. Dişlerimi sıktım ve şifre çözmeye devam ettim. O uyanana kadar işimi bitirmek istiyordum ve eğer o da benim gibiyse - çoğu paralı asker gibi- birkaç saatten fazla uyumazdı.

Yine de dikkatim sürekli ona çekiliyordu. Uykusunda yaptığı her değişiklik, her huzursuz iç çekişi ya da inlemesi beni mest ediyordu. Sonunda kulaklığımı takıp müzik açarak onu engellemeye çalıştım. İşimi yapmama yetecek kadar bir süre.

Bay Edward Gates önemsiz biriydi. Görevin ona yakıştırdığı gibi silah tüccarı bir imparatorluğun kilit ismi olmadığı kesindi. Sahte isimlere sahip bir dizi kimliği belirsiz kişinin programlarını ve seyahat düzenlemelerini yapan gösterişli bir asistandı.

Danny'nin daha önce *Zimbabwe* demesine ihtiyaç duyduğunda dünya coğrafyasının ne kadar berbat olduğunu düşünmek gözlerimi devirmeme neden oldu. Öte yandan, koordine ettiği seyahat programlarının çoğu New York, Londra, Sidney, Singapur ve Tokyo gibi büyük şehirler arasındaydı. Genellikle silah anlaşmalarına dahil olan ülkelerle hiçbir ilgisi yoktu.

Deşifre ettiğim bilgilerde bir değer görmüyordum ama büyük resme erişimim olmadığı için muhtemelen önemli bir noktayı kaçıırıyordum. Bildiğim kadarıyla bu programların içinde dumanı tüten bir silah olabilirdi.

Bir sonraki işim bu işin kimin için olduğunu ve özellikle ne talep ettiklerini araştırmak olacaktı. Ama bu muhtemelen bekleyebilirdi... Tüm verileri paketledim ve dark web'in derinliklerine gömülü güvenli görev portalımıza yükledim, ardından kulaklıklarımı çıkardım.

Otel odasının anlık sessizliği beni hareketsiz bıraktı. Sonra Danny'nin yumuşak nefesi bir kez daha kulaklarımı doldurdu ve nabzım hızlandı.

Çılgın bir sapık gibi, onun uyuduğu yatağa doğru ilerlemekten kendimi alamadım. Bir ya da on dakika boyunca yatağın yanına çömelip onun uyumasını izledim. Porselen teni ve gümüşü beyaz saçlarıyla cennetten fırlamış bir meleğe benziyordu. Yanağındaki morluğun daha da kötüleşmediğini görmek beni mutlu etti.

Dudaklarımı ıslattım ve yatakta onun yanındaki boşluğa baktım. Belki de bir dakikalığına onunla uzanabilirdim. Bunu yaparsam uyanır mı?

Danny uykusunda kımıldayınca donup kaldım ve nefesimi tuttum. Ted'in küçük aleti hakkında uyuklu bir şekilde bir şeyler mırıldandı ve bu benim önceliklerimi yeniden sıraya soktu. Yüklemenin kabul edilip edilmediğini kontrol etmek için sessizce bilgisayarına geri döndüm.

Birkaç dakika daha beklemem gerekti, sonra durum değişti ve elektronik fon ödemesi telefonumda yandı. Görevimiz resmen tamamlanmıştı.

Kendi kendime gülümseyerek sessizce odadan çıktım ve yangın merdivenlerinden iki kat yukarı çıktım.

Klonlanmış anahtar kartımı kullanarak doğruca Edward Gates'in otel odasına girdim ve kapının arkamdan sessizce kapanmasına izin verdim. Saat gece yarısını geçmişti ve odadaki bayat kokudan anlaşıldığı kadarıyla *Ted* bir süre önce sızmıştı. Muhtemelen avludaki karşılaşmamızdan sonra barda da fazla dayanamamıştı.

Yaklaşık horlayan adama bakarken dudağımı küçümseyerek büktüm. Sonra kemerimdeki kılıftan bir bıçak çıkardım ve Ted'in boğazını kesmek için kullandım. Dağınıktı ama etkiliydi.

Hiçbir şey söylemedim, ölmeden önce onu uyandırmadım bile. Sadece bıçağımı otel çarşaflarında temizledim, sonra ellerimi onun banyosunda yıkadım ve aşağıya, Danny'nin huzur içinde uyuduğu yere döndüm.

Belki onunla birlikte uzanabilirdim. Sadece bir dakikalığına. Sonra uyandığında ona görevin tamamlandığını söyler ve yollarımızı ayırırdık.

Böylesi daha iyiydi. Dikkat dağıtmaya başlamıştı... Ya öldürülecekti ya da onu kendim öldürmek zorunda kalacaktım. Sabah ilk iş, profiline bloğu geri yerleştirirdim.

DANIŞ

S bir şeyler yanıltı. Daha tam olarak uyanmadan önce bunu hissettim. Ya da... belki *yanlış* değildi ama farklıydı. Tuhaf. Olağandışı mı?

Kıpırdamadan durdum, bana bu hissi neyin verdiğini anlamak için gözlerimi biraz açtım. Ama yatakta benimle birlikte başka birini bulmayı kesinlikle beklemiyordum. Nasıl yani? Çok hafif uyuyan biri idim. Yatak eğildiğinde nasıl olur da uyanmamıştım?

Leon yan yatmış, yüzü bana dönük ve üstsüz uyuyordu. Vay *canına...* Dün duşta onu bir an için gördüğümde, gerçekte bu kadar yakından görememiştim. Bir hacker için Leon spor salonunda çok fazla zaman geçiriyordu.

Yine de bana bu kadar huzursuzluk veren şey onun benimle yatakta olması değildi. Tam tersine, onu böyle bulmaktan sapkınca memnun olmuşum. Hayır, *gün ışığı olduğu* için dengesizdim.

Yıllardır arka arkaya üç saatten fazla uyumamıştım. Dürüst olmak gerekirse, onlarca yıldır. Bir kere, beynim dinlendirici bir uyku için tamamen yanlış bağlanmıştı. Bir diğeri ise, bir görevde öldürülmek için kolay bir yoldu. Sadece kısa aralıklarla uyumak çok daha güvenliydi, böylece gafil avlanma ihtimalim azalırdı.

Yine de otelin penceresinden süzülen gün ışığı en az altı saattir uyuduğumu gösteriyordu ve bu da şafağın henüz söktüğü varsayımına dayanıyordu. Tek bildiğim, çok daha geç olabileceğiydi.

Telefonum komodinin üzerindeydi ama yattığım yerden yatağın diğeri tarafındaydı. Uykumda hareket ediyor olmalıydım. Rüyalarımın genellikle ne kadar huzursuz olduğunu düşünürsek, bu çok da şaşırtıcı değildi. Hâlâ yarı uykulu olduğum için suçlayabilirim ama nedense yataktan kalkmak yerine Leon'a uzanıp saati kontrol etmeye karar verdim.

Vay anasını, sabahın dokuzu!

"Ah, günaydın," diye gürledi derin bir ses ve Leon'un bana bakan yeşil gözleriyle karşılaşmak için aşağıya baktım.

"Özür dilerim," diye irkildim. "Genelde bu kadar uzun süre uyumam." Yatağın kendi tarafıma geri çekildim, böylece memelerimi artık onun yüzünde gezdirmiyordum, ama yine kıcıımı yataktan kaldırmayı başaramadım.

Benim neyim vardı böyle? Daha seks bile yapmadığım bir adamla sabah sabah yastık sohbeti mi yapıyordum? Belki de Ted bana düşündüğümünden daha sert vurmuştu.

Bu düşünceyi kovalayarak elimi yanağıma götürdüm ve morluğu test ettim. "Hâlâ acıyor mu?" Leon uykulu bir sesle sordu, elini kaldırıp yüzümü avuçladı. Bu jest o kadar samimiydi ki nefesim kesildi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Başparmağı belli belirsiz hassas elmacık kemiğimi okşadı ve kelimeleri çıkarabilmek için dudaklarımı ıslatmam gerekti.

"Aslında o kadar da kötü değil," diye itiraf ettim. "Şu sihirli naneli kremden biraz almam lazım."

Karşılık vermedi ama elini de çekmedi. Bir an için kendimi aramızdaki boşluğu kapatırken ve dudaklarımı onunkilere bastırırken hayal ettim... onu sadece gizli kimliğimizi güçlendirmek için değil, isteyerek öperken. Hoşuna gider miydi? Yoksa beni iter miydi?

Ben kendimi aptal durumuna düşürmeden önce, keskin bir nefes aldı ve benden uzaklaştı.

"Ödeme çoktan yapıldı," dedi, doğrulup sırtını bana vererek. Dövmeleri her iki kolunu ve omuzlarını sarıyordu ama göğsünün ve sırtının büyük bir kısmı mürekkepten arınmıştı. Bu yüzden gerindiğinde kaslarının bükülme ve kayma şekli dikkatimi dağıtmıyordu.

Fuuuuuck.

"Hmm?" Ne dediğini yeni fark ettim. "Oh, şimdiden bitti mi? Kahretsin, Leon. Şifre çözmede ne kadar iyi olduğunu unutmuşum."

Onun işaretini aldım ve kendim oturdum. Tişörtüm ve saten şortumla uyuyakalmıştım, bu yüzden uygunsuz olmaktan çok uzaktım. Ama kıyafet bulmak için çantama doğru ilerlerken Leon'un beni izleyişindeki bir şey kendimi tamamen çıplak hissetmeme neden oldu. Garipti. Dün havlumu düşürdüğümde kılını bile kıpırdatmamıştı.

Bir avuç dolusu giysi aldım ve üzerimi değiştirip tazelenmek için banyoya girdim.

"Sanırım işimiz bitti, ha?" Dişlerimi fırçaladıktan sonra ona seslendim.

"Uh, evet. Sanırım öyle." Cevabı düz ve duygusuzdu. Dikkati dağınıktı. Muhtemelen şimdiden bir sonraki görevini düşünüyordu. Leon'un yeteneklerine sahip biri *sürekli* talep görüyor olmalıydı.

Saçlarımı gevşek bir örgü haline getirdim ve kuyruğunu bir lastikle sabitledim, sonra kendi eşyalarımı toplamak için banyodan çıktım. Leon teknolojisini söküp dikkatlice dolgulu bavuluna yerleştirmekle meşguldü ve ben de günlük *gizli* silahlarımı kuşanmakla vakit geçiriyordum.

"Biraz acıktım," diye ağızımdan kaçırdım zaman kazanmak için oyalanacak bir şey kalmadığında. "Eve dönmeden önce biraz kahvaltı edebilirim. Bana katılmak istemezsin herhalde?"

Leon şaşkınlıkla bana baktı. Gözlüklerini tekrar takmıştı ama bana bakarken gözleri keskindi. Reddetmek üzere olduğundan emindim -Leon benden bile daha profesyoneldi- ama sonra başını salladı.

"Elbette."

Beklenmedik kabulü karşısında gözlerimi kırptım. "Oh. Güzel. Um..."

"Bunları toparlamam için bana iki saniye verin," dedi ekipmanlarını göstererek, "sonra biraz kahve içebilirim."

Bu beni utanç verici bir şekilde mutlu etti. Aman Tanrım, *çok* saçmalıyordum. Biri Leon'un ilk aşık olduğum kız olduğunu düşünebilirdi. Bana en ufak bir ilgi bile göstermemişti ve ben de defterlerime *Bayan Danny Marx*'ı karalıyor olabilirdim.

Sakin ol Danny. Seksi ineği korkutup kaçırma.

Saçmalamamak için yanağımı ısırarak telefonumu elime aldım ve tamamlanan sözleşmemiz için elektronik para transferinin gerçekleşip gerçekleşmediğini kontrol ettim. Lonca beni daha önce hiç kazıklamamıştı ama kimseye güvenmezdim. Hele ki dünyanın en eski paralı asker loncasına.

Parayı Lonca hesabımdan Cayman Adaları'ndaki takip edilemeyen, yüksek güvenlikli hesaplarımdan birine aktardıktan sonra mesajlarımı kontrol ettim.

Sadece bir tane vardı, Jude'dan. Geçen gece bira nefesli Thom'la yaşadığım başarısız ilişki hakkında benimle dalga geçen sevimli bir mesajdı ve beni gülümsetti.

"Hazır mısın?" Leon dikkatimi telefonumdan uzaklaştırarak sordu.

Sikeyim evet. "Hı hı," diye cevap verdim. *Rahat ol, DeLuna.* "Hadi gidelim."

Kapıyı benim için açmasını beklemedim, çünkü şövalye ruhlu bir adamın beni alıp götürmesini bekleyen bir kadın değildim. Onun yerine ben önden gittim ve Leon'u elinde çok daha büyük bir valizle arkamda bıraktım.

Turistik bir şehirde bir Pazar sabahı olduğu için asansör meşguldü, bu yüzden lobiye inerken konuşmadık. Asansörden çıkarken bakışlarımı avluya açılan kapıya diktim ve tiksintiyle burnumu kırıştırdım. Ted en kötü hedefim *olmaktan çok uzaktı* ama yine de Leon'un araya girmiş olması içimi rahatlatmıştı.

"Umarım kahvaltıda Ted'le karşılaşmayız," diye mırıldandım yemek yerken saklaması için valizlerimizi kapıcıya verirken.

Leon bana yan gözle baktı ve dudakları minik bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Onun bir sorun olacağını sanmıyorum."

Bu son derece iyimser görünüyordu ama neyse. Görevimiz tamamlanmıştı; bu sabah onu görürsek Ted'in adi suratına bir yumruk indirmemi engelleyen hiçbir şey yoktu.

Bu kez pencerelere yakın bir masa tuttuk ve kahvaltılarımız için alakart menüden sipariş verdik. Eve döndüğümde yine kendi yemeklerimle hayatta kalacaktım, bu yüzden buradayken restoran yemeklerinden de faydalanabilirdim. Kötü bir aşçı olduğumdan değil. Stanley ile on yıl yalnız yaşadıktan sonra, fena sayılmayacak kadar iyiydim. Ama çoğu zaman canımı sıkıp onun yerine fıstık ezmeli tost yiyordum.

"Ted'in dün gece buluştuğu adamın yüzünü tanıyabildin mi?" Garson kız siparişlerimizi alıp gittiğinde sordum.

Leon bana tuhaf bir bakış attıktan sonra küçük bir kafa salladı. Pencereden dışarı bakarken kaşlarını çatarak, "Çalıştırmayı unuttum," diye mırıldandı.

Unutmuş muydu? Bu Leon'un karakterine aykırı görünüyordu. Garsonumuz bir süre sonra elinde kahveyle göründü ve cevap vermeden önce onun gitmesini bekledim.

"Sanırım iş tamamlandığına göre artık bir önemi yok." Sert bir şekilde başını salladı, sonra kahvesinden bir yudum aldı.

"Veri neydi?" Leon başka bir konuşma girişiminde bulunmayınca sessizce sordum. Aslında, karşımda otururken kesinlikle rahatsız görünüyordu. Sanki şu anda buradan başka bir yerde olmayı tercih eder gibiydi. En başta davetimi neden kabul ettiğini merak ediyordum.

Kahve fincanını yere bırakarak boğazını temizledi. "Bir sürü sahte isim için programlar ve seyahat planları. Tahminimce bu sahte isimler kimi temsil ediyorsa onun için bir ölüm görevine dönüşecek."

Mantıklı geliyordu. Parayı kimin ödediği ve motivasyonlarının ne olduğu gibi sözleşmelerimizin ince ayrıntılarını asla öğrenemezdik. Zaten bu ayrıntıların bizimle hiçbir ilgisi yoktu. Para tamamlandığında ödendiği sürece, kimden geldiği önemli değildi. Ve her zaman ödenirdi, çünkü Lonca bir paralı asker bile atamadan önce fonları güvende tutardı.

Üzerimize tekrar garip bir sessizlik çöktü ve kahvaltı önerdiğim için pişman oldum. Görev tamamlanır tamamlanmaz kendi yolumuza gitmeliydik. Lonca ajanları *ekipler* halinde çalışmazdı. Zaman zaman birlikte çalışmaya ihtiyaç duyan yalnız askerlerdik.

"Eğer gitmen gereken başka bir yer varsa..." Artık sinirlenmiştim ve kendimi kaptırdığım için zihinsel olarak kendimi tekmeliyordum. Leon barda tanıştığım seksi bir adam değildi. O da benim gibi bir paralı askerdik. Hepimiz hasarlıydık. Kırılmıştık. Aramızda gerçekten bir şeyler olduğunu düşünmek aptallıktı. O öpücük *sadece* görev içindi ve yorgun olduğu için yanımda yatmıştı. Bu kadar basit.

"İstemiyorum," diye cevap verdi. Ama sesi sertti ve bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi bana bakarken çenesi gergindi. "Öyle mi?"

Tepkimi kontrol edemedim kaşlarım havaya kalktı. "Pek sayılmaz. Özel bir uçağım var, o yüzden benim programıma göre çalışıyorlar."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Yüksek sosyete, ha?"

Burnumu kırıttırdım. "O *benim* değil. Ben sadece... kullanıyorum." Eğer bu kulağa kurnazca gelmediyse, ne geldi bilmiyorum. Ama siktir et. Carlos'la olan karmaşık ilişkiyi açıklamaktan daha kolaydı.

Leon bir an bana baktı, başı hafifçe yana eğikti. "Uzakta mı yaşıyorsun?"

Kendimi tutamadan sırttım. "Öyle de denebilir."

Lonca'nın sunucularına çoktan göz attığını bildiğimden -biri öğrenirse öldürülebileceği bir şey- beni aratmamış olmasına şaşırdım. Ya da belki de yapmıştı ama sadece kibarca sohbet ediyordu.

"Peki ya sen?" Bir yudum almak için kahvemi kaldırarak karşılık verdim. "Amerikan aksanın sağlam, dünyanın bu tarafında bir yerde yaşadığını düşünüyorum."

Sadece gülümsedi ve göğsümde bir şeyler kıpırdandı. Vay canına, Leon'un harika bir gülümsemesi vardı.

Telefonum cebimde titredi ve garsonumuz sipariş ettiğimiz yemek tabaklarıyla geldiğinde kontrol etmek için çıkardım. Ben avokado seçmiştim.

kızarmış ekmek üzerine haşlanmış yumurta ve beyazlatılmış kuşkonmaz, yanında da ekstra çıtır domuz pastırması. Leon büyük bir kahvaltı sipariş etmişti; şurupla kaplanmış bir yığın krep ve yanında ekstra pastırma.

Lezzetli kokularla midem guruldadı ama telefonumun kilidini açar açmaz iştahım kaçtı.

"Neyin var?" Telefonuma kaşlarımı çatarak bakarken Leon sordu.

Uyarıyı tekrar okudum, sonra içimi çektim ve telefonumu masanın üzerine koydum. "Şimdiden yeni görev. Kötülere rahat yok sanırım." Ancak bu yeni işin Prag'da başarısız olan şeyi başaracağından neredeyse emindim. Baştan sona bir intihar göreviydi.

Ama aynı zamanda beni kimin öldürmeye çalıştığını bulmak için de en iyi şansım olacaktı. *Bu* görevde hiçbir şeyin ters gitmemiş olması garip görünüyordu. Belki de bir ortakla çalıştığım içindir?

Ya da belki de sadece aşırı paranoyaklaşıyordum ve kimse beni öldürmeye çalışmıyordu.

Leon, "Son kontratının ödenmesinin üzerinden on iki saat bile geçmedi," diye belirtti. "İş nedir?"

Kısa bir kahkaha attım ve yemek için çatal bıçağımı elime aldım. Eve dönerken görevi daha yakından inceleyebilirdim. "Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

Leon bir süre daha bana baktı, sonra bir elini kirli çenesinde gezdirdi. "Kurallara her zaman bu kadar sıkı mı uyuyorsun, DeLuna?"

Ağzımdaki lokmada neredeyse boğuluyordum.

"Evet, Marx, biliyorum. Bahse girerim *sen* de biliyordur. Kimse kanunsuzluğu oynayarak Lonca'da bizim seviyemize gelemmez." Bunun dışında, hacklememesi gereken dosyaları hacklediğini biliyordum. Belki de Leon sandığımdan daha başına buyruk biriydi.

Bu da hayal kırıklığı yarattı... çünkü Lonca'da kurallara uymayanların ömrü uzun olmazdı. Cellatlar onları çabucak ortadan kaldırırdı ve Leon'u bir daha görememek utanç verici olurdu.

O da bana gülümsedi. Sonra telefonumu masanın üzerinden aldı.

"Leon!" İtiraz ettim ve telefonuma uzandım. Gerçi ekran kilitliydi, bu yüzden *o kadar* da endişelenmedim. Sadece dalga geçiyordu.

"Danny," diye sırtarak karşılık verdi, başparmağını ekranda gezdirdi ve *lanet olası kilidi açtı*. "Sakin ol, bana *söylemiyorsun*, yani hiçbir kural çiğnenmiyor. Kahvaltını soğumadan ye."

Ses tonundaki katıksız otorite neredeyse dediğini yapmamı sağlıyordu, sonra keskin bir nefes aldım ve telefonumu tekrar kaydırdım. İş tanımını okurken telefonu elimden çekip aldı ve beni telefonu ona vermek ya da geri almak için olay çıkarmak seçenekleriyle baş başa bıraktı.

Masanın üzerinden atlamak ve onu geri almak ne kadar cazip gelse de bunun bir önemi yoktu. Belli ki benim o görevde gördüklerimin aynısını o da görmüştü, çünkü gülümsemesi kayboldu ve gözleri büyüdü.

"Danny, bu işi kabul edemezsin."

Öfkem alevlendi. "Canın cehenneme, evet alabilirim."

Leon ters ters baktı ama telefonumu bana geri verdi. Zaten görmesi gerektiği kadarını görmüştü.

Sinirli bir şekilde iç çektim. "Gerçekten başka seçeneğim yok. Bu yıl zaten üç sözleşmeyi reddettim." Sözleşmelerimizi seçmemize *izin verilse* de, bu sadece mantık çerçevesindeydi. Kimse kesin olarak bilmiyordu ama sınır yılda üç reddediş gibi görünüyordu. Üçten fazla sözleşme reddeden ve bunu anlatacak kadar yaşayan başka bir paralı askerle hiç *karşılaşmamıştım*.

Leon, "Dördüncü düşüş idamı lanet bir efsane, Danny," diye alay etti. "Çember, ajanları işleri reddetmekten caydırmak için bu söylentiye kendileri uydurdu. Kabul konusunda biraz titiz davrandığı için bir ajanı öldürecek değiller."

"Evet, ama bu teoriyi test etmek istemiyorum. Ayrıca, bu işteki ödeme son üç yıllık işimin toplamından daha fazla." İçten içe panikle miyormuşum gibi omuz silktim.

Leon ellerini havaya kaldırdı, kahvaltı tamamen unutulmuştu. "Çünkü *aslında* senin canlı çıkmanı beklemiyorlar. Danny, bu normal bir sözleşme değil. O hedef *yıllardır* Çember'in kişisel ölüm listesindeydi. Onun peşinden kaç paralı askerin gidip de geri dönemediği hakkında bir fikrin var mı?"

Dişlerimi sıktım. "Hayır. Ama belli ki senin var."

Bakışları hayal kırıklığıyla parladı ve çenesi gerildi. Belli ki bu özel görev nedense sinirlerine dokunuyordu. Belki de önceki paralı askerlerden birini tanıyordu?

"Beni hafife alma Leon. Şu anda Lonca'nın sahip olduğu en iyilerden biriyim ve bu iş benim yeteneklerimin ötesinde *değil*." Yemeğimi ittim. Güzel bir kahvaltı için çok fazlaydı.

Leon'un burnu alevlendi ve eli masanın üzerinde bir top haline geldi. "Ne kadar yetenekli olduğunu sorgulamıyordum Danny. Ama *bu* hedef? O alır

Guild olduğunuza dair en ufak bir ipucu bile *verirseniz* sizi öldürür. Sorgusuz sualsiz."

Oh, evet. Bu onun için kişisel görünüyordu. Kimi kaybetmişti?

Dudaklarımı yalayarak öfkemi ve gururumu bastırdım. "O zaman hata yapmasam iyi olur." Telefonumun kilidini açtım ve sözleşmeyi *kabul et butonuna* bastım.

Leon'un rengi soldu. Sonra yavaşça başını salladı. "Bu intihar Danny."

"Aldığımız her görev intihar olabilir Leon. Sadece yapmamız gereken bizim aptallığımızdan daha iyi olacaktır." Kahvemi elime aldım ve uzun bir yudum aldım. Uçak pistine boş bir mideyle gidiyor olsam bile, içimde biraz kafeine ihtiyacım vardı. Sonra aklıma bir fikir geldi. "Madem bu kadar endişelisin, benimle birlikte yap."

Leon'un gözleri büyüdü. "Affedersiniz?"

Telefonumu gösterdim. "Görev için iki ajan gerekiyordu. İşin doğasına bakılırsa, diğerinin bir teknoloji tavşanı olduğunu varsayabilirim."

Kaşlarını çattı. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Teknik tavşan," diye tekrarladım, öfkesine gülmemek için kendimi zor tuttum. "İyi bir takım olduk, değil mi? Eminim sana sözleşmeyi çoktan göndermişlerdir. Sadece kabul et ki tekrar arkamı kollayabilesin."

Leon uzun bir süre bana baktı, sonra gözlerini kaçırdı. "Kabul edemem."

Oh. "Neden?"

"Kontratı alamadım."

Ama telefonunu bile kontrol etmemişi. Ve daha az uzmanlaştıkları için sözleşmelerin birden fazla teknoloji tavşanına teklif edildiği yaygın bir bilgiydi. Onlar için genellikle ilk giren ilk hizmet alırdı.

"Nereden biliyorsun?" Ben zorladım. Bir şeyler dönüyordu.

Bir elini saçında gezdirdi ve bakışlarımı yakalamak için tekrar yukarı baktı. "Çünkü profillerimizin arasına bir blok koydum. Bizi bir daha aynı kontratlara atamayacaklar."

Ne yapmış?

"Bunun yapabileceğin bir şey olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandım, bunun duygularımı incitmesine izin vermemek için gerçekten çok uğraştım.

"Bunu ne zaman yaptın?"

Hiçbir pişmanlık ya da özür belirtisi göstermedi. Hiçbir açıklama yapmadı. "Bu sabah."

Ouch. Demek ki benimle çalışmaktan gerçekten nefret ediyordu. Gelecekte belirli bir merc ile görevlendirilmemeyi özellikle talep etmek için başka ne sebep olabilirdi ki?

Bu bilginin bir an içime işlemesine izin verdim, hayal kırıklığını tattım ve reddedilmenin keskin acısını hissettim. Sonra kahvemi bitirdim ve başımı salladım.

"Peki o zaman. Sanırım gitmeliyim; yetişmem gereken bir uçak var."

"Danny-" diye itiraz etti, ama ben bu garip muhakeme için burada kalmayacaktım. Seksi yüzünden her şey okunuyordu. Flört ettiğimi fark etmişti ve bu his karşılıksız *değildi*.

Ne kadar aşağılayıcı.

Çekip gittim ve Leon beni takip etmedi.

LEON

O arkasına bile bakmadan uzaklaştı ve ben de kendimi onu takip etmemeye zorladım. En azından hemen değil. Yenmemiş kahvaltılarımızın hesabını ödedim, sonra onu omzuna asılı çantasıyla lobiden çıkarken görene kadar restoranın içinde gizlendim.

Daha sonra gelip almak üzere valizimi kapıcıya bıraktım. Şimdilik Danny DeLuna'yı takip etmek için duyduğum sapkın arzuya boyun eğmem gerekiyordu.

Kahvaltı teklifini kabul ettikten hemen sonra profilindeki engeli etkinleştirmiştim. Buna bu kadar kolay evet demem, onun için aklımı kaçırdığımı doğruluyordu. Mesafeye ihtiyacım vardı, yoksa o ölecekti.

Yine de bu, ona söylediğimde gözlerinde parlayan acıyı görmemi kolaylaştırmamıştı. Bir sonraki görevi için içimde oluşan paniği de bastırmadı. Bu yüzden onu Manhattan'ın kalabalık caddelerinde lanet olası bir sapık gibi takip ettim.

Beni asla fark etmedi, çünkü ben daha fazlasıydım... bana ne demişti? Lanet olası bir *teknoloji tavşanı*. Ne kadar aşağılayıcı.

Otelden birkaç blok ötede bir telefon geldi ve ben de dinlemek için yaklaştım. Arkadaşı Jude ile konuşuyordu. Judith Mackenzie. Birkaç yıl önce Danny'yi aklımdan çıkaramadığımda hayatının *her* yönüyle ilgili araştırma yapmışım ama onun hakkında bilgi edinmek özellikle zor olmuştu. Paralı askerler için alışılmadık bir durum değildi ama bu kadın hakkında en küçük ayrıntıyı bile bilmek istediğimde sinir bozucuydu.

"...evet, biliyorum," diye iç geçirdi Danny, işlek bir caddede karşıdan karşıya geçmek için bekleyen bir grup insanla birlikte durduğunda kulak misafiri olurken. "Bu olabilir

Biraz zaman alabilir, emin değilim. Stanley'i benim için kontrol eder misin? Uzun süre yokluğumda nasıl olduğunu bilirsin."

Stanley mi? Stanley de kim oluyordu?

Danny, Jude her ne cevap verdiyse, "Teşekkürler bebeğim," dedi. Muhtemelen *Stanley* her kimse onu ziyaret edecekti. "Eve uçma zahmetine girmeyeceğim. Bir sonraki iş için Cadılar Bayramı'ndan önce hazırlık yapmam gerekecek."

Eve gitmiyordu. Peki nereye *gidiyordu*? Cadılar Bayramı, sözleşmede hedefle ilk temas fırsatı olarak belirtilen tarihti. *Nereye* gideceğiyle ilgili ayrıntılar, kabul ettiğinde sözleşmenin geri kalanıyla birlikte ona gönderilecekti. O lanet sözleşmeyi görmem gerekiyordu.

Trafik ışıkları değişti ve o karşıdan karşıya geçmeye başladı, ben de o beni fark etmeden önce biraz geri çekildim. Bunu yaparken, *başka* birinin de onu takip ettiğini fark ettim.

Lonca'dan birinin onu öldürmeye çalıştığını söylemişti ve ben de ona inanmaya meyilliydim. Özellikle de şimdi. Kuyruğu Lonca'ya ait değildi ama *burada* olduğu gerçeği örgütümüzden birinden sızdırılmış olmalıydı.

Daha da geriye çekildim, odağım muhteşem Danny DeLuna'dan siyah tırtıl gibi kaşları olan siyah saçlı suikastçıya kaydı. Tahminime göre, yerel bir kiralıktı. Lonca ile bağlantısı olmayan ve muhtemelen kaynağına kadar izi sürülemeyecek biri.

Danny kalabalık sokaklardan ayrılırken hâlâ telefonuyla konuşuyordu ve adam da onu takip ediyordu. Yine de ona ateş etme riskini göze alamazdım, bu yüzden bir sonraki köşeyi döndüğünde onu yakalamak için hızlandım.

"Hey, ne-" diye itiraz etti, ensesinden tutup onu bir Yunan gıda dükkânının arkasındaki dar bir ara sokağa sürüklerken. Söyleyeceği başka ne varsa, bıçağım boynunun yan tarafına saplandığında acı dolu bir hıçkırıktaki kayboldu.

Onu çöp bidonlarının arkasına sürükleyip bıçağımı çekerken dudaklarımdan tek bir kelime bile çıkmadı. Henüz ölmemişti ama uzun sürmeyecekti. Üzerini ararken çaresiz gözlerini görmezden geldim. Kimliği yoktu ama cebime koyduğum bir telefonu vardı. Daha sonra hackleyip aramalarını ve mesajlarını takip edecektim. Belki bir yere varırlardı.

Şimdilik DeLuna'nın peşindeki tek kişinin o olduğundan emin olmalıydım çünkü sokağa geri döndüğümde onu tamamen kaybetmiştim.

Danny'nin yeni sözleşmesinin bir kopyasını indirmek için Lonca'nın ana sunucusuna bu kadar kolay erişmem NEREDEYSE UTANDIRICIYDI. Öte yandan, Lonca'nın ultra güvenli ana bilgisayarında küçük bir gezintiye ilk kez çıkmıyordum.

Danny'nin hedefine ulaşmak için en iyi fırsatı nerede ve ne zaman yakalayacağını biliyordum ve onun *teknoloji tavşanı* olma görevini kimin kabul ettiğini de biliyordum. Bu göreve hazırlanırken nerede kaldığını bulmamın bu kadar uzun sürmesi beni istediğimden daha fazla kızdırdı.

Onu bulduğumda, neredeyse bulmamış olmayı dileyecektim. Çekip gitme ve ruhani Danny DeLuna'yı bir daha asla düşünmeme planıma ne olmuştu? Ha? Evet, bir intihar görevini kabul etmişti ve ben de bu görevde ölmesine izin vermektense kendi akıl sağlığımı riske atmayı tercih ettiğimi fark ettim.

Lanet olsun. Bu kızın nesi vardı? Yumuşak ya da tatlı değildi. Hafif ya da neşeli değildi. Hayır, o saf alaycılık ve şımarıklıktı. Sert, çabuk öfkelenen ve cinselliğini bir silah gibi kullanan biriymiş... tıpkı Lonca'nın bal tuzaklarını eğittiği gibi. Kısacası Danny, Layla'ya *hiç* benzemiyordu. Ve Layla benim sevdiğim tek kadındı.

Yine de kendimi Cadılar Bayramı'ndan önceki iki hafta boyunca onun kaldığı daireyi gözetlerken buldum. Her gün şafaktan önce koşuya çıkıyor, sonra dairesine çekilmeden önce beşinci kattaki spor salonunda saatlerce egzersiz yapıyordu. Onun hazırlık çalışmalarından haberdar olabilmek için gözümü içeriye dikmem çok uzun sürdü. Sonunda sinirlendim ve o spor salonundayken içeri girdim.

Yerleştirdiğim kamera dairesinin içini tamamen görmemi sağladı ve bilgisayarına yerleştirdiğim böcek de ne araştırdığını görmemi sağladı. Etik mi? Kesinlikle hayır. Gerekli mi? Kesinlikle.

Gözlemlerim sayesinde planının nerede, ne zaman ve nasıl olduğunu biliyordum. Bu yüzden onun için ek bir destek kiralayıp bu konuyu kapatmalıydım. Öyle değil mi?

Yanıştı. Hem de çok yanış.

Saplantılarım hakkında zaten bildiklerimi bildiğimden, kendi görevlerimi bir kenara bırakıp Danny'nin peşinden Shadow Grove'a kadar gitmem ve şu anda etrafta bulunan en güçlü suç ailelerinden birinin ev sahipliği yaptığı bir Cadılar Bayramı partisine katılmam pek de şaşırtıcı değildi.

"Ne kadar da uygun," diye mırıldandım kapıdaki fedaiye sahte davetiyemi gösterirken. Bu, dönüştürülmüş bir depodan yapılan yeni bir kulübün açılışını kutlamak için düzenlenen bir VIP partisiydi. Şansıma Cadılar Bayramı'ydı ve kimliğimi bir kostümle gizleyebilirdim.

Suçlu konukların beni orada görmesi umurumda değildi ama ev sahibesi benim için biraz fazla dikkatliydi. Şimdilik onun radarına yakalanmamayı tercih ettim.

"Hedef tespit edildi," dedi Danny'nin boğuk sesi kulağıma. Cevap verirken sııttım. "Anlaşıldı."

Cevap vermeden önce bir duraksama oldu. "Leon? Derek nerede?"

"O biraz... bağlı. Son dakikada bir iş değişikliği yaptık." Tamam, bu tam olarak doğru değildi ama yeterince yakındı.

Danny yumuşak bir homurtu çıkardı. "Yine mi? Bu şüpheli görünmeye başladı, Leon Marx." Alçak sesle konuşuyordu ve sanki doğrudan kulağıma fısıldıyor gibiydi. Cehennem kadar sıcak. "Her neyse, bu görevi şimdi iptal etmeyeceğim. Derek seni bilgilendirdi mi?"

"Planı biliyorum," diye geçiştirdim, dairesini dinlediğimi itiraf etmek istemiyordum.

"Yeterince iyi," diye mırıldandı.

Onu barın karşısında, Kedi Kadın'ın günahkâr derecede seksi bir versiyonu gibi giyinmiş olarak gördüm. Beyaz sarı saçları yüksek, sert bir at kuyruğuyla toplanmıştı ve yüzünün üst yarısını siyah lateks bir kedi maskesi kaplıyordu. "Kostümü" motorcu hatun sütyeni ve dar siyah bir mini etekten oluşuyordu. Hepsi saçma bir şekilde uzun siyah bağcıklı botlarla tamamlanmıştı. Onu görünce aletim seğirdi ve onu o kıyafetten çıkarıp sadece botlarla becerdiğimi hayal ederken ağzım sulandı.

Hay sikeyim.

Yaklaşmak için kalabalığın arasından ilerlemeye başladım ama birinin koluma dokunan eli beni durdurdu. Kaskatı kesildim, önce ele sonra da sahibine baktım.

"Leon," dedi adam kaşlarını çatarak, "sen olduğunu sanmıştım."

Bir an gözümü kırpmadan ona baktım, sonra kolumdaki elini işaret ettim. O da ipucunu aldı, beni çabucak bıraktı ve ellerini savunurcasına havaya kaldırdı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bir başka duman bulutu içinde kaybolmadan önce seni yakalamak istedim."

İçimden gülümsedim. "Buraya senin için gelmedim, Lucas."

Genç adam küçük bir rahatlama gülümsemesiyle elini saçlarında gezdirdi. "Bunu duyduğuma sevindim. Yine de sana teşekkür etmek istiyorum. Geçen yıl yaptığın şey için."

Var olduğuna dair tüm kayıtları silmeyi kastediyordu. Onu bir hayalete dönüştürmek. Bunu onun için yapmamıştım -benim için bir yabancıydı- ama Layla'ya söz verdiğim için yapmıştım. Lucas onun küçük kardeşiydi ve ölmeden önce benden onu korumama yardım etmemi istemişti. Onu Lonca'dan saklamamı. Ben sadece onun kendi başına yapmaya koyulduğu görevi tamamlamıştım.

"Lafı bile olmaz," diye mırıldandım ona sert bir bakış atarak. "Ciddiyim. Bahsetme. Bana kalırsa evlat, biz hiç tanışmadık. Bu şekilde kalsın."

Lucas başıyla onayladı. "Anlaşıldı." Sonra tereddüt etti. "Hayden burada olduğunu biliyor mu?"

Sırıttım. "Sanmam."

"Orada yardıma ihtiyacın var mı, süperstar?" Danny kulağıma sordu ve göğsümde rahatsız edici derecede sıcak bir his kıvrıldı.

"Kendini strese sokma," dedim hem Lucas'a hem *de* Danny'ye. "Timberwolf topraklarında ortalığı karıştırmayacağız. En azından bu gece."

Lucas'ın kana susamış karısına partide olduğumu söyleyip söylememesi pek umurumda olmadığından, cevap vermeden oradan uzaklaştım. Danny'nin hazırlaması gereken bir planı ve ilgisini çekmesi gereken bir hedefi vardı. Ve benim de ona elimden geldiğince yardım etmeye niyetim vardı.

"Bu da neydi şimdi?" Ben yaklaşırken Danny sordu. Maskenin ardındaki ifadesini okumak zordu ama safir gözleri keskin ve hesapçıydı. Onu takip ederken daha dikkatli olmalıydım. Yakında beni yakalayacaktı.

Kendime engel olamayarak, bara doğru eğilirken bir elimi sırtının küçük kısmına koydum. Parmaklarım sütyeniyle mini eteğinin arasındaki çıplak teni okşadı ve temas ettiğimde küçük bir ürperti verdiğine yemin edebilirdim. Ya da belki de bu hüsnükuruntu idi.

Lucas'ı bıraktığım yöne baktım ama o çoktan gitmişti. "Bir arkadaşın arkadaşı."

Danny alay etti ama dokunuşumdan uzaklaşmadı. Aksine elime doğru eğildi. "Arkadaşların mı var Leon?" dedi öyle bir inanmazlıkla ki hakarete *uğramalıydım*. Normal bir insan olsaydım muhtemelen olurdum.

Soruyu duymazdan geldim ve barmene içki siparişi vermek için eğildim. Parmaklarım Danny'nin sırtını tekrar okşadı, sanki bir hayatları varmış gibi

kendilerinininkini. Kahretsin, teni yumuşacıktı. Kurşun yarasının izi neredeydi? Eteğinin hemen altında olmalıydı, belinin üstünde durduğuna göre.

Bakışlarım Danny'nin hedefini görene kadar kalabalığın üzerinde rahatça gezindi. Bizden biraz uzaktaki bir salonda ona yaltaklanan gerçek bir kadın haremiyle birlikte kral enerjisi sızdıran bu adamı gözden kaçırmak mümkün değildi. İronik bir şekilde giyinmişti, toga ve Yunan tarzı bir zırh giymişti, kim olduğu düşünüldüğünde muhtemelen çok gerçek silahları gizliyordu.

"Ciddi misin?" Dişlerimi sıkarak mırıldandım. Sadece ona bakarak, yakında ellerinin Danny'nin üzerinde olacağını bilerek... Onu hemen şimdi, burada öldürmek istedim. Ama bu sadece göreve aykırı değildi -Lonca'nın o öldürülmeden önce bilgiye ihtiyacı vardı- aynı zamanda binanın kurallarına da aykırıydı.

Bu süreçte bardaki herkes ölse bile Danny ve benim buradan canlı çıkacağımızdan hiç şüphem yoktu. Ama bu hayatımızda ihtiyacımız olmayan bir çatışmaydı. Hades bağışlayıcı bir ev sahibesi değildi ve kuralları katı bir şekilde uygulanırdı.

"Görünüşe göre biraz geç kaldın DeLuna," diye sessizce takıldım, elim *hâlâ* sırtında. "Savaş tanrınız bu gece için çoktan ellerini doldurdu."

Yine de Danny'nin cesareti kırılmış gibi görünmüyordu. Aksine, el değmemiş içkimi kapmak için yanımdan uzanırken kararlı görünüyordu.

İçkiyi kıpkırmızı dudaklarına götürdü ve uzun bir yudum aldı. Sonra yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Bu *alkolsüz* mü?"

"Tabii ki öyle," diye cevap verdim. "Çalışıyoruz."

Uzun bir süre bana baktı, gözlerinin içi gülüyordu. Sonra başını hafifçe salladı ve iç geçirdi. "Her neyse, izci çocuk. İşe yarar. Arkana yaslan ve bir profesyonelin bu işi nasıl yaptığını izle."

Göz kırpışı göğsümde alışılmadık bir etki yarattı, sonra o imkansız topuklarının üzerinde dönerek benden uzaklaştı.

Bundan nefret ediyordum. Sebebi ne olursa olsun benden uzaklaşmasını asla istemezdim. O noktada artık hareketlerimi kontrol edemiyordum, sadece tepki veriyordum.

DANNY

İşaretimin kucağında boynunu öpen bikinili bir kadınla oturduğu yerin yarısına kadar **gelebildim**. Benimle göz göze gelecek kadar yaklaşmıştım, içkisi dudaklarına doğru giderken durakladı... sonra biri bileğimi yakaladı ve beni döndürdü.

"Bu da ne-" Leon'un dudakları dudaklarıma çarpmadan önce bu iki kelimeyi zar zor söyleyebildim.

Bu beni o kadar şaşırttı ki, bir anlığına onu öptüm. Güçlü kavrayışına yaslandım ve dudaklarımı onunkilere doğru ayırdım, dilinin benimkilerle sahiplenici, çaresiz bir şekilde buluşmasına izin verdim. Bana kim ve *nerede* olduğumu unutturan türden bir öpücüktü bu.

Leon beni daha yakına çekerken küçük bir inilti çıkardı, dizi bacaklarımın arasından kayarak zaten kısa olan eteğimi daha da yukarı kaldırdı. Her ne kadar ateşli olsa da, birden ne yapmam gerektiğini hatırladım. Ve bunun bir Cadılar Bayramı partisinin ortasında Leon'la öpüşmek olmadığı kesindi.

İhtiyacım olduğunu düşündüğümünden çok daha fazla irade gücü toplayarak onu ittim ve ona inanmaz bir bakış attım.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Boğuk bir fısıltıyla talep ettim, ne kadar teşhirci olduğumuzun fazlasıyla farkındaydım. Leon beni yakaladığında hedefim gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Hâlâ izliyor muydu? Yoksa daha kolay bir ava mı geçmişti? Bu adam hakkında araştırdığım her şey, cinsel ilişkilerini işlemsel ve dramasız tutmayı sevdiğini söylüyordu. Edward'ın aksine, bu adam kaçırılmış bir kadınla uzaktan yakından ilgilenmiyordu.

Leon'un ifadesi sert ve kararlıydı ve dilini alt dudağının üzerinde gezdirirken bakışlarımın ağzına kaymasına engel olamadım. "Hayatını kurtarıyorum, DeLuna," diye hırladı. "Bu intihar görevine devam etmene izin veremem."

Öfke ve kızgınlık içimi kapladı ve açık avucum beni engelleyebileceğinden daha hızlı bir şekilde yanağına çarptı. Başını yana çevirdi ve yüzünde saf bir öfke belirdi.

"Siktir git Marx," dedim sert bir fısıltıyla. "Bu kararı sen veremezsin ve beni böyle aşağılayıcı bir varsayımda bulunacak kadar iyi tanımıyorsun. Ben böyle *yaparım*. Eğer bu iş seni aşıyorsa, o zaman siktir olup git, ben de tek başıma hallederim."

O kadar kızmıştım ki hafifçe titriyordum. Genelde bu kadar sinirli olmazdım, çünkü duygular dağınıktı ve işime engel oluyordu. Ama *bu* durumla ilgili bir şey beni çileden çıkarmıştı. Leon'un bana yeteneksizmişim gibi davranmasıyla ilgili bir şey... duygularım üzerindeki dikkatli kontrolümü bozmuştu ve aniden *öfkelen*dim.

Bununla istediğim şekilde başa çıkmak yerine -sutyenimin içine sıkıştırdığım katlanır bıçağı ona saplamak- başımı salladım ve uzaklaştım. Kendimi toparlamak ve görevimi yeniden planlamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

"Danny," diye tersledi Leon, beni takip etmeye başlayarak, "nereye gidiyorsun?" "Seni hiç i l g i l e n d i r m e z , " d i y e hırladım, omzumun üzerinden ona öfkeli ve tiksintili bir bakış attım. "Bu işe çok yakınsın Leon. Üsse geri dön. Buradan sonrasını ben halledebilirim. Tek başıma."

Bu açık hakaret karşısında gözleri büyüdü. Onu görevden alıyordum ama bu sözleşmenin lideri olarak bu benim hakkımdı. Yaptığı saçmalığı daha fazla tartışmak için oyalanmadım ve kalabalığı yararak tuvaletlere doğru ilerledim. Kalabalık kulüpte *nefes alamıyormuşum* gibi hissediyordum. Hele de Leon'un gözleri bir işaret feneri gibi bana kilitlenmişken.

Belki de profillerimizi engellemek akıllıca bir fikirdi, çünkü şu anda görevimi aktif olarak sabote ediyordu. Bu da beni öldürmeye çalışıp çalışmadığını sorgulamama neden oldu... yine. Birkaç hafta önce onu New York'ta bıraktıktan sonra birinin beni takip ettiğinden *emindim*. Önce o olduğunu düşündüm, sonra peşimde bir kiralık katil olduğunu fark ettim, bu da Lonca'dan birinin beni öldürtmeye çalıştığı teorimi doğruladı.

Ama sonra kendimi kolay bir yem haline getirip daha az nüfuslu sokaklarda dolaşarak saldırganımı dışarı çektiğimde hiçbir şey olmamıştı. Sanki her şeyi hayal etmişim gibi ortadan kaybolmuştu.

Şimdi Leon'un bununla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordum.

Tuvaleti kullandım -öfke yüzünden işemem gerekiyordu- sonra ellerimi gerçekten ihtiyacım olandan biraz daha agresif bir şekilde yıkadım. Kafamın içinde o kadar kaybolmuştum ki Leon'un nasıl bir oyun oynadığını düşünürken yanımdaki kadın konuşana kadar onu fark etmedim bile.

"İyi misin?"

Kaskatı kesildim, pembe ellerime göz kırptım ve sonra konuşan kadına baktım. "Kahretsin, özür dilerim, deli gibi görünüyor olmalıyım. Sadece kendi kafamın içindeydim."

Güzel bir kadındı, benden uzun boyluydu -*bu* zor değildi- ve Lara Croft gibi giyinmişti. Mürekkep siyahı saçları uzun bir örgüyle bağlanmıştı ve sıcak kahverengi teni metalik bronzlaştırıcılarla ustaca vurgulanmıştı. Onu hedefimdeki istihbarat paketinden de tanıdım. Onun yakın çevresinden biriymi.

"İyisin," dedi bana bilmiş bir gülümsemeyle. "Dışarıda erkek arkadaşınla yaptığın tartışmayı gördüm. Ona iyi bir tokat attın."

Gülümsememi geri çektim. Aksanı karışıktı ve tanımlaması zordu. Kesinlikle Amerikan değildi. Karışım ne olursa olsun hoşuma gitmişti.

"Kesinlikle erkek arkadaşım *değil*," diye inleyerek cevap verdim. Birkaç hafta önce Leon'a erkek arkadaşım demek beni heyecanlandırırdı ama New York'ta uyandığımızdan beri her etkileşimimizde hakaret üstüne hakaret işitiyor gibiydim. Hoşlandığım bir adamın bu saçmalıklarına katlanacak türden bir kız değildim.

Kadın kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Hayır mı? Orada bir şeyler oluyor gibi görünüyordu."

Maskemi çıkardım ve burnumun kenarını ovuşturdum. Başım ağrıyor numarası yapmama bile gerek yoktu ama hızla yedek bir plan hazırlıyordum.

"O bir iş arkadaşı," dedim ona. "Yani... arkadaş bile değiliz. Barda karşılaştık ve sohbet ettik." Omuz silktim, sanki aklından neler geçtiğini açıklamaya çalışmak beni aşırıyordu. Ve gerçekten de beni aşırıyordu. Ne düşünüyordu ki? Bu görevi tamamlamak için yeterince iyi olmadığım dışında.

Siktir et onu. Yanıldığını kanıtlayacak, sonra da zaferimi yüzüne vuracaktım.

Yeni arkadaşım anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Erkekler farklı yaratılmış, yemin ederim. Her neyse, harika görünüyorsun, eminim gecen buradan sonra daha da güzelleşecek."

Ellerini yıkamayı bitirmişti, ben onu kurnazca kontrol ederken kağıt havluyla kuruladı. Şortuna bağlı silahlar aksesuar değildi ama bu kalabalıkta bu pek de şaşırtıcı değildi.

Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim ve eteğimin küçük ceplerinden birinden rujumu çıkardım. Sütyenimdeki küçük katlanır bıçağım dışında silahım yoktu çünkü işler planlandığı gibi gitseydi, kendini savaş tanrısı ilan eden adam beni şimdiye kadar otel odasında cırılçıplak yakalamış olurdu.

Bronzlaşmış Lara Croft tuvaletten çıkarken ben rujumu düzeltmek için zaman harcadım -Leon yine sürmüştü- ve tüpü cebime geri soktum.

"Arkadaş bile değiliz," dedi Leon'un sesi kulağımda. "Sanırım duygularım incindi, DeLuna."

Öfke yine içimde dalgalandı. "Kapa çeneni Leon. Şu anda sana çok kızgınım."

Cevabı çabuk oldu. "O zaman hizmet odasına gel ve bunu kavga ederek çözelim. Bu duyguları içine atmak sağlıklı değil."

Keskin bir kahkaha attım. "Çok beklersin. Sadece sessiz kal, yoksa telsizlerimi kapatırım. Çalışmam gereken başka bir konu var."

Cevap vermedi ve ben de buna sevindim. Sırf ona kızgın olduğum için telsizlerimi çıkaracak kadar aptal değildim, bu yüzden blöfümü görmesine gerçekten ihtiyacım yoktu.

Aynaya bakarak kedi kulağı maskemi yeniden taktım ve bir elimle at kuyruğumu düzelttim. Yeterince iyiydi. Omuzlarımı geriye çekerek kulübe geri döndüm. Hedefimi çevreleyen grubun içinde Lara Croft arkadaşımı gördüm ama bara doğru ilerlerken ona bakmadım.

Bu kez kendi içkimi sipariş ettim ve en sevdiğim marka olan Copper Wolf votkadan bir duble içtikten sonra belirsiz bir ifadeyle etrafıma bakındım.

Lara Croft'un kalkıp dostça bir gülümsemeyle yanıma gelmesi sadece bir dakika sürdü.

Yanımdaki bara yaslanarak, "Bu gece kaçacakmış gibi görünüyorsun," diye yorum yaptı.

Yüzümü buruşturdum. "Öyleyim. Sanırım arkadaşlarım ya takıldılar ya da çoktan gittiler ve ben de tek başıma parti yapmayı pek sevmiyorum."

Barmene büyük bir siparişi bağlamak için eğildi, sonra kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Az önceki sürüngenin partini mahvetmesine izin mi vereceksin?"

gece?"

Omuz silktim. "Görünüşe göre."

Çenesi gerildi. "Tabii ki hayır. Gelip benimle bir içki içeceksin. Zaten çocuklar bu gece çoğunlukla en iyi davranışlarını sergiliyorlar." Başını geldiği yöne doğru salladı ve ben de bakışlarımın onu takip etmesine izin verdim.

"Bilmiyorum," diye cevap verdim, sesim isteksiz çıkıyordu. Evet, partisindeki erkeklerin çoğu sadece birbirleriyle sohbet ediyor ya da birilerini korumak için orada olduklarını gizlemeye bile çalışmadan odayı izliyorlardı. Ama benim hedefim? Neredeyse sarhoş kadınlar içinde boğulmak. Zevklerini suçlayamazdım, çünkü adam saf sekiydi. Dalgalanan kasları, siyah ve gri dövmeleleri, için için yanan bakışları...

"Kardeşime aldırma," dedi yeni arkadaşım hafif bir ses tonuyla. "Bu gece mümkün olduğunca çok cinsel yolla bulaşan hastalık kapmak için bir tür kişisel arayış içinde. Yine de bir kadın arkadaşına ihtiyacım var. Masanın altında Kai'nin aletini yalamaya çalışmayan biri."

Bu, hedefime yakınlaşmamı zorlaştırabilirdi. Doğrusu, bu yedek planın işe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu... ama Leon'un kolay, karşılıksız yatan biri gibi davranma şansımı mahvetmesinden sonra elimdeki en iyi şey buydu.

"Kai?" Kafam karışmış gibi tekrarlardım.

Lara Croft başını salladı. "Küçük kardeşim, ama aynı zamanda patronum." Bana bir el uzattı. "Ben Mo, bu arada."

Gülümsedim ve elini tuttum. "Mo mu? Alışılmadık bir isim. Ben Danny."

Gülmek için başını arkaya eğdi. "Mo, Moana'nın kısaltılmışı ama biliyorsun... film çıktığından beri kendimi Mo olarak tanıtmak daha kolay. Danny de pek yaygın bir isim sayılmaz."

Sırtarak omuz silktim. "Bana Danielle'den daha çok yakışıyor."

Leon'un kulağıma hafif bir kahkaha attığını duyduğuma yemin edebilirdim ama duymazdan geldim. Pislik herif.

Grubuna katılmak için hiçbir hareket yapmadığımda Mo, "Hadi ama, sadece bir içki," diye ikna etti. "İçkini bitirdiğinde eğlenmiyorsan, seni arabalarımızdan biriyle eve bizzat ben gönderirim."

Burnumu kırıştırdım, dudaklarımda küçük bir gülümseme vardı. "Benim içkim yok ama."

Mo bir kahkaha attı ve kolunu omuzlarıma doladı. "Sanırım buna bir çare bulabilirim." Barmene tekrar işaret etti, ardından içkilerin hazırlanmasını beklemeden bana grubunun yanına kadar eşlik etti. Şüphesiz onlar

Masa servisi vardı ve ben orada dikilip kaybolmuş gibi göründüğüm için gelmişti.

Kai'ye yaltaklanan iri göğüslü kadınlardan biri Mo'nun yerini almıştı ve gülümseyen arkadaşımın şirret şalterini indirip diğer kadını sert bir bakıştan başka bir şeyle korkutmamasını ilgiyle izledim. Her geçen saniye ondan daha çok hoşlanıyordum. Özellikle de kadife koltukta onunla birlikte oturabilmem için yer açmak üzere ikinci bir kadını yerinden kaldırdığında.

Mo'yu öldürmek zorunda kalmak berbat olacaktı.

DANIŞ

I Araştırma notlarımdan tüm kilit oyuncularını zaten aklımda tuttuğum için giriş yapmak kolaydı. Savaş Tanrısı'nın yakın çevresinde yedi kişi vardı ve bunlar çok uluslu bir ekipti. Kuzey Kore'den Jae-Hwa vardı, bana çapkın bir göz kırpmayla ona Jae dememi söyledi; Polonya'dan Cyryl; Venezuela'dan Mauricio; Tanzanya'dan Elimu -ya da Eli-; ve İngiltere'den Sam. Sonra Moana ve sadece Kai olarak tanıtılan kardeşi Malachi-her ikisi de aslen Yeni Zelandalı.

Mo onu tanıştırdığında Kai bana zar zor bir bakış attı, sonra kucağındaki kadın kulağına fısıldarken beni tamamen görmezden geliyor gibiydi. Bir an sonra sırtıttı ve kadının onu gruptan uzaklaştırmasına izin verdi.

Gözden kayboldukları anda, ekibi arasında para el değiştirmeye başladı ve ben soru sormak için başımı eğdim.

"Bahis oynamayı severiz," dedi Jae geniş bir sırıtışla ve birkaç yüzlüğü Cyryl'e uzattı.

Kısa bir kahkaha attım. "Bunu görebiliyorum. Ne üzerine bahis oynuyorsunuz?"

Sam, Kai'nin kaybolduğu yöne bakarak alay etti. "Ne üzerine bahse girdiğimizi *sanıyorsun*, kedici?" İngiliz aksanıyla ilgili bir şey bu cümlemin hakaret gibi algılanmamasını sağlamıştı.

Düşünerek alt dudağımı ısırdım. Sonra omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. O güzel kızın üzerine erken boşalması ve gecesini mahvetmesi ne kadar sürer?" Sözcükler dudaklarımdan çıkar çıkmaz irkildim. Arkadaşlarını aşılamak *belki* de onlara yakın kalmak için en iyi yol değildi.

Ama bir an sonra beşi de kahkahalara boğuldu ve Mo bile içkisine kıs kıs güldü.

"Oh, ho, kediciğin pençeleri var," diye kıkırdadı Eli, sesi derin bir gürültüydü.

Bir garson gelip herkese içki getirdi ve kimse bana *aslında* neye bahis oynadıklarını açıklayamadan sohbeti başka yöne çevirdi. Mo bir tur Long Island Buzlu Çay sipariş etmişti ve önce bana bir tane uzattı.

"Tatillere," diye anons etti ve ekibinin onu alkışlaması için içkisini uzattı. "Ve yeni arkadaşlara." Bana göz kırptı, ben de gülümsedim.

Herkes kadeh tokuşturdu ve ben de katıldım.

"Buradaki amacın ne, DeLuna?" Leon kulağıma mırıldandı ama onu duymazdan geldim. Bu gece yeterince şey yapmıştı ve bunu daha fazla sabote etme riskini göze alamazdım.

Yarım saat kadar Mo ve çocuklarla arkadaş olmaya çalıştım. Kai'den bahsetmekten özenle kaçındım, çünkü Mo ona asılan kadınlara ayıracak vakti olmadığını açıkça belirtmişti. Bunun yerine, onun yakın çevresiyle vakit geçirdim ve içeri girmenin başka bir yolunu bulmaya çalıştım.

Hiçbir şey Lonca'nın anlaştığı bilgileri almak için onu baştan çıkarmam *gerektiğini* söylemiyordu. Bu sadece en bariz yoldu. Özellikle de sikinin onu ne kadar kolay yönlendirdiğini ilk elden gördüğümünden beri. Ama bir kedinin derisini yüzmenin birden fazla yolu vardı ve Mo'nun bir arkadaşına olan bariz ihtiyacı sayesinde ben de kendi yolumu bulmuş olabilirdim.

Kai döndüğünde keyfi yerinde değildi. Ekibi arasında para yine el değiştirdi, Kai garsona içki siparişi verirken bunu hiç umursamıyor gibiydi. Aralarında en konuşkan olan Jae'ye kaşlarımı çattım ama o sadece sırtıttı ve bana göz kırptı.

Kahretsin, şimdi bahsin ne üzerine olduğunu gerçekten bilmek istiyordum.

Eli, Kai'yle konuşmak için yaklaştı ama patron konuşmayla pek ilgilenmiyor gibiydi. Sadece gruba yaklaşan herkese ters ters bakıyor ve parmak uçlarını oturduğu sandalyenin koluna vuruyordu. Yeni boşalmış bir adamın rahat havasına sahip olmadığı kesindi.

Onu görmezden geliyormuş gibi görünmek için elimden geleni yaptım, ama ben onu görmezden geldikçe o bana daha çok bakıyordu.

"Bana onun kim olduğunu ve neden burada oturduğunu tekrar hatırlatır mısın?" diye sordu sonunda, sesini biraz bile alçaltmadan. Bakışları sert ve nefret doluydu. Ya sarışınlardan hoşlanmıyordu -daha önce birlikte olduğu kızlara bakılırsa muhtemelen doğru bir varsayımды- ya da görmezden gelinmekten hoşlanmıyordu. Ben paramı ikincisine yatırmıştım, çünkü şu anda donunun içindeydi.

"Kes şunu, Kai," diye tersledi Mo, koyu renk gözleri öfkeliydi. "Danny'yi bize katılması için ben davet ettim. Kiminle arkadaş olacağıma sen karar veremezsin."

Homurdandı. "Bundan emin misin Moana?"

Cevap olarak onu tersledi ve bana özür dileyen bir bakış attı. "Aldırma ona," dedi sertçe. "O sadece yapamadığı için üzgün-"

"Mo!" Sam sert bir sesle onun sözünü kesti. Ona ters ters baktı ve Sam başını sertçe salladı.

Gözlerini devirdi ve kardeşine sert bir bakış fırlattı. Sam içkisini yudumlarken kız kardeşine aldırış etmeden bana bakmaya devam etti. Mo'nun tuvalette tanıştığı masum, hafif sarhoş bir kız olsaydım muhtemelen sinir bozucu olurdu. Ellerimde Kai'nin tüm ekibinden daha fazla kan olan bir paralı asker olduğumu düşünürsek, bu biraz eğlenceliydi.

Yine de rahatsız görünme rolünü oynadım ve gitmeye çalışmak için uyduruk bir bahane uydurdum. Memnuniyetle söyleyebilirim ki, kalkmak istediğimde itiraz eden sadece Mo değildi. Jae, Cyryl ve Sam de kalmam için nedenlerini dile getirdiler. Eli sessiz kaldı, karanlık bakışları patronun ne diyeceğini merak ediyormuş gibi Kai'nin üzerindeydi.

Kai sadece kısık gözlerle bana bakmaya devam edince küçük bir iç çektim. "Üzgünüm çocuklar, bu eğlenceliydi ama hoş karşılanmadığımı anlayabiliyorum. Tatilinizin geri kalanında iyi eğlenceler."

Bu kez gerçekten uzaklaştım ama Mo ve Jae ben kapıya varamadan beni yakaladılar.

"Hadi ama Danny," dedi Jae, "o huysuz piçin seni korkutmasına gerçekten izin vermiyorsun, değil mi? Tam da eğlenmeye başlamıştık!"

"Jae haklı," diye onayladı Moana, benimle çıkış arasında konumlanarak. "Kal ve eğlen. Eli Kai'yi oyalayabilir, zaten o da yakında başka bir hatunla kaçır."

Kararsızmışım gibi tereddüt ettim. Sanki zaten yapmak istediğim bir şey için beni ikna etmelerine ihtiyacım varmış gibi. "Bilemiyorum çocuklar... Birbirine sıkı sıkıya bağlı bir gruba benziyorsunuz ve ben sorun çıkarmak istemiyorum. Ayrıca, geç oldu..."

Jae alay etti. "Siktir git, Danny-cat. En azından bizimle dans et."

Davet etmek için bana bir el uzattı ve Mo coşkuyla başını salladı.

İkisinin arasına baktım, sonra omzumun üzerinden Kai'nin *hâlâ* bize baktığı yere hızlıca bir göz attım. O da kızgın görünüyordu. Sanki

Beni korkutup **k a ç ı r d ı ğ ı n d a** Mo ve Jae'nin peşimden gelmesine çok kızmıştı.

"Bak ne diyeceğim," diye ekledi Jae sırtarak. "Gel Mo ve benimle dans et, biz de sana bahislerin ne için olduğunu söyleyelim."

Keskin bir kahkaha attım. "Tamam. Anlaştık. Ama gerçekten hemen gitmeliyim..." "On beş dakika," diye pazarlık etti Mo, elimi avuçlarının içine alarak.

Jae'ninkini almamı beklemekten ve beni dans pistine doğru sürüklemekten daha iyiydi.

Gülerek beni Jae ve onunla birlikte dans etmeye ikna etmesine izin verdim, müziğin ağır ritmiyle sallanıp durdum. Çok az kıyafet giyen profesyonel dansçılar, kafesler içinde, müşterilerin üzerinde, odanın her tarafına dağılmıştı ve bu da mekâna kesinlikle baştan çıkarıcı bir hava veriyordu. Sahnedeki muhteşem sarışın dansçıyla göz göze geldim ve o da bana göz kırptı. Sabby harika bir dansçıydı ama onu görmeyi özlemiştim. Bu görevde çok uzun süredir gizli görevdeydi ama bu gece davet edilmem kesinlikle işime yaramıştı.

Şaşırtıcı bir şekilde, kendimi gerçekten eğlenirken buldum. On beş dakika çok çabuk gelip geçti ama gitmek için hiçbir girişimde bulunmadım. Jae ve Mo beni hiç durmadan dans ettirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Kulübün üzerinde dolaşan Kai'nin kara bulutlarını neredeyse tamamen unutmuştum ama birkaç dakikada bir bana yaptığı küçük yorumlar sayesinde Leon'u unutamıyordum.

Bir yerlerden izliyordu. Kulübün güvenlik kayıtlarını falan hacklemiş olmasına ihtimal vermiyordum. Ya da kalabalığın içinde benimle birlikte olabilirdi. Neyse ki alkole karşı toleransım olağanüstüydü, yoksa o kadar çok içki içmiştim ki tamamen sarhoş olurum.

Mo yoldan geçen bir garsondan bize birer kadeh içki ısmarladıktan sonra Jae'nin dans pistinde kesinlikle daha eli sıkı olmaya başladığını fark ettim ve bunu engellemek için hiçbir şey yapmayacak kadar kafam iyiydi. Giren girmişti ve Leon, Kai'nin kendisi için tek şansımı mahvetmişti. Belki de Jae bir sonraki en iyi seçeneğimdi.

Yine de dans ederken Jae göğsümü avuçladığında Moana'nın kaşlarının çatılması beni tereddüte düşürdü. O daha güçlü bir seçenektir, Kai'nin ikinci komutanı ve *kız kardeşi*di. Elde etmekle görevlendirildiğim verileri bana ulaştırabilecek biri varsa o da oydu. Bu yüzden onu sadece kötü çocukların peşinde koşmak için kullandığımı düşünürse kendimi onun kötü tarafına çekme riskini göze alamazdım.

Jae'nin parmakları mini eteğimin altına girdiğinde beynim kısa bir süre kısa devre yaptı ama yaklaşan Kai'nin gölgesi bir kova buzlu su gibi davrandı.

Jae ve Kai'den aceleyle uzaklaşmadan önce Mo'ya sert bir bakış atarak, "İşemeye gidiyorum," dedim. İpucunu aldı ve hızla beni takip etti, bu da onunla köprülerimi henüz yakmadığım konusunda beni rahatlatmıştı.

Tuvalete girdiğimizde hiçbir şey söylemedi ve ben de lavabolarda yeniden bir araya gelene kadar sessizlik içinde hareket ettim.

"Yani... Jae'den hoşlanıyor musun?" diye açıkça sordu, dolgun dudaklarında küçük bir hayal kırıklığı vardı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Eğlenceli biri. Elbette. Ama buraya tavlama için gelmedim, eğer merak ettiğin buysa."

Gözlerinde parlayan rahatlama hissediliyordu. Jae yerine onu seçmekle doğru bir seçim yapmışım.

"Tamam," diye cevap verdi iç çekerek. "Üzgünüm, çok fazla kız var... üzgünüm. Boş ver. Varsayımlarda bulundum."

Omuz silktim. "Doğru varsayım, Jae seksi biri. Yine de bana kötü bir oyuncu gibi geldi. Aletini ıslatana kadar cazibesini konuşturan, duygusal olarak müsait olmayan bir pislik tarafından oyalanmak isteseydim, Leon'la daha önce eve giderdim."

Kulağıma küfür gibi bir ses geldi ve gülümsememi gizlemeye çalışmadım.

Mo da küçük bir kahkaha attı. "Daha önce tokatladığın adam bu muydu? Evet, haklısın. *Bir üst seviyede* iyiydi ama ona vuruş şeklin kırmızı bayraklar gibi bağıırıyordu."

Leon'un kesinlikle hakarete uğramış olması gerekirdi ama telsizin onun ucundan aldığım tek şey gırtlaktan gelen bir kıkırdamaydı. *Gururu* mu okşandı? Psikopat.

Dans etmekten sıcaklamış ve terlemiştim, bu yüzden kedi maskemi tekrar çıkardım ve gözlerimin altındaki rimel lekelerini sildim. "Lanet olsun," diye homurdandım, "eve gitmeliyim. Çok geç oldu ve yarın işim var."

Mo kalçasını makyaj masasına yasladı, gitmek için acelesi yoktu. "Boş ver, masanın altında falan uyuyabilirsin." Ona bir bankada çalıştığımı söylemişim, o kadar sıkıcı şey varken. "Hadi ama, yarın eve uçağım, geceyi kısa kesmeyin."

Tam da bu yüzden bu gece saldırmam gerekiyordu, çünkü Edward'ın dosyalarından elde edilen tek doğrulanmış veri buydu. Yarından sonra Kai ve ekibi tekrar ortadan kaybolacaktı.

"Çok kötü bir etki bırakıyorsun," dedim gülerek. "Nerede kalıyorsun? Müzikten başım çatlıyor ama belki senin otelde takılabiliriz?"

Leon kulağıma mırıldandı: "Çok güzel," dedi.

Mo burnunu kırıştırdı, kararsız görünüyordu. Sonra derin bir nefes verdi. "Evet. Siktir et, evet, gidelim." Elimi tekrar tuttu ama bu kez parmakları benimkilerle iç içe geçti. Belki de daha önce Jae'nin bana dokunmasına neden kaşlarını çatıldığını yanlış anlamıştım.

Tuvalet kapısını itti, omuzlarında kararlı bir duruşla ve elimi sıkıca kavrayarak grubuna doğru ilerledi.

Kai onun için hazırды, *iri* bronz kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzünde *bana bulaşmayın* ifadesiyle bekliyordu.

Mo, "Danny bizimle otele dönüyor," diye duyurdu ve Jae gözle görülür bir şekilde irkildi.

Kai'nin dudağı kıvrıldı. "Hayır, değil."

Moana elimi daha sıkı kavradı. "Kai, sen-"

"Bir şey çıktı, Mo. İşi beklediğimizden daha erken bitirmemiz gerekiyor." Eli barışı koruyor, Kai'nin omzunda saygılı bir asker gibi dururken bile Mo'ya yalvaran bir bakış atıyordu. "Eminim Danny'nin de bir an önce eve dönmesi gerekiyordur." Bakışları bana kaydı ve sessiz mesajı açtı: Kardeşler arasındaki zaten istikrarsız olan duruma bir kibrit çakma.

"Eli haklı," dedim elimi Moana'ninkinden kurtararak. "Yine de eğlenceliydi."

Uzaklaşmaya başladım, ama Mo çenesini kararlı bir şekilde ayarlayarak peşimden koştu. "Seni eve bırakacağım," dedi omzunun üzerinden bana ters ters bakarak. "O kadar içkiden sonra seni burada bırakıp gidemem. Herhangi bir sapık bundan faydalanabilir."

Hah. Deneyebilirler.

Yine de beni sağ salım eve götürecek kadar önemsemesi inanılmaz derecede tatlıydı ve muhtemelen gün doğmadan onu öldüreceğimi bildiğim için göğsüm daraldı. Başka bir hayatta, Moana ve ben iyi arkadaş olabilirdik.

"Tanrı aşkına Mo," diye hırladı Kai, biz kulüpten çıkarken arkamızdan tepinerek. "Otele geri dön. Hayvanını sağ salım eve bırakacağım." Sesindeki alaycılık çok açıktı. Bu beni çok meraklandırdı...

Mo'nun arkadaşlarından biri gibi değil miydi? Yoksa *benimle* ilgili bir şey mi vardı? özellikle onu tetikliyordu?

Moana kararsız görünüyordu ve muhtemelen ona karşı direnecekti. Ama o tartışmayı daha fazla uzatmadan uzandım ve ona sıkıca sarıldım.

"İyi olacağım," diye ona güvence verdim. "Söz veriyorum. Numaram sende var; hayatta olduğumdan emin olmak için yarım saat içinde beni arayabilirsin. Tamam mı?" Bunu şaka olsun diye söyledim ama kaşları daha da çatıldı.

"Bu hiç rahatlatıcı değil Danny," diye mırıldandı. Biz tuvaletteyken her ne olursa önemli olmalıydı, çünkü diğer adamlar tamamen işle ilgiliydi. Jae, Mo'nun kolundan çekiştirerek onu az önce yanaşan karartılmış bir Escalade'e doğru götürdü. Tahmin yürütecek olsam, Sam'in kullandığını söyledim.

"Seninle gelmemi ister misin patron?" Diğerleri Moana'nın ardından araca tırmanırken Cyryl geride durdu.

Kai bana umursamaz bir bakış attı. "Hayır, bunu ben halledebilirim. Sadece bizi toparla ve şafakta uçmaya hazır hale getir."

Cyryl başını salladı, sonra bana sıkı bir gülümseme verdi. "Tanıştığımıza memnun oldum Danny." "Sen de," diye mırıldandım, sonra Escalade'in kaldırımından uzaklaşmasını izledim, beni o aptal togası içinde Kai ile yalnız bıraktı. "Mo'yla tartışmayı önlemeye çalıştığın için minnettarım ama bir taksiye binebilirim.

eve."

Homurdandı. "Güzel. Zaten yapacak daha iyi işlerim var."

Ne centilmen ama.

Gözlerimi devirerek, topuklarım betona çarpa çarpa caddede uzaklaştım.

"Seni alması için erkek arkadaşını aramayacak mısın?" Kai arkamdan seslendi. Gülümsememi geri aldım ama cevap vermedim. Nedense bir kavga arıyordu ve bunu onun için kolaylaştırmayacaktım.

İlerideki köşeden bir taksi döndü, ben de onu durdurdum. Moana'nın cep telefonu numarası bende vardı; uzun bir oyun oynayabilirdim. Belki Leon bir şekilde onu bu numaradan takip edebilirdi.

Kai'ye dönüp bakma zahmetine girmeden taksinin arkasına tırmandım ve şoföre otel bilgilerimi verdim. Daha kelimeler ağzımdan tam olarak çıkmadan, toga giyen pislik yanımdaki arka koltuğa kayıyordu.

"Otel mi?"

Sorularına cevap vermemeyi tercih ederek ona yan gözle baktım. Ama merak aklımı kurcalıyordu, bu yüzden bir an sonra küçük bir iç çektim.

"Ne yapıyorsun, Kai? Acil bir işin yok mu?"

Uzun bir süre bana baktı, sonra uzanıp sürücü bölmesine vurdu. "Bizi buradan çıkar lütfen."

Kaskatı kesildim, camdan dışarı baktım. Shadow Grove'da çok fazla zaman geçirmemiştim ve bulunduğumuz bölgeyi tanıımıyordum. Yine de hiçbir yerin ortasında olduğunu söylemek yanlış olmazdı. *Bu* beni endişelendirdi.

İnmemi işaret etti ve istediğini yapacak kadar ilgimi çekmişti. Taksi neredeyse hemen hareket etti ve bizi tamamen yalnız bıraktı.

"Kai... Neredeyiz?" Etrafımızdaki karanlık, terk edilmiş gibi görünen binalara bakarak sordum. "Neden buradayız?"

Bana kaşlarını çatı, sonra togasının arkasından bir silah çıkardı. "Buraya *Danielle*, seninle ilgili bir önsezimi doğrulamak için geldik."

DANNY

"Please," diye yalvardım, ellerim havada ve gözlerim kocaman, "beni vurma. Anlamıyorum-"

Kai alay etti. "Sevimli rol. İçeri girin." Dışarıda durduğumuz evi başıyla işaret etti. Lanet olası sokak tamamen terk edilmiş görünüyordu, pencerelerin çoğu tahtalarla kapatılmış ve kapılar çivilenmişti.

"DeLuna, neler oluyor?" Leon kulağıma fısıldadı. "Desteğe ihtiyacın var mı?"

"Hayır," diye sertçe cevap verdim, Leon tekrar kurtarıcı kompleksine girmeden önce. Silahlı bir adamla başa çıkabilecek kapasiteye fazlasıyla sahiptim ama iş o noktaya gelmek zorunda değildi.

Kai kara kaşlarını kaldırdı. "Affedersiniz?"

Korkmuş gibi yaptım, ellerimi teslimiyetle uzatırken titremesine izin verdim. "Hayır, oraya girersem beni öldürürsünüz. Bu filmi izlemiştim. Ne tür-"

Kai omzumu tuttu ve silahı sırtıma dayayarak beni döndürdü. "Sana içeri gir *dedim*. Belki kulüpte dikkatini vermiyordun ama emirlerimin sorgulanmasından hoşlanmıyorum."

Beni hiç de nazik olmayan bir şekilde itti ve karanlık eve yaklaşırken ince topuklu botlarımın içinde tökezledim. Dramatik bir etki yaratmak için yüksek sesle küçük bir hıçkırık attım ve Leon kulaklığıma küfürler mırıldandı.

S a k i n l e ş m e s i gerekiyordu, yoksa kimliğimi tamamen ortaya çıkaracaktı. Şimdiye kadar olduğundan daha kötü. Kapıya doğru uzanırken usulca, "Geri çekil," diye nefes aldım.

idare et. "Ben hallederim."

"Bir şey mi dedin?" Kai arkamdan yaklaşıp silahının namlusunu omurgama daha sert bastırarak sordu.

Başımı salladım, yüzümü dehşetle sabit tuttum. Kapı kolayca açıldı ve Kai eve girmem için beni dürttü.

"Nerede olduğumuzu biliyor musun Danielle?"

Etrafıma bakındım, boş ve harap binayı inceledim. Duvarları grafitiler süslüyordu ve içi boş yapıda belirgin bir ürperti vardı. Başımı sallayıp ona hiçbir fikrim olmadığını söylerken yalan söylememe bile gerek yoktu.

Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattı ve beni evin içine doğru itti. "Shadow Grove'un bu bölgesi eskiden yerel çetelerden birine aitti," dedi ifadesiz bir sesle. "Şimdi tamamen terk edilmiş durumda, yani bilirsin... etrafta çığlıklarını duyacak kimse yok."

İçimden şiddetli bir uyarılma ürpertisi geçti. Kai bunu gördü ve ben de bunun korku olduğunu varsaymasına izin verdim. Düşüncelerimin nasıl kirli bir yolda ilerlediğini görmesinden daha iyiydi bu. Açıkçası, gizliliğim pamuk ipliğine bağlıyken hâlâ onu baştan çıkarmayı düşünmemem gerektiğini biliyordum... ama bu onun düşünce zincirini bulandırabilirdi. Görevi kurtarmak ve buradan canlı çıkmak için çok geç değildi.

"Bunu neden yapıyorsun?" Biraz mızızlanarak sordum. "Anlamıyorum. Mo'nun arkadaş edinmesine izin yok mu?"

Bakışları düz ve sabırsızdı. Odanın kenarından ters dönmüş bir sandalye kaptı ve onu yere çarptı. "Otur Danielle. Seninle biraz sohbet edeceğiz."

İyi bir kız gibi bana söyleneni yaptım ve kocaman gözlerle ona baktım. Neyse ki maskeyi çıkarmıştım, yoksa mükemmel masumiyetim bu kadar dramatik olamazdı.

"Sonra ne olacak?" Dudaklarımı ıslatarak sordum. "Sonra gitmeme izin verecek misin?"

Başka bir eski sandalyeyi kapıp önüme koydu ve dizleri dizlerime degecek kadar yakınımaya oturdu. Silahı kucağında gevşekçe tutuyordu ama unutmamıştı. Smith & Wesson model 617 K-22, lanet bir tabanca ve kalın gümüş namlusuyla kesinlikle fallik şekilli bir *tabancaydı*. Bu adamın küstahlığı, kendini sadece on mermiyle savunabileceğini düşünmesi... aklımı başımdan almıştı.

"Hayır, o zaman seni öldürürüm," dedi bana en ufak bir pişmanlık belirtisi bile göstermeden. "Ama bunu kolaylaştırırsan, önce sana işkence yapmam."

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve alt dudağım titredi. "Beni öldürecek misin?" Boğuk bir sesle söyledim. "Ama neden?"

Kai başını salladı. "İyisin, hakkını vermeliyim. Kimin için çalışıyorsun?"

Gözlerimi hızla kırıştırdım ve daha fazla gözyaşı döktüm. "Ne? Ben Cloudcroft Özel Rezerv Bankası için çalışıyorum. Konu bu mu? Patronum yasadışı bir şey mi yapıyor? Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum-"

"*Yalan söylemeyi kes,*" diye bağırdı Kai. Derin sesi boş evde yankılandı ve içimi burkan bir güçle tenimde yankılandı. "Sen gizlisin, bundan *eminim*. CIA MI?"

Şaşkınlığımı göz kırparak ifade ederken daha fazla gözyaşı döktüm. "Ne? CIA MI? CIA mi? Hayır! Kai, ben sadece bir banka memuruyum. Ben sadece-"

"Hayır, haklısın," diye mırıldandı, kahverengi gözleri evin karanlığında kapkara görünüyordu. Tek ışık kırık pencerelerden geliyordu ve yüz hatlarına ürkütücü bir gölge düşürüyordu. "CIA için yeterince *Amerikalı* değilsin. MI6 belki. Ya da Mossad. Muhtemelen DGSE için bile. Doğru notayı bulduğumda beni durdur Danielle, böylesi daha hızlı olur."

Bir devlet kurumu için çalıştığımı varsaymasına neredeyse gülecektim. Sanki ben de kendini *iyi adam* ilan edenlerden biriymişim gibi. Ne hoş. Gizli ajanlarına ne kadar *korkunç* ödemeler yaptıklarını bilseydi, bu tahminlerin neden eğlenceli olduğunu anlardı.

"Kai, ben *casus* değilim," diye haykırdım, ellerimi sıkarak ve gergin bir kahkaha atarak. "Bu bir şaka mı? Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Mo'nun bununla bir ilgisi var mı?"

Cevap vermedi, sadece bir süre daha bana baktıktan sonra kostüm kemerinden bir telefon çıkarıp kulağına götürdü.

"Evet, Cyryl?" Dinlemek için durakladı, gözleri hala bana kilitlenmişti. Başka tarafa bakmıyordu, ben de gözlerimden daha fazla yaş akıttım ve dramatik bir şekilde burnumu çektim. "Ben hallediyorum." Aramayı sonlandırdı, telefonunu kaldırdı ve öne doğru eğilerek benim alanıma girdi.

"Mesele şu Danielle. Biraz acelem var ve oyun oynayacak zamanım yok.

Bana kimin için çalıştığını söyle ve bu işi bitirelim." Sesi sert ve tehditkârdı ama kiminle oynadığının farkında *değildi*.

Orada soğuk bir Chihuahua gibi titreyerek oturdum ve hayatım için yalvardım. İlk ağlamaya başladığımda Kai'nin gözlerinde belirsizlik titreşimini görmüştüm. Gizlendiğime *tam olarak* ikna olmamıştı, bu yüzden ona bir tür onay verene kadar beni gerçekten vurmayacağından emindim. Ki bunu *asla* yapmazdım. En ahlaksız işkence altında bile.

"Vazgeç Danielle," diye kükredi Kai. "Tuvalette kız kardeşimi hedef almadan önce kulüpte bana baktığını gördüm. *Biliyorum*, sen

benim için orada."

Daha fazla hıçkırık. Kahretsin, bu konuda iyiydim. "Ne? *Hedef* Mo mu? Bana yaklaştı! Ve ben-"

"Seni gördüm. Erkek arkadaşın seni öpmeden önce, bana nasıl baktığını *gördüm*. Bana kimin için çalıştığını söyle, ben de bu işi çabucak bitireyim." Çenesi sıkıldı ve gözleri kısıldı ama duruşunda bir belirsizlik vardı. Şimdiden kendini sorgulamaya başlamıştı. Çoğu ajan bu kadar kolay kırılır mıydı? Eğer öyleyse casus ajanslarının çalışanlarını daha iyi eğitmesi gerekiyordu.

Titreyerek nefes aldım ve elimi ıslak yanaklarımda gezdirdim. Akan maskaramın acısı sahte gözyaşlarını korumaya yardımcı oluyordu, bu yüzden çok fazla silmedim.

"Senin *seksi* olduğunu düşünmüştüm," diye bir suçlama gibi ağzımdan kaçırdım. "Ben *Seni kontrol ediyorum*, öldürmeyi planlamıyorum!"

Kaşları kısa bir süreliğine yukarı kalktı ve şaşkınlığını belli etti. Bunu hiç beklemiyordu. Ne kadar da meraklıydı.

"Bu senin nasıl bir psikopat olduğunu anlamadan önceydi," diye devam ettim, kelimeleri ona korku dolu bir zehirle tükürerek. "Sen ağzını açıp bana güzelliğin sadece bir deri bir kemik olduğunu göstermeden önceydi. Moana kadar güzel birinin *seninle* nasıl bir akrabalığı olabilir, hiçbir fikrim yok."

Sanki ona tokat atmışım gibi hafifçe geri çekildi. "Bana bakıp durduğunda gerçekten *flört ettiğine* inanmamı mı istiyorsun?"

Acı bir kahkaha attım. "Evet, Kai, öyleydin. Ama şu anda seni öpmektense timsahlarla dolu sulara yüzerken dikenli telden bir dildo ile seks yapmayı tercih ederim. Benden duymayı umduğun gerçek bu değilse özür dilerim ama elimden gelen bu."

Uzun bir süre bana baktı, gölgeler yüz ifadesini gizlemek için yer değiştiriyordu. Cehennem gibi sinir bozucuydu çünkü karakterimde hangi açığı zorlayacağımı bilmek için onun ruh halini okumaya güveniyordum. Yine de saldırgan, aşağılayıcı ve dehşete düşmüş olmak en doğru noktalar gibi görünüyordu.

Titreyerek bir kez daha hıçkırdım ve sandalyemde daha dik oturdum. "Eğer beni öldüreceksen, o zaman bunu yapmalısın. Ama masum bir kadını öldürmüş olacaksın, Kai. Hayatının geri kalanında bunun omuzlarında olmasını gerçekten istiyor musun?"

Daha önce de öldürmüştü elbette. Dosyasına inanılacak olursa, pek çok kez. Ama hiç *masum* olduğuna inandığı birini öldürmüş müydü?

onun dünyasının şartları? Ben öyle düşünmüyordum. Statüsüne ve silah satışlarının sorumlu olduğu sayısız ölüme bakılmaksızın, geçmişinde *gerçek bir* başarısızlık görmemiştim. Öldürdüklerinin hepsi başka suçlular ya da onu alaşağı etmeye çalışan insanlardı.

Peki ya ben? Ona göre ben banka memuru Danielle'in tatlı masumuydum ve ölsem bile *hiçbir şey* bunun yanlış olduğunu kanıtlayamazdı.

Yine de silahını kaldırdı ve emniyetini kapattı. Soğuk namlu alnıma dayandı ve ben donup kaldım, gözlerim korkudan irileşmişti.

"Danny," dedi Leon kulağıma usulca. "Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun. Yardım etmeye geliyorum."

"Dur," diye nefes nefese kaldım, bakışlarım Kai'ninkilere kilitlenmişti. "Lütfen, *dur*. Buna pişman olacaksın."

"Belki pişman olurum," diye cevap verdi Leon, onunla konuştuğumu gayet iyi biliyordu. "Ama burada kalıp senin öldürülmeni dinleyemem."

"Belki pişman olurum," diye mırıldandı Kai ve Leon'un sözlerinin yankısı içimde tuhaf bir his uyandırdı. "Ama işi şansa bırakamam. Kimin için çalışıyorsun Danny?"

Titreyen çenemi kabadayılıkla kaldırırken gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin verdim. "Sana zaten söyledim. Bankada çalışıyorum."

Bir an için Kai'yi yanlış değerlendirip değerlendirmedığımı merak ettim. Belki de gerçekten tetiği çekecekti? Leon'un ne kadar yakın olabileceği umurumda değildi, bu kadar yakın mesafeden kafama sıkılacak bir kurşundan beni kurtaramazdı.

Ama sonra Kai bir küfür savurdu ve silahını indirdi.

Sandalyeme çöktüm, yumuşak, acınası hıçkırıklarla ağlarken tüm vücudum titriyordu.

"Git!" Kai kükredi, boştaki elini yumruk yapıp sandalyenin koluna dayadı. "Defol git buradan ve kız kardeşimin numarasını da sil. O küçük melek yüzünü bir daha görmek istemiyorum Danielle, yoksa yemin *ederim* tetiği çekerim."

"Vay anasını," diye haykırdı Leon kulağıma. "Bu *çok yakındı*." Bana söylüyordu.

Yerimden fırladım ve aceleyle çıkışa doğru koştum. "Güven bana, seni çılgın pislik, beni bir daha asla göremeyeceksin." Titreyerek bir nefes daha verdim, kapı koluna uzanırken topuklarımda üzerinde yalpaladım.

Kapıyı çekip açar açmaz elimden kurtuldu ve yankılanan bir gürültüyle kapandı.

"Sırf yaşamana izin verdiğim için," diye homurdandı Kai *tam* arkamdan. Ben sahte bir korkuyla kaskatı kesilirken eli hâlâ kapının üzerindeydi ve onu kapalı tutuyordu. "Bu tür bir saygısızlığa müsamaha göstereceğim anlamına gelmez." Kelimeleri öfkeyle ısırdı, sonunda bu gece kaç kez damarına bastığımı anlamıştı.

Yavaşça arkamı döndüm ve ağır kirpiklerimin arasından ona baktım. Titreyen bir sesle, "O zaman belki de kafanı muayene ettirmen gerekiyordur," dedim. "Çünkü eğer bunun için sana *teşekkür* edeceğimi düşünüyorsan, o zaman sen lanet olası bir kandırılmışsın."

Kai alçak sesle kıkırdadı ama bu eğlenmekten *çok uzaktı*. Sonra kocaman eli boğazıma dolandı ve uyguladığı baskıyla sırtım kapıya çarptı.

"Sanırım gitmene izin verme konusunda fikrimi değiştirdim."

DANIŞ

Kai'nin tutuşu o kadar sıkıydı ki denesem bile konuşamazdım ama panikle gözlerimi yuvarladım ve onu uzaklaştırmak istercesine bileğini kavradım. Sanki aramızdaki güç oyunundan delicesine tahrik olmuyormuşum ve benim zayıf genç kız rolümü ne kadar kolay yuttuğunu görüp eğlenmiyormuşum gibi. Parmakları uzun bir süre sonra gevşedi ve beni boğacağına gerçekten ikna olmuş gibi açgözlülükle havayı emdim.

Yine de elini tamamen çekmedi. Bunun yerine, hantal vücuduyla beni kapıya daha sert bastırdı ve beni sabit tutmak için boğazımı kavradı.

"Neden gitmene izin vermekte bu kadar zorlanıyorum?" diye sordu, sesinde hayal kırıklığının sınırı açıktı.

Onu itmeye çalışıyormuş gibi yaptım ama aslında vücudumu homurdanmasına neden olacak şekilde ona doğru salladım.

"Belki de beni gördüğün andan beri sakin kalktığı içindir," dedim küstahça ama gözlerimdeki paniği saklayarak. Bu yan yana geliş hoşuna gitmiş gibiydi ve blöf yapmıyordum. O tek hareket bunu kanıtlamıştı... Kai beni becermeyi o kadar çok istiyordu ki bu onun sağduyusunu bozuyordu.

Beni korkmuş görmekten zevk alıyordu ve şimdi arkadaşlarının kulüpte neye bahis oynadıklarına dair sağlam bir fikrim vardı. Tahmin yürütecek olsam, birlikte ortadan kaybolduğu kızı korkutmak için bir şey yaptığını ve kızın da buna uymak istemediğini söyledim. Ya adamı ekmişti ya da yeterince korkmamıştı... ama her iki durumda da adam tatmin olmamıştı.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı Leon kulağıma, hâlâ orada olduğunu, her kelimeyi, her nefesi dinlediğini hatırlatarak. Bu bilgi *neden* içimin titremesine ve amımın zonklamasına neden oluyordu?

Belki de odadaki tek psikopat Kai değildi. "Dizlerinin üzerine çök," diye sert bir sesle emretti Kai.

Sertçe yutkundum, gözyaşlarımı koklayarak uzaklaştırdım. "Git kendini becer, Kai. Senin sikini yalamayacağım." Oh adamım... Kesinlikle öyleydim. Bu benim iş tanımımın bir parçası olmasaydı bile, bunu sadece eğlence için yapıyor olurum. Leon'un tüm bunları duymak zorunda kalması? Buzlanma.

Silahımı bir anda geri çekip beni yere iterken bile kafama doğrultmuştu. "Kendimi tekrarlamaktan gerçekten yorulduğum, Danielle. Mesele şu ki, kız kardeşim ısrarcı. Senden hoşlanıyor ve bunu mahvetmenin kesin bir yolu var."

Oh, bu çok şirindi. Kız kardeşi benden nefret etsin diye beni becermek istiyormuş gibi mi yapacaktı? Kahretsin, bu seferkinde inkâr çok güçlüydü. Gerçi uyduruk bahaneleri umurumda değildi, Leon üç hafta önce New York'ta beni öptüğünden beri gergin ve sinirliydim.

Yani, mantık yeterince sağlamdı. Moana'nın daha önce kulüpte kardeşine asılan kızlara nasıl baktığını görmüştüm. Kendini ona atan kadınlara hiç mi hiç saygı duymadığı belliydi ve eğer yakınlaşmak için onu *kullanmışım* gibi görünürse? Evet, kesinlikle benden nefret ederdi.

Bu da beni şaşırtıcı bir şekilde hayal kırıklığına uğrattı. Garip bir şekilde, sadece bir gece içip dans ettikten sonra ondan gerçekten hoşlanmaya başlamıştım. Görevimi tamamlama şansımı mahvedecek kadar değil... ama küçük bir pişmanlık duymama yetecek kadar.

Yine de, muhtemelen o öğrenmeden önce onu öldürecektim, ne olmuş yani? Yol boyunca biraz eğlenebilirdik.

"Lütfen," diye sızlandım, içimden gülerek, "beni zorlama..." Sanki yapabilirmiş gibi. Yine de Kai'nin geçmişi ve eğitimiyle ilgili dosya yeterince muğlaktı ve kesinlikle hayati bilgileri saklıyordu. Belki test edilirse iyi bir mücadele verebilirdi. Ama sonuçta ben kazanacaktım. Ben hep kazandım.

Kai'nin şansına, kavgaya edecek havada değildim.

Yakışıklı aptal silahıyla yanağıma dokundu, sanki bana yetkinin *kendisinde* olduğunu ve hayatımı ellerinde tuttuğunu hatırlatıyordu. Beklediği tepkiyi verdim, titreyerek ve ağlayarak, yalvaran gözlerle ona bakarken, meme uçlarım deri sütyenimin içinde uyarılmış bir şekilde sertleşti.

Nefes alış veriş hızlandı ve diğer eliyle togasını çekerek kurtardı. Kumaş yerde birikti ve onu deri silah kemeri ve bir çift beyaz boxer külotla bıraktı.

ereksiyonunu. Neredeyse ağzım sulanacaktı ve kendini serbest bırakıp yumruğunu aletin üzerinde gezdirirken küçük bir nefes alıp vermeme engel olamadım.

"Siktir git," diye inledi Leon kulağıma. "Sen bu işin içindesin."

Evet, hoşlanıyordum. Kai'nin bilmesine izin verdiğimden değil. Bunun yerine başımı salladım ve uzaklaşmaya çalıştım. Sırtım kapıya dönüktü, dizlerim sert döşeme tahtalarını ısıırıyordu ve gidecek hiçbir yer yoktu.

Kai silahının emniyetini tekrar açtı, tehdit açıktı. "Aletimde en ufak bir diş izi hissedersen seni kafandan vururum," diye beni bilgilendirdi. "Anlaşıldı mı?"

Başımı sallayarak onayladım ve silahtan uzaklaşıyormuş gibi yaptım. Islak kirpiklerimin arasından ona göz kırparak dudaklarımı hafifçe araladım.

Bana bakarken bakışları saf ateşti ve daha da yaklaştı, ucunu alt dudağıma çarptı ve arkasında bir pre-cum lekesi bıraktı.

"Daha geniş," diye sert bir sesle talep etti.

Söyleneni yaptım, ağzımı sonuna kadar açtım ve aletini dudaklarımın arasından geçirdiğinde bir nefes verdim. Uyarılmasının tuzlu tadı dilimi kapladı ve boğazımı kasten sıktım, böylece daha derine ittiğinde öğürdüm.

Dişlerinin arasından bir nefes tısladı ve boştaki eliyle saçlarımı yakaladı. "Al şunu," diye homurdandı, hafifçe geri çekildi, sonra tekrar içeri itti. Bu sefer dudaklarımı sikinin etrafına kapatıp hafifçe emdim.

"Siktir," diye inledi. "Evet. Em onu. Daha sert."

Leon kulağıma, "Senden nefret ediyorum, DeLuna," diye inledi ve neredeyse gülecektim.

Neyse ki ağzım doluydu.

Kendimi Kai'nin kemerine sabitlemek için titreyen ellerimle yukarı uzandım ve onu daha sert emdim. *Çok* istekli görünmüyordum, ama boğazımın arkasına çarptığında öğürmeyi bıraktım ve dilimi ucunun etrafında çalıştırdım. Nefesi sert ve kesik kesik geliyordu ve birkaç dakika sonra saçlarımı serbest bıraktı.

Bu karşılaşmayı tam olarak *nasıl* kanıtlamak istediğine dair herhangi bir sorum olsaydı, telefonunun kamerasının belirgin tıklaması bunu yanıtlardı.

"Devam et," diye emretti, başparmağı telefon ekranının üzerinde gezinirken inledi. Fotoğrafi ekibinden birine gönderdiğine şüphe yoktu, o da Moana'ya yeni arkadaşının sosyal tırmanışçı bir fahişeden başka bir şey olmadığını söyleyecekti.

Yazık oldu ama işimin doğası böyleydi. Lonca dışında arkadaş diye bir şey yoktu.

"Tanrım, DeLuna," diye mırıldandı Leon, "acele et ve işini bitir. Sonra da oradan defolup git."

Yanılıyor olabilirdim ama Leon'un sesi biraz boğuk çıkıyordu. Nefes nefese kalmış gibiydi. Bu beni Kai'yi daha derine götürmeye ve aletinin etrafında biraz inlemeye teşvik etti. Beklediğim gibi aklını kaçırmak yerine ağzımdan tamamen çekildi ve çenemi sert bir şekilde kavradı.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Nefes nefese fısıldayarak sordum. Gözleri kısılmış, kaşları gergin ve şaşkın bir şekilde çatılmıştı.

Kahretsin. Yine kafasıyla düşünmeye başlamıştı. Neden çılgık atmadığımı ve kaçmaya çalışmadığımı sorgulamaya başlamıştı. Acaba bu onun daha çok hoşuna giden bir şey miydi diye düşündüm... boyun eğmekten ziyade *kovalamaca*. Merak ettim.

"Bir şeyler ters gidiyor," diye mırıldandı. Yüzümü bırakarak birkaç adım uzaklaştı ve hayal kırıklığı içinde elini yüzünde gezdirdi. Silahını bile kaldırdı ama aletinin hâlâ her zamanki gibi sert olduğunu fark etmeden edemedim.

Dudaklarımı yalayarak, onu tekrar nasıl şaklatacağımı düşündüm. Benim hevesli katılımım onun kafasını karıştırmış gibi görünüyordu.

Ayağa fırlayarak, arkası dönükken bu fırsattan yararlandım ve kaçmaya başladım. Ama mantıklı olanı yapıp kapıyı arkamdan açmadım, bu eğlenceyi çok çabuk bitirirdi. Evin *içine* doğru koştum ve tahtalarla kapatılmış odaların zifiri karanlığına daldım.

Kai'nin peşimden gelmesi sadece bir saniye sürdü ama Leon'a bir tehdit fısıldayacak kadar kendimi güvende hissedecek kadar öndeydim.

"Sakın beni kurtarmaya kalkma Marx," diye nefes aldım bir köşede tökezliyormuş gibi yaparken. "Bu iş tamamen kontrolüm altında." Sonra Kai yaklaşırken sözlerimi gizlemek için küçük bir dehşet çılgılığı attım.

Harap merdivene ulaşır ilk basamağa "takıldığımda" Leon, "Tamam," diye karşılık verdi. Omzum duvardaki elektrik düğmesine çarptı ve üzerimizdeki loş ampul canlanarak beni o gece her şeyden çok şoke etti.

Kai beni bir anda yakaladı, kocaman eli omzumu kavradı ve beni ters çevirdi. Silahı yine dışarıdaydı ve tam yüzüme doğrultmuştu.

öfke ve heyecanla bana bakıyordu. Şimdi ışığa sevinliyordum, böylece değişen ifadelerini izleyebilecektim.

"Seni tam burada vurmalıyım," dedi soğuk bir sesle. "Bir *sorun* haline geliyorsun ve hala nefes alırken sorunların uzaklaşmasına tahammül edemiyorum."

Nefes alışım sert ve hızlıydı, ona yalvaran kocaman gözlerimi çevirirken göğsüm kabarıyordu. "Özür dilerim," diye inledim. "Lütfen beni vurma. Lütfen. Ne istersen yaparım."

Merdivenlere sırt üstü düştüğümde eteğim çoktan yukarı kalkmıştı, ama ne demek istediğimi iyice vurgulamak için, minik siyah külotumu ortaya çıkaracak kadar kıpırdandım.

Kai yemi yuttu ve hızla onlara baktı. "Neden istediğim her şeyi almamı istediğin hissine kapılıyorum Danielle?" diye sordu. Aleti hâlâ taş gibi sertti ve pre-cum ile parlıyordu, yani kesinlikle hâlâ oyunun içindeydi.

İnkâr edercesine başımı salladım. "İstemiyorum," diye sızlandım, "ama bu beni vurmayacağın anlamına geliyorsa..." Aşağı uzandım ve başparmağımı külotumun kasıklarının altına sokarak külotumu kenara çektim.

Kai keskin bir nefes aldı, gözleri açıktaki amıma yapışmıştı.

"Lütfen," diye inledim, "beni öldürme."

Gözleri yüzüme kaydı ve dili alt dudağının üzerinde gezindi. Sonra yüzüme doğrulttuğu silah titredi ve merdivenlerde tek dizinin üzerine çöktü.

"Bir şey var mı?" diye tekrarladı, yüzünde meydan okuma ifadesi vardı.

Hızlıca başımı salladım, gözyaşlarımı koklayarak uzaklaştırdım. "Ne istersen," diye onayladım. "Sadece beni öldürme."

Dudakları küçük bir sırtısla çekildi. Silah artık yüzüme doğrultulmuş değildi ama hâlâ elindeydi, hâlâ doluydu ve göğsüme doğrultulmuştu. Beni vurmaya niyeti olmadığından *neredeyse* emindim... henüz değil. Ama bu küçük şüphe yüzdesi adrenalininin inanılmaz bir şekilde yükselmesine neden oldu.

Kai külotumun kemerini tuttu ve aşağı doğru çekti. İpucunu aldım ve bacaklarımdan aşağıya doğru sıyırdım. Ben daha iç çamaşırımı tekmelemeden eli üzerimdeydi, başparmağı klitorisimi buldu ve beni yüksek sesle inletti.

"Vay anasını," diye mırıldandı, işaret parmağı amımın içine daldı ve beni titretti, "sırılsıklam olmuşsun."

Leon kulağıma ağır bir alaycılıkla "Şok oldum," dedi ve gülmemek için yanağımanın içini *sertçe* ısırđım.

İkisine de cevap olarak hiçbir şey söylemedim ve Kai başını yavaşça salladı. "Seni bu kadar tahrik eden ne Danielle? Bu mu?" Elini amımdan çekip sikini kavradı ve sert bir vuruş yaptı. "Yoksa bu mu?" Silahının namlusunu vücudumda gezdirdi, karnımın üzerinde gezdirdi ve amıma bastırdı.

İçimden derin bir ürperti geçti ve bu sefer bunu korku olarak kolayca geçiştirebileceğimden şüpheliydim. Kai aletini daha sıkı kavradı, aç gözlerle silahının namlusunu şişmiş klitorisimin üzerine sürmesini izledi ve içimde hızlı arzu titremelerine neden oldu. Lanet olsun, kendimi kaybediyordum.

"Kıpırdamadan *durmak* isteyeceksin," dedi nefes nefese bir sesle, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Sonra, ben itiraz edemeden -ki ederdim- silahı aşığıya çekti ve namlunun ucunu amımın içine itti.

Nefesim kesildi ve numara bile yapmıyordum. *Bunu* beklemiyordum.

"Kai-" "Kıpırdama," diye tersledi, silahı iterken nefesi sertti Daha derine.

O anda boşalmamış olmam bir mucizeydi. Açıkçası, evet, otele döndüğümde iyi bir yıkamaya ihtiyacım olacaktı, çünkü silahlar *temiz* nesneler değildi. Ama şu anda umurumda bile değildi.

"Dolu mu bu?" Dolu olduğunu gayet iyi bilmeme rağmen titreyen bir sesle sordum. Emniyetin tekrar açık olduğunu görmek neredeyse utanç vericiydi.

Leon kulağıma küçük bir inilti verdi. "Lütfen bana şu anda hayal ettiğim şeyi yapmadığını söyle."

Kai başını kaldırıp gözlerime baktı ama soruma cevap vermedi. Bunun yerine, silahın namlusunu birkaç kez içeri ve dışarı pompalayarak beni *çılgına* çevirdi. Orgazmım fark ettiğimden çok daha yakındı, Kai'yle oynadığım lanet olası oyun bütün gece beni sinirlendirmişti.

"Dur," diye nefes nefese kaldım, "Lütfen, dur-" *Çünkü cidden dolu silahınızın namlusu içimdeyken boşalmak üzereyim ve bunun ne kadar güvenli olduğunu bilmiyorum...*

"Her şeyi söyledin," diye cevap verdi, itişleri hız kazanıyordu. Diğer eli de silahla aynı anda sikini pompalıyordu.

doruğa ulaştığımda haykırıyordum. Fiziksel olarak mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalıştım, ama orgazmın içime çarpma şekli sırtımı kamburlaştırdı ve parmaklarım Kai'nin ön kolunu pençeledi.

Amım metalin etrafında zonklayıp kasılırken zevk dalgaları tekrar tekrar üzerime çöktü, sonra çekilmeye başladığında Kai silahı geri çekti ve beni boğazımdan yakaladı. Beni dizlerime kadar sürüklerken orgazmın artçı şokları yüzünden görüşüm hâlâ bulanıktı. Aleti boğazımın o kadar derinlerine inmeden önce zar zor nefes alabildim.

Hareketleri çılgınca ve kontrolden çıkmıştı, saçlarımı kavrayıp ağzımı sikerken silahını atmıştı. İtilmemek için kalçalarına tutundum ve endorfin ve adrenalin beynime hücum ederken kulaklarım parazitlerle doldu.

Çok geçmeden siki kalınlaştı ve nabız gibi atmaya başladı, boğazımın arkasına sıcak dölleri fıskırttı ve ben de refleks olarak yutkundum.

Nefes nefese, sarsılarak uzaklaştı ve biraz dehşete düşmüş bir ifadeyle bana baktı. Sonra bakışları hafifçe sola kaydıda ve yerden bir şey almak için uzandı.

Bir anda şaşkın, işkence görmüş, büyülenmiş, tahrik olmuş bakışları *katil* bakışlarına dönüştü ve kafamı duvara çarparak beni yere *serdi*.

KAi

F uck. *Siktir*. Az önce ne olmuştu öyle?

Göğsüm kabardı ve titreyen elimi ağızma götürerek önümdeki meleğin buruşmuş, cansız bedenine baktım. Mükemmel yüzünden koyu bir kan çizgisi akıyor, beyaz sarı saçlarını lekeliyor ve beni büyüleyordu. Ölmüş müydü?

Nefesimi tutarak iki parmağımı yumuşak boğazına bastırdım ve nabzını yokladım. Parmak uçlarımda zonkladığında hissettiğim rahatlama şaşırtıcıydı. Neden? Onu öldürmeliydim. Neden onu sadece bayıltmıştım ki? Neden şimdi işi bitirmiyordum?

Ağır ağır yutkunarak yerden aldığım küçük iletişim cihazına baktım.

O bir yalancıydı. Lanet bir *yalancı*. Bunca zamandır benimle oynamıştı... ve ben de kanmıştım. Kanca, çizgi ve şimdiye kadar gördüğüm en tatlı kedi.

Panik içindeydim ve kulaklığı yere düşürüp üzerinde tepindikten sonra telefonumu bulmak için oturma odasına koştum. Cihazın diğer ucundaki her kimse onun ve benim için geliyor olmalıydı.

Eli hemen cevap verdiğinde telefona "*Derhal* tahsilat istiyorum," diye bağırdım. Donum hangi cehennemdeydi? "Ne kadar uzaktasın?"

"Bir dakikadan az, patron," diye cevap verdi derin bir kıkırdamayla. "Jae resimli mesajını aldıktan sonra seni almam için beni gönderdi. Kurnazca."

Homurdandım, boxer külotumu geri çektim ve aletimi bir kenara koydum. Lanet olsun, Danny'nin ağzı hâlâ ıslaktı. Gerçek şu ki.

yeni bir gelişmeydi, ama o kadının beni emme şekli...

Siktir.

Ağzının sikimin etrafında olduğu fotoğrafı çekip Jae'ye göndermiştim çünkü ona nasıl baktığını görmüştüm. Gözlerindeki arzuyu ve kız dans ederken ellerinin kayışını. Evet, Mo'ya söylemesini istiyordum ama aynı zamanda bir hak iddia etmek de istiyordum.

Artık bir önemi yoktu. Danny'yi bıraktığım yere geri dönerken Eli'a, "Acele et," diye çıkıştım. "Küçük meleğin kılık değiştirmiş bir şeytan olduğu ortaya çıktı."

Eli bir lanet tısladı. "Anlaşıldı." Telefonu kapattı ve ben de silahımı merdivenlerde bıraktığım yerden almak için eğildim. *Lanet olsun bana.* Bu silaha bir daha asla aynı gözle bakamayacaktım. Sertçe yutkunarak silahı yerine koydum ve Danny'nin baygın bedenini kucakladım.

"Ne yapıyorsun lan sen, salak?" Danny'nin gevşek bedenini evden dışarı taşıırken kendi kendime mırıldandım. Onu orada kafasında bir kurşunla bırakmalıydım. Kulübün dışında öylece yürüyüp gitmesine izin vermeliydim ama yanan merakımı tatmin etmem gerekiyordu. Şimdi bakın beni ne hale getirmişti.

Karartılmış Escalade kaldırıma yanaştı ve Eli kaşlarını kaldırarak sürücü koltuğundan fırladı. "Öldü mü?"

Yüzümü buruşturdum ve başımı salladım.

Eli buna daha da şaşırmış görünüyordu ama onu içeri bırakmam için arka kapıyı açtı. Tek kelime etmeden tekrar sürücü koltuğuna geçti ve caddeye çıkmadan önce benim yolcu tarafına geçmemi bekledi.

"Toga'nı bir yerde mi kaybettin patron?" Eli birkaç dakika sessizce sürdükten sonra mırıldandı.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Kapa çeneni, Eli."

Sırttı ama söyleneni yaptı, ben camdan dışarı bakıp panik atağa kapılmamaya çalışırken sessizce arabayı sürdü. Bu iletişim cihazı sofistikeydi, piyasanın ilerisindeydi. Kesinlikle devlet bütçesinden değildi. Bu da onun özel sektörden olduğu anlamına geliyordu.

Onu öldürmeliydim. Lanet olsun bana. Ne düşünüyordum ki? Bir önseziyle öldürdüğüm ilk gizli ajan değildi ve sonuncusu olacağından da şüpheliydim. Ama o kocaman safir mavisini gözleriyle bana bakışında bir şey vardı... rimelinin yanaklarından aşağıya doğru koyu renk akması... Ona *inanmıştım.*

Belki de bana başka birini hatırlattığı için. Zorda kaldığımda öldürmekte tereddüt etmediğim birini. Tetiği çektiğime *pişman* olduğum biri, çünkü o zaman yanılmıştım.

Yine de işin aslı, çekip gitmesine izin veremezdim. *Birisi* için gizli görevdeydi, bu da ölmesi gerektiği anlamına geliyordu, sadece benimle uğraşılmayacağı mesajını vermek için bile olsa. Ama bunu yapamazdım. Onu vuramazdım. Ve gitmesine izin veremezdim, bu yüzden.

"O da bizimle geliyor," diye arabanın sessizliğinde anons ettim. Otelimize geri dönüyorduk ve yukarı çıktığımda daha fazla sorunla karşılaşacağımı biliyordum.

Eli otoparka girdi, giriş için anahtar kartını tarayıcıya salladı, sonra bana sert bir bakış attı. "Neden?"

İçimde bir öfke parladı. "Çünkü ben öyle dedim."

Eli doğrudan bir emir verdiğiimde beni sorgulamayacak kadar akıllıydı, bu yüzden sessizce başını salladı ve bagaja gitti. Danny'ye, soluk tenini ve beyaz saçlarını boyayan koyu kana baktım. Onun bir yılan olduğunu bilsem bile... yine de onu becermek istiyordum. Hayatımda aletim tarafından *hiç* bu kadar kolay yönlendirilmemiştim ve bu yeni zayıflığımı ortaya çıkarması hoşuma *gitmemişti*.

Sinirli bir iç çekişle arabadan indim ve Eli arka kapıyı açarken bekledim.

Eli onu arka koltuktan kaldırırken Danny hafifçe kıpırdandı ama Eli sakın bir şekilde elini çekti ve kloroformla ıslatılmış bir bezi Danny'nin ağzına ve burnuna kapattı. Gergin kasları neredeyse anında sıvıya dönüştü ve Eli onu omzunun üzerinden attı.

Onu kendim taşıma dürtüsüyle savaşıarak önümde yürümesini bekledim. Saçları terk edilmiş evde bir noktada lastiğinden kurtulmuştu... belki ağzını sikerken ya da karanlıkta onu kovalarken... ama şimdi Eli yürürken neredeyse yere değen ipeksi bir örtü halinde aşağı sarkıyordu. Nedense ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Daha ne kadar dışarıda kalmasını istiyorsun?" Asansöre bindiğimizde Eli sordu. Asansör birkaç kez durdu ama bekleyen konuklar bize şöyle bir bakıp bir sonraki kabini beklemeye karar verdiler.

Cevap *sonsuz* kadar olmalıydı. Eli'dan onunla ilgilenmesini istemek yeterince basit olurdu. Şu anki haliyle hiç sorun çıkarmayacaktı. Onu boğarak öldürebilir ve uçağımız kalkmadan önce cesedini bir krematoryuma atabilirdi.

"Bütün uçuş boyunca," diye cevap verdim. "Nereye gittiğimizi bilmesi riskini göze alamayız."

Eli başını salladı.

Birkaç dakika sonra bana endişeyle kaşlarını çattı. "Eğer kaleye gelirse-"

"Biliyorum," diye tersledim. "Asla gitmeyecek. En azından canlı olarak."

Çünkü mahremiyetimize ve gizliliğimize bu kadar değer veriyorduk. Eğer biri beni *ya da* ekibimi boş zamanlarımızda nerede bulacağını bilseydi, çoktan ölmüş olurduk. Birileri çoktan özel adamıza bomba atmış olurdu. Danny'yi oraya götürmekte ısrar edersem... Eninde sonunda onu öldürmek zorunda kalacaktım.

"Öyle olsun," diye mırıldandım yüksek sesle, kararlıyım.

Asansör bizim katımızda açıldı ve dikkatimi omzuna asılı cansız sirenden uzaklaştırmak için koridor boyunca Eli'nın önünde ilerledim. Hâlâ mini eteği ve deri sütyeni üzerindeydi, saçma sapan uzunluktaki stiletto botları hâlâ ayağındaydı. Ama külotu yoktu ve Eli'ye tekrar baktığımda odaklanabildiğim tek şey buydu.

Bakışımı yanlış anladı ve süitimizin kapısını açmam için bana anahtar kartı uzattı. Dişlerimi sıkarak kendimi tekrar arkamı dönmeye zorladım.

Derin bir nefes aldım, sonra kapıyı iterek açarken işle ilgili yüz ifademi takındım. Tüm ekibim oradaydı ve onlara Kraliyet Deniz Piyadeleri'ne geri dönmüşüz gibi emirler yağdırdım. Onlar da içgüdüsel olarak itaat etmek için atladılar. Emirlerimi bitirdikten sonra sadece Moana kaldı, çenesi öfkeyle kapanmış ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde orada duruyordu.

"Sağır mısın, Moana?" Hırladım. "Sana *çekil* dedim. Birileri bu kaltağı arıyor olacak ve ilk durakları da burası olacak."

Beni bir şeyle suçlamak ister gibi baktı... ama sonra vazgeçti. Sessizce, hayal kırıklığı içinde bana başını salladı, sonra da gitmek üzere eşyalarını toplamak için tepindi. Giderken Danny'ye doğru attığı incinmiş bakışını yakaladım.

Kız kardeşim bazen kalbimi kırıyordu.

Eli Danny'yi kanepeye yatırdı ve Mauricio'yu çağırarak Danny'nin eve dönüş yolculuğu boyunca uyutulmasıyla ilgili talimatlarımı verdi. Mauricio bana doğru meraklı bir bakış fırlattı ama ilaç kokteylini hazırlamak için çantasını açarken itiraz etmedi.

Ekibimin otel odasından çıkması altı dakika sürdü.

Eli'nin direksiyonda olduğu Escalade'e geri tırmandım. Jae ve Caryl arka koltukta idi, Danny de onların arasına çökmüştü.

Aynada ikisine de dik dik bakmayı bırakmış gibiydi. *Hâlâ* kendi malım olarak gördüğüm şeyden ellerini çekmeleri gerektiğini hissediyor olmam benim hakkımda ne söylüyordu ve o bilincinde bile değildi?

Jae de bana kızgındı. Bunu bana attığı öfkeli bakışlardan anlayabiliyordum. Onunla bir şansı olduğunu düşündüğü için aptalın tekiydi. Başından beri hedefi bendim ve beni neredeyse kandırıyordu.

Biz yola çıktığımızda Moana, Sam ve Mauricio hâlâ bagajlarımızı Escalade'lerine yüklüyorlardı ama bizimle pistte buluşacakları konusunda onlara güvenmiştim. Orada bekleyen kendi özel uçağımız vardı ve Sam uçuş planlarımızı değiştirmek için önceden aramıştı bile. Belgelere göre Hong Kong'a gidiyorduk ama ararlarsa kimse bizi orada bulamazdı.

On dakika sonra özel uçak pistine yanaştık ve personelin uçağımızı çoktan kalkışa hazır hale getirdiğini görünce rahatladım. Shadow Grove'da para gerçekten de her şeyi satın alabiliyordu. Bunu unutmamalıyım.

Sessiz ve etkili bir şekilde hepimiz dışarı çıktık ve Jae, Danny'yi Eli'nin daha önce kullandığından daha nazik elleriyle uçağa taşıdı. Cyryl de onu takip etti ama ben kaşlarımı çatarak duraksadım.

"Patron?" Eli merdivenin alt basamağında duraksayarak sordu. Derin bir nefes verdim. "İçimde kötü bir his var."

Arkadaşım benim baktığım yöne doğru baktı. Jae -pilotumuz- çoktan kokpite girmiş, hepimiz uçağa bindiğimiz anda yola çıkabilmek için motorları ısıtıyordu. Bana kızgın olsa da işini aksatmıyordu.

Uzakta farlar geceyi aydınlatıyordu ve ben rahat bir nefes aldım.

"Pekâlâ, gidelim!" diye bağırdım. "Geldiler!"

Eli ve ben merdivenlerden çıkmaya başladık, ikinci Escalade'imiz asfalttan hızla bize doğru geliyordu, hem de gereğinden çok daha hızlı. Yaklaştıklarında camdaki kurşun deliklerini fark ettim.

"Gidin!" Moana daha araba tam olarak durmadan sürücü koltuğundan atlayarak bize bağırdı. Sam arka koltuktan fırladı, silahını kaldırdı ve mermiler şu anda hepimize doğru uçan siyah Maserati'ye doğru patladı. "Bin şu lanet uçağa!" diye bağırdı kız kardeşim, Eli ve beni ite kaka uçağın içine soktu.

Sam bizi merdivenlerden yukarı kadar takip ederken ateş etmeye devam etti ve Eli bizi uçurması için Jae'ye bağırdı.

Ekibimiz iyi yağlanmış bir üniteydi. Uçak ileri doğru yuvarlandı ve Moana kabin kapısını kapatırken Sam takipçilerini caydırmak için birkaç el daha ateş etti. Birkaç dakika sonra pistte hızlanmaya başlamıştık ve Maserati'nin yanımızdan hızla geçtiğini görmek için camdan dışarı baktım.

Ama faydası olmadı. Jae uçağın burnunu kaldırdı ve irtifa kazanarak bizi ulaşamayacağı bir yere taşıdı. Maserati kayarak durdu ve bir adamın dışarı çıkışını izledim. Elinde bir silah vardı ama yükselişimizi takip etmek için başını geriye doğru eğdiğinde bile yüz hatları seçilemeyecek kadar karanlıktı.

"Pekâlâ, kim bu *lanet* olası?" Moana patladı ve öfkeyle, birinin yaslanmış bir sandalyeye bağladığı Danny'yi işaret etti. "O herif amatör değildi ve onu geri istiyordu. Hem *de çok kötü*."

Sertçe yutkundum. Benim de bilmek istediğim buydu.

"Mauricio nerede?" Onun yerine ben sordum.

Sam bana sert bir bakış attı ve başını salladı. "Öldü."

Bu tek kelime herhangi bir fiziksel yaradan daha kötü bir darbe oldu. Melek gibi küçük Danielle'in uyandığında cevaplaması gereken çok şey vardı. Ve eğer reddederse bu hiç hoş olmaz.

DANIŞ

M Yavaş yavaş kendime geldiğimde aklıma gelen ilk düşünce Leon'un her şeyi berbat ettiğim için kendini *çok* beğenmiş olacağı oldu. Kai'yi kontrol altında tuttuğumdan o kadar emindim ve bu görev için yeterince iyi olmadığım imasına o kadar sinirlenmişim ki kendi ayağıma kurşun sıkmıştım.

Beynim bulanıklaştı ve bana verdikleri her neyse ondan kurtulmaya çalışırken kendimi uykuya dalıp çıkarken buldum. Uyuduğumda ise keşke daha uzun süre dışarıda kalsaydım diye düşündüm. Başım *zonkluyordu*. Kai'nin beni bayılttığı yerde de müthiş bir çürük olduğuna şüphe yoktu.

Kontrol etmek için elimi kaldıramadım, çünkü bir sandalyeye bağlıydım. Lanet olsun. O.

Uyuşturucu sersemliğini göz kırparak üzerimden attıktan sonra hızla etrafımı değerlendirdim. Bu

Bulduğum oda yeraltında olmalıydı. Pencere yoktu ve hava yeraltının serin ve nemli havasına sahipti. Duvarlar ve zemin taşıtı ama yeni döşenmemişti. Bir tahminde bulunacak olursam, bu odanın benden çok daha eski olduğunu söyleyebilirim. Bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü istismar edilebilecek kusurları olabilirdi. Özellikle de kapıdaki metal parmaklıklar paslanmışsa. Yalnızdım, yani en azından bu da bir şeydi. Bu bana *düşünmek* için bir saniye verdi. Kendimi içinde bulduğum en kötü durum değildi, ama lanet olsun, biri üzerime atlamayalı uzun zaman olmuştu

Bunun gibi.

Bileklerim fermuarlı bağlarla bağlıydı, istesem koparmam çok kolay olurdu. Yine de tüm kartlarımı çok erken göstermenin bir anlamı yoktu, bu yüzden şimdilik olduğum yerde kaldım. Bir dakika sonra çatının köşesine yeni yerleştirilmiş kamerayı fark ettim. İzleniyordum.

En iyi oyun planım neydi? Kai beni bayılttı ve kaçırdı. Kafam duvarla buluştuktan sonra beni *herhangi bir* noktada öldürebilirdi ama

yapmamıştı. Hâlâ kendini sorguluyor muydu? Eğer öyleyse, belki onu iletişim cihazının bana ait olmadığına ikna edebilirdim.

Kesin olan bir şey vardı ki, *asla* Lonca olduğumu açıklamayacaktım. İşkence yeni bir şey değildi ve Kai ile ekibinin beni kendi eğitmenlerimin zorladığı kadar zorlamayacağına neredeyse güvenebilirdim. Onlar silah tüccarıydı. Yüceltilmiş iş adamları. Bahse girerim hiçbirinin gerçek işkence tekniklerini kaldırarak midesi yoktu.

Bu arada, gizli kimliğime ne kadar bağlı kalırsam, tutulduğum yerden bir kaçış yolu bulma olasılığım da o kadar artacaktı. Kai'nin mürettebatından birinin tek bir hatası yeterli olacaktı.

Hücremin dışından gelen tartışma sesleri kulaklarıma ulaştı ve dinlemek için başımı eğdim. Uyuşturucunun etkisiyle hâlâ sersemlemiştim ve seslerin yankılanma şekli kim olduğunu anlamamı imkânsız kılıyordu. Belki de Kai'nin ekibiyle birlikte değildim? Belki de beni başka birine devretmişlerdi?

Yok canım. Egosu bunu yapamayacak kadar şişmişti. Bir tahminde bulunacak olsam, beni evine götürdüğünü söyledim. Aptal, aptal Kai. Belki de hepsini öldürdükten *sonra* görevimi tamamlardım. Tüm derin karanlık sırlarını bulmak için canavarın karnından daha iyi bir yer olabilir miydi?

Bir an sonra hücredeki kapı açıldı ve Jae gürleyen bir ifadeyle içeri girdi. Cyryl de onu takip etti, kapı aralığında durup kollarını göğsünde kavuştururken bana nefretle bakıyordu.

"Jae?" En acınası ve şaşkın sesimle sordum. "Neler oluyor? Neredeyim ben?"

Cyryl bunu yutmuyordu, gözleri öfkeyle dönüyordu. Jae kaşlarını çatarak önümde çömeldi.

"Kaçmaya çalışma," dedi sert bir sesle. "Gidecek hiçbir yer yok ve Sam seni vurmak için bir neden arıyor."

Gözlerimi yuvarladım ve gözyaşlarımla akmasına izin verdim. "Anlamıyorum," diye sızlandım. "Bunu neden yapıyorsun?"

Jae'nin ifadesi gerginleşti ama Cyryl alay etti.

"Acele et Jae," diye tersledi ve pantolonunun arkasından bir Glock çıkarıp bana doğrulttu. "Yanlış bir hareket yaparsan ateş ederim."

Jae kablolarla bağlı ellerimi ayırırken başımı çılgınca salladım. "Ateş etmek mi?" Ciyakladım. "Ama ben yanlış bir şey yapmadım ki! Bunu Kai ile konuştum... Benim *casus* falan olduğumu düşünüyordu. Ona sor! Gitmeme izin vereceğini söyledi!"

Jae üst kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı. "Sadece... kes şunu Danny," diye mırıldandı ve beni Cyryl'in yanından geçirip dışarıdaki nemli koridora itti. Koridor dardı ama beni solumdaki merdivenlere yönlendirmedi. Onun yerine sağa döndük ve beni eski bir banyoya itti.

İfadesiz bir sesle, "Her şeyini çıkarman gerekiyor," dedi. "İstersen duş al, şurada temiz kıyafetler var."

Yüzümü ona döndüm, dehşete kapılmış gibi kollarımı kendime doladım. "Jae, neler oluyor? Beni öldürecek misin?"

Bakışları bir an için benimkilerle buluştu ve pişmanlığı parladı. Sonra kayboldu ve gözleri başka yöne kaydı. "Acele et Danny. Duş teknik olarak patron tarafından onaylanmadı."

Titreyerek nefes aldım ve etrafıma bakındım. Ama kaçmak için çok erkendi. Merdivenlerin tepesinde beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu... Zamanımı beklemeli ve bilgi toplamalıydım. Bu yüzden Jae'ye kararsız bir bakış atmadan önce açıktaki duş kabinine doğru bir adım daha attım.

"Orada durup beni duş alırken mi izleyeceksin?" Bu fikir karşısında dehşete düşmüş gibi görünmeye çalıştım. Normal bir kadın olsa öyle yapardı sanırım.

Jae kollarını kavuşturdu, rahatsız görünüyordu. "Evet. Şimdi *acele* et."

Utangaç ve aşağılanmış gibi davranarak Kedi Kadın kostümümü çıkardım-

Ya da en azından geriye ne kaldıysa- ve duşun suyunu açtım. Soğuktu ama sadece bir musluk vardı, bu yüzden idare edebileceğimi düşündüm. Başka bir durumda muhtemelen "Sen izlerken duş alamam" numarası yapardım ama gerçekten yıkanmam gerekiyordu. Esir tutulurken ihtiyacım olan son şey silah yağlarından kaynaklanan kötü bir vajinal enfeksiyon vakasıydı.

Jae'nin duşun yanına bıraktığı kimyasal olarak sert sabunla tüm vücudumu keseleyerek hızla duş aldım. İki dakika geçmeden ayağını yere vurup acele etmemi mırıldanmaya başladı, ben de önemli yerlerimi temizlemeye odaklandım, sonra da verdikleri eşofman altı ve tişörtü giydim.

Pantolon çok uzun ve tişörtün göğüs kısmı boldu ama üzerimden düşmüyorlardı. Kai'nin ekibindeki tek kadın o olduğu için Moana'ya ait olduklarını varsaymak zorundaydım.

Giyinmeyi bitirdiğimde Jae boğazını temizledi ve ben de soru sorarcasına ona baktım.

Bileğimi işaret ederek, "Saatine de ihtiyacım var," dedi.

Keskin bir nefes aldım ve elimle üzerini kapattım. "Ama... o büyükannemindi..."

Jae yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm Danny. Patron her şeyi söyledi."

Öfkeyle kaynarken, narin gümüş saati isteksizce çıkardım. Yetim olduğum için büyükanneme ait *değıldi*. Ama yine de kişisel nedenlerden dolayı ondan ayrılmak istemiyordum.

Jae saati benden alıp cebine koyarken derin bir iç çekti. "Onu geri alabilecek miyim?" Küçük, yalvaran bir sesle sordum.

Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Muhtemelen alamayacaksın. Hadi ama, burada çok uzun süre kaldık zaten."

Birkaç kez hıçkırarak ağladıktan sonra kolumdan tutup beni tekrar hücreme götürmesine izin verdim. Beni tekrar oturmam için itti ama ellerimi bağlamadı. Bunun yerine Cyryl'i bana doğrultulmuş bir silahla bıraktı ve bir dakikalığına hücreden çıktı. Döndüğünde elinde bir kamp matı (yoga matından biraz daha kalın) ve bir battaniye vardı.

"Beni burada daha ne kadar tutacaksınız?" Kollarımı vücuduma sararken gözlerimle yalvararak sordum. "Ben hiçbir şeye değmem. Kimse benim için fidyeye ödemez."

Yine de ikisi de bana cevap vermedi. Sadece odadan çıktılar, kapıyı arkalarından kilitlediler ve beni yalnız bıraktılar. Merdivenlerin tepesindeki kapıyı açmadan önce kaç adım attıklarını sayarak uzaklaşan ayak seslerini dinledim. On altı.

Sessizlik çöktüğünde uzun bir iç geçirdim ve sandalyemden kalktım. Odanın köşesindeki kamera hâlâ her hareketimi izliyordu, bu yüzden hiçbir şeyi ele veremezdim. Jae ve Cyryl'in ziyareti bana üzerinde çalışabileceğim bir şey vermişti.

Her normal, korkmuş insan gibi davranarak kapıdaki parmaklıklı pencereden dışarı bakmaya çalıştım. Sonra omuzlarımın çökmesine izin verdim ve odanın köşesindeki acınası "yatağıma" çekildim. Yere çöküp top gibi kıvrıldım ve ağlayarak uyuyormuş gibi yaptım.

Beni bir nedenle hayatta tutuyorlardı... Benden bir şey *istiyorlardı*. Ama ne istiyorlardı? Sadece o iletişim cihazından Guild olduğumu bilmeleri mümkün değildi. Özel sektörde pek çok kişi bunun gibi son teknoloji ürünü cihazlar için gerekli fona sahipti ve elit özel paralı askerlik sektöründe faaliyet gösteren *yüzlerce* şirket vardı. Ama hiçbirisi Lonca kadar iyi değildi.

Peki beni sorgulayarak ne elde etmeyi umuyorlardı? Yakın geleceğimde işkence olacağından hiç şüphem yoktu. Yoksa neden beni böyle bir hücrede tutasın? Eminim

yastık savaşları için değildi. Hayır, bildiğimi düşündükleri bir şey istiyorlardı ve bunu benden işkenceyle almayı planladıklarına bahse girmeye hazırdım.

Yani... *deneyebilirlerdi*.

Jae zayıf halka olacaktı. Onu yalnız yakalayabilirsem bundan faydalanabilirdim.

Şimdilik tek yapmam gereken sızlanıp ağlamaktı. Korkmuş görünmek ve *casuslar* ve paralı askerler hakkındaki tüm bilgilerimi inkar etmek. Ben sadece Danielle'dim, Cloudcroft, Kaliforniya'dan masum ve saf bir banka memuru.

DANNY

T beni yeterince uzun süre yalnız bıraktılar ve bir kez daha uyandığımda beynimde kalan uyuşturucu sisini temizlemeye yardımcı oldu. Odada endişeyle adım atıyormuş gibi yaparken kaslarımı hafifçe gerdim ve başımdaki çürükten başka bir yara olmadığını görünce rahatlardım. Biraz sertlik vardı ama bu beklenen bir şeydi. Muhtemelen Shadow Grove'dan fark edilmeden çıkmak için beni bir arabanın bagajına tıkmışlardı.

Sonunda merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve kendimi işkence altındaki masum, şaşkın kurban rolünü oynamaya hazırladım. Biri diğerinden daha hafif iki ayak sesi. Kapı açıldı ve Mo güzel yüzünde sert bir çatık kaşla içeri girdi. Arkasında Sam'i gördüm, elinde bir AR-15 vardı ama Mo kapıyı tekmeleyerek onu diğer tarafta bıraktı.

Silahlı bir adamın beni durdurabileceğini düşünmeleri çok hoştu... ama yerin üstünde ne olduğunu kim bilebilirdi ki? Muhtemelen silahlı en az beş adam daha vardı.

"Mo!" diye bağırdım, kendimi bir kez daha harekete geçirerek. "Şükürler olsun buradasın. Neler oluyor? Ben neden buradayım? Kardeşin-"

"Kes şunu!" diye bağırdı ve eliyle bir kesme hareketi yaptı. "Yalan söylediğini biliyoruz. Kai'ye yaklaşmak için beni hedef aldığını biliyoruz."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım. "Seni hedef almak mı? Ne?" sesim şok içinde tizleşmişti. "Mo... ciddi olamazsın. *Bana* yaklaştın. İki kez! Kendimi asla grubunuza zorlamadım ve psikopat kardeşinle bir kez bile flört etmedim, bu yüzden bana yaptığı şey için kurban suçlaması yapıyorsan-"

"*Sana* ne yaptı?" diye bağırdı, soğukkanlılığını tamamen kaybetmişti. Vay canına, çok kolaydı. "Gördüğüm kadarıyla başından beri onu baştan çıkarmaya çalışıyormuşsun! Eminim arkamı döndüğüm anda seni becermesi için ona yalvarıyordun. Gerçekten alçakça, Danny. Planın neydi? Uykusunda boğazını mı kesecektin?"

Öfkeyle ona bakakaldım. "Siz delisiniz," diye fısıldadım. "Hepiniz delirmişsiniz. Aman Tanrım, burada öleceğim. Bu bir Liam Neeson filmi gibi ama Liam Neeson yok." Yüzümü ellerime gömdüm ve Mo'dan uzaklaşırken histerik bir şekilde ağlıyormuş gibi yaptım.

İçini çekti ve ben de göz ucuyla başını sallayışını izledim.

"Bunu yapamam," diye mırıldandı nefesinin altında, sonra parmaklarını kapıya vurdu. Bir saniye sonra kapı açıldı ve Sam'e seslendi. "O tamamen senin. Cyryl'i kapıya göz kulak olması için aşağı göndereceğim."

Sam'in yüzündeki acımasız gülümseme içime küçük bir korku damlası düşürdü ve Mo'ya beklemesi için bağırdım.

"Lütfen Mo, beni burada bırakma. Bunların hepsi bir hata!"

Yine de beni dinlemiyordu. Sam hücreye girdi ve Mo kapıyı çarparak kapattı. Sam'in tüfeğinin dipçığı karnıma çarpıp havasız kalmama neden olmadan önce ayak sesleri ancak geri çekilebilmişti.

Yere yığıldım, darbeyi bir kaltak gibi aldım ve ciğerlerimden hava çekilirken hırıldadım. Bu, hangisinin *kötü polis* rolünü üstleneceği konusundaki tartışmamı cevapladı. Sam de sadece işini yapmıyordu... Haksızlığa uğramış bir adamın öfkesiyle kaburgalarımın tekme attı. Sanki ondan kişisel bir şey almışım gibi. Kai'nin sikini yaladığım ve onun yalamadığı için acı mı çekiyordu?

Beni bol tişörtümün önünden tutup kaldırdı, ben de acınası bir inilti çıkarıp bir yalvarış daha mırıldandım. Sonra beni duvara fırlattı ve bedenimi duvara sertçe çarpmaya zorladım. Topalladım. Yere düştüğümde hemen yanımdaydı, saçlarımdan tuttu ve beni tekrar ayağa kaldırdı.

"*Kimin* için çalışıyorsun lan sen?" diye hırladı, dudaklarında tükürükler ve şakaklarında zonklayan öfkeli damarlar vardı.

Acı ve dehşet içinde haykırdım. "Banka! Banka için çalışıyorum! Bunu zaten biliyorsunuz!"

Saçlarımı sert bir itişle serbest bıraktı ve başımın tam çürük kısmından taş zemine çarpmasına neden oldu. Orospu çocuğu.

"Seni yalancı *fahişe*!" diye kükreyerek yan tarafıma bir tekme daha attı. Kaburgalarımı kırmasını önlemek için tam zamanında yer değiştirdim, onun yerine tekmesinin darbesini gergin karın kaslarımdan aldım. "Kimdi o? Peşimizden gelen arkadaşın kimdi?"

Öksürdüm, nefes nefese kalmıştım. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Sam beni sırt üstü çevirdi, elleri boğazıma dolandı.

"Ben inanmıyorum. *İnanmıyorum*. Sana."

Bu sözleri hırıldayarak söylerken elleri sıkılaştı ve nefesimi kesti. Kendini kaptırıp beni öldürme ihtimaline karşı kısa bir süreliğine onu tutmayı bırakmayı düşündüm. Ama Sam'in boğazımdaki baskıyı sürdürebileceğini tahmin ettiğimden çok daha uzun süre oksijensiz hayatta kalabileceğimi biliyordum. Resmi dünya rekoru olan yirmi dört dakikaya tam olarak ulaşmamıştım ama son antrenmanımda bu kilometre taşının çok uzağında değildim.

İçimden gülerek vücudumun gevşemesini sağladım, boğulma yoluyla ölümü taklit ederken gözlerim başımın içinde geriye yuvarlandı.

Bir an sonra Sam'in elleri serbest kaldı ve ben de vücudumun doğal içgüdüsüyle havayı geri çekip ciğerlerimi şişirdim.

"Kahretsin," dedi Sam dehşet içinde. "*Kahretsin.*"

Çabucak uzaklaştı, çılgınca kapıya vurdu ve ben de bu fırsatı biraz hava almak için kullandım. Kapı açılıp Cyryl içeri girdiğinde, bir kez daha ölümün resmiydim. Sam'in şu anda altına sığmasına şaşmamalı, beni öldürdüğünü düşünüyordu. Hah. Enayi.

Cyryl ona küfretti, sonra nabzımı kontrol etmek için diz çöktü. Kısa bir aradan sonra nabzımı buldu ve rahat bir nefes verdi. "Hâlâ hayatta," dedi Sam'e. "Sadece bilinci kapalı. Kahretsin adamım, burada beş dakika bile kalmadın, neyin var senin?"

"Ben mi?" diye kükredi Sam. "O *kaltak* Mauricio'yu öldürttü! *Onun* yüzünden öldü ve yemin ederim Cyryl, bunun bedelini ödemeli."

Oh... bu ilginç bir gelişmeydi. Mauricio ölmüş müydü? Nasıl yani? Sam öfke nöbetinde bana ne soruyordu? "Arkadaşımın" kim olduğunu öğrenmek istiyordu. *Lanet* olası Leon... Gizli operasyonlarda gerçekten berbattı. Eve döndüğümde onun hakkında şikayette bulunmam gerekecekti.

Yine de beni kurtarmaya çalıştığı fikrinin göğsümü ısıttığı gerçeğini inkâr edemezdim. Protokole göre bir asker tehlikeye girdiğinde çekip gitmek gerekirdi, yarım yamalak bir kurtarma görevine kalkışıp dikkat çekmek değil. Protokolü çiğnemiş olması Leon hakkında ne söylüyordu? Benim ondan hoşlandığım gibi o da benden hoşlanıyor muydu?

Vay canına. Gerçekten de bilinmeyen bir hapisanede ölü taklidi yaparken aşkımla ilgili hayaller kuruyor muydum? Evet. Evet, görüyordum. Ayrışma asla kaybetmek istemediğim bir güçtü.

Cyryl, Sam'e "Yapacak," diye güvence verdi. "Ama gerçekten ölmüş olsaydı başın patronla büyük derde girebilirdi. Git bir sigara falan iç; sakinleşmeye ihtiyacın var."

Sam isteksiz bir onaylama sesi çıkardı. "Peki ya o?"

Cyryl bir an durakladı ve bana baktı. Gözlerim ufacık bir aralıkla açıldı, uzun koyu kirpiklerim onları sinsice gözlemlememi gizliyordu.

"İstediğimiz cevapları almanın daha iyi yolları var Sam," dedi sert bir sesle. "Sadece bundan biraz daha incelikli olman gerekiyor. Haydi, şimdilik burada işimiz bitti."

İkisi hücremden çıktılar, ağır kapıyı kilitledikten sonra merdivenlerden yukarı çıktılar. Sam'in saldırısından "uyanmak" için bir sonraki kapının çarpmasından sonra birkaç dakika bekledim.

Masum bir kadının bu tür bir dayığa nasıl tepki verebileceğini düşündüm, hıçkırarak ağladım, birinin bana yardım etmesi için seslendim, sonra düşünmek için köşedeki "yatağıma" çekildim.

Mauricio ölmüştü... Bu her şeyi açıklıyordu. Eğer tek patavatsızlığım bir casus olmak olsaydı, çoktan ölmüş olurdum. Onlara bilmek istedikleri hiçbir şeyi vermeyeceğimi zaten biliyorlardı ve gerçekten de beni hayatta tutmak ödülünden çok riskti. Ama içlerinden birinin hayatını kaybetmesinin üzüntüsüyle kararları bulanıklaştıysa? Evet, neden beni sorgulamaya çalıştıklarını anlayabiliyordum. Yine de önemli bir şey elde edeceklerini düşünmemişlerdir herhalde?

Ya da ne bileyim. Belki de yakaladıkları son gizli ajan baskı altında iskambil kağıdı gibi dağılmıştı. CIA'in ajanlarını eskisi kadar iyi eğitmediğine dair bir his vardı içimde. Belki de bu günlerde yumuşamışlardı.

Mauricio ölmüştü... bu yüzden intikam istiyorlardı. Leon'u teşhis etmemi istiyorlardı, böylece göze göz, sevgili bir arkadaşın ölümünün intikamını alabileceklerdi. Anlaşılabilir, ama yanlış yönlendirilmiş. Birincisi, kilit bilgiyi benim sağlayacağımı düşündüklerine göre hayal görüyorlardı. Bir diğeri, Leon'un ancak bulunmak isterse bulunacağı hissine kapıldım.

Dahası, Leon'u ve beni öldürmek arkadaşlarını geri getirmeyecekti. Kai'nin ne kadar çok düşmanı olduğunu düşünürsek, bu onları sadece daha fazla saldırıya açık hale getirirdi. Ne de olsa bu iş için kendi kontratımı ödemediğimden emindim. Birisi onun ölmesini istiyordu ve bunun için en yüksek parayı ödemeye hazırdı.

Kontratımı kaybettiklerini anladıklarında, başka birini görevlendireceklerdi. Görev tamamlanana ya da fon çekilene kadar durmayacaklardı.

Sam'in tekme ve yumrukları yüzünden vücudum ağrıyordu ama bu ağrı can sıkıcı bir durumdan biraz daha fazlasıydı. Cyryl'in söylediklerini unutamıyordum. Beni sorgulamak Sam'in gösterdiğinden daha fazla *incelik* gerektirecekti. Bu da içlerinden birinin işkence teknikleri konusunda deneyimli olduğu anlamına geliyordu. Harika.

Tekrar ağlayarak uyuduğum izlenimini vermek için kıvrıldım ve bir süre omuzlarımın titremesine izin verdim. Çok geçmeden Moana sessizce kapıyı açtı ve odanın içine bir tepsi yemek ve bir galon su bıraktı. Yani beni açlıktan öldürmeyeceklerdi... küçük merhametler, sanırım. Yine de sıçmam gerektiğinde ne yapacaklarını görmek eğlenceli olacaktı.

Bunu sadece zaman gösterecekti. Bu arada Leon'un beni geri kazanmak için ne yaptığını merak ediyordum. Çünkü bir şekilde, bu süreçte ne kadar çok kuralı çiğniyor olursa olsun vazgeçmediğini *biliyordum*. Aptal küçük teknoloji tavşanı.

LEON

Danny'nin en yakın arkadaşının sokakta acı verici bir yavaşlıkla topallayarak ilerleyişini izlerken parmaklarımı sabırsızca masaya vurma dürtüsüne direndim. Baston kullanıyordu ve araştırmalarım bana bunun kızların on yedi yaşındayken iş yerinde yaşadıkları bir olaydan kaynaklandığını söyledi. Judith Mackenzie'nin bacağının tamamına titanyum vidalar takılması gerekmişti ve hiçbir zaman tam hareket kabiliyetine kavuşamamıştı.

Kafeye vardığımızda bakışları hemen beni buldu ve en ufak bir tereddüt bile göstermeden doğruca yanıma geldi.

"Sanırım sen Leon'sun," dedi ve davet beklemeden karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu. "Adımı, yaşımla ve kan grubumu zaten biliyorsunuz, bu yüzden kendimi tanıtmaya zahmetine girmeyeceğim."

Komikti. Danny'nin Judith Mackenzie'ye neden bu kadar bağlı olduğunu anlayabiliyordum.

Engeline rağmen iddialı ve kendine güvenen biriydi.

Bir garson gelip menüleri uzattı ve Judith ben onu başından savamadan menüleri kabul etti.

Menüyü incelerken, "Neden burada olduğumu bana söylemiyorsun Leon?" diye sordu. Kararını çabucak verdi ve küçük bir el sallamasıyla garsonu geri çağırdı. "Benedict usulü yumurta alayım lütfen, yanında da büyük boy kahve. Leon?"

Ona bir an göz kırptım, en iyi arkadaşı kayıpken neden kahvaltı siparişi verdiğine şaşırıyordum. Ama sonra, ben de biraz acıkmıştım.

"Mantarlı omlet, sade kahve," dedim garsona ve menümü ona geri uzattım.

Garson gittikten sonra kaşlarımı çatarak Judith'e döndüm. "Buradayım çünkü sen Danny'nin en iyi arkadaşısın."

Kaşlarını kaldırdı. "Ve?"

Sandalyeme oturup onu inceledim. Hiç endişe ya da kaygı göstermiyordu... hiç *stres* yoktu. "Ve Malachi Arden tarafından esir alındı. Onu geri almama yardım edebileceğini düşündüm."

Judith'in kaşları havaya kalktı ve dudakları şokla aralandı.

"Bilmiyordun," diye gözlemledim, başımı yana eğerek onu incelerken Onu.

Şok olmuş ifadesi öfkeye dönüştü. "Tabii ki bilmiyordum! Nereden bilebilirdim ki? Ne oluyor Leon, onu kaçırın" -sesini boğuk bir fısıltıya indirdi- "Ares mi? Silah tüccarı mı? Kendine savaş tanrısı mı diyor? Şu Malachi Arden mı? Benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Şşşt," diye tısladım, "lanet sesini alçalt."

Judith bana bön bön baktı, sonra yüzünü ısıtan bir utançla etrafına bakındı. "Özür dilerim. Bunu... Bunu beklemiyordum. Danny onda mı? Emin misin?"

Başımı salladım. "Eminim."

Judith kaşlarını çattı ve birkaç dakika masaya baktı. Sonra gözlerinde yaşlarla tekrar yukarı baktı. "O öldü."

İçimi soğuk bir öfke kapladı. "Hayır, ölmedi. O *kaçırıldı*."

Judith gözyaşları içinde başını salladı. "Hayır, anlamıyorsun. Meşhur silah tüccarı *Ares* mi? O esir almaz. En ufak bir tehdit belirtisinde önce ateş eder ve asla soru sormaz. Danny'nin kimliği açığa çıktıysa, o zaman *ölmüştür*. Hikayenin sonu." Yanaklarından süzülen yaşları peçetesiyle sildi, sonra da masaya bıraktı. "Bana anlattığın için teşekkür ederim, ama şimdi gidip Stanley ile ilgilenmem gerekiyor."

Yine Stanley. Araştırmalarımın hiçbirini Danny için kim olduğuna dair bir ipucu bile vermemişti ve bu beni deli ediyordu. Ama şu anda ilgilenmem gereken daha acil meseleler vardı... Ares -kibirli piç- onu öldürmeden önce onu nasıl kurtardığım gibi.

"O ölmedi," diye hırladım, neredeyse soğukkanlılığımı kaybediyordum. Judith oturduğu yerde donup kaldı ve şaşkınlıkla bana baktı. Gözlerimde her ne gördüyse koltuğuna geri kaymasına neden oldu.

"Bundan emin gibisin," dedi boğuk bir sesle, gözyaşlarını burnuna çekerek.

Başımı salladım. "Güvenlik kayıtları onu bir arabanın arka koltuğuna bağladıklarını gösteriyor. Bunu bir cesetle yapmazsınız, bagaja atarsınız.

Onu özel bir uçağa yüklediler ama ben onları durdurmak için çok geç kaldım."

Judith kaşlarını çatı, düşünüyordu. "Uçuş planları mı?"

Sinirli bir şekilde iç çektim. "Sahte planlar doldurulmuş. Şu anda her yerde olabilirler."

Dudağını ısırdı, gözyaşları şimdilik kurumuştı. "Eğer hâlâ *hayattaysa*, ki bu çok büyük bir ihtimal, o zaman kendini dışarı atacaktır."

Ne oluyor lan? "Ciddi misin? Elinden gelenin en iyisi bu mu?"

Ellerini iki yana açtı, yüzünde öfke parlıyordu. "Benden başka ne istiyorsun? Fark etmediysen söyleyeyim, ben paralı asker değilim." Duyulmasını önlemek için son kısımda sesini alçalttı. "Ben bir *kütüphaneciyim*. Ares'in kalesinin gizli yerinin kütüphanedeki eski kitaplarda gömülü olduğunu düşünmüyorsanız, bu konuda işe yaramazın da ötesindeyim. Yapabileceğim tek şey *umut etmek*."

Hay sikeyim. Bu sözlerin gerçekliği içimde hiç hoşuma gitmeyen bir şeyler yaptı. Danny DeLuna'ya nasıl bu kadar *bağlanmışım*? Bu onun yeteneklerine duyduğum hayranlığın ötesinde bir şeydi. Hem de çok ötesinde.

Karmakarışık düşüncelerimi toparlamaya çalışarak ağır ağır yutkundum. Neden Danny'nin en yakın arkadaşına ulaşmaya kendimi bu kadar mecbur hissetmişim?

"Bir tür en kötü durum senaryosu planı olmalı," dedim sessizce, parmaklarım bir şeye çarpmamak için masanın üzerinde birbirine kenetlenmişti. "Bütün askerlerin bu tür şeyler için hazırlıkları vardır."

Judith'in kaşları çatıldı. "Öyle mi?"

Sinirden dişlerim gıcırdadı. "Danny'nin yedek planını bilen biri varsa o da sensin. Ne olmuş yani?"

Bir an için dudağını ısırdı, garsonumuz kahvaltı siparişlerimizle döndüğünde düşüncelere dalmış gibiydi. Garson yemeği masaya koyduğunda karnım guruldadı ve Judith tekrar konuşmadan önce bir çatal dolusu aldım.

"Benim... bir fikrim olabilir."

Umut o kadar hızlı yükseldi ki biraz başım döndü.

Kendimi kaptırmadan önce beni durdurmak için bir elini kaldırdı. "Açık olmak gerekirse, bir yedek planı olup olmadığını bilmiyorum. Dediğim gibi, ben bir kütüphaneciyim ve sakat bir kütüphaneciyim, ölüm kalım meselesi olan bir kurtarma görevi için arayacağı kişi ben değilim. Ama... Kime soracağını biliyor olabilirim."

Kaşlarımı çatı. "Sabine mi?" Önce ona gitmeyi düşünmüştüm ama Shadow Grove'da uzun süreli bir gizli görevde olduğu için nerede olduğunu bile bilmemem gerekiyordu. Bırakın kimliğini açığa çıkarma ihtimalini

Onunla buluşurken görüldüğüm için. Eğer Danny'nin iki arkadaşından birini öldürtürsem, beni kendisi öldürür.

Judith başını salladı. "Sabby mi? Olmaz öyle şey. Bir telefon edeyim, tamam mı? Beş dakika, kahvaltını yap."

Bastonunun yardımıyla sandalyesinden kalktı ve ben de telefon görüşmesini burada, gözümün önünde yapmasını isteme dürtüsüne direndim. Her ne sebeple olursa olsun, benim dinlememi istemiyordu. Bu durum dinleme isteğimi daha da artırdı... ama Danny'yi hayata döndürmek için her dakika önemliyen küçük güç oyunları ile vakit kaybedemezdim.

Judith kafenin hemen dışında durmuş telefonda biriyle konuşurken ben de rahatsız bir şekilde oturup kahvaltılık omletimi içime çektim. Dudak okuyabilmeyi umarak pencereden onu izledim ama o sürekli arkasını dönmüştü. Sinsi sürtük. *Şu anda* sadece kütüphaneci olabilirdi ama her zaman böyle değildi.

Sonunda masamıza döndü ve gözyaşlarının tamamen aktığını fark ettim. Bu iyi bir şey olmalıydı, değil mi?

"Haklıymışım," diye açıkladı, ağır ağır yerine otururken. "Onun bir... *arkadaşı* var. Loncayla bağlantısı olmayan ama en kötü senaryoda ona yardım edebilecek kaynaklara sahip biri. Eğitimini tamamladığında ona verdiğim saate bir tür GPS panik düğmesi taktırmış."

Her zaman taktığı narin gümüş saat. Onun için duygusal bir anlamı olduğunu biliyordum ama artık pratik olduğunu da biliyordum.

"Yani onu takip edebiliyor mu?" Nabzım heyecanla atmaya başladı. Akıllı kız.

Judith yine de yüzünü buruşturdu. "Hayır. Bu bir acil durum düğmesi ve tarayıcılar ve diğer saçmalıklar tarafından tespit edilemeyecek şekilde ayarlandı. Aksi takdirde, böcek taraması yaptıkları anda anında el koyarlardı, değil mi?"

Mantıklıydı ama neden uyandığı anda kullanmamış olabilirdi ki? Kamera kayıtlarında hâlâ Kedi Kadın kostümünü giydiği ve saatin kolunda olduğu görülüyordu.

"Carlos alarmı alır almaz arayacağını söyledi," dedi Judith bana, "ama şu ana kadar aktif hale gelmedi."

Kaşlarımı çatarak kahvemi yudumladım, duygularım umut ve hayal kırıklığıyla karmakarışık, umutsuzluk ve panik zihnimin kenarlarını tırmalıyordu. "Kullanmadı," diye mırıldandım, tekrar düşünerek. "Hâlâ kontratını tamamlayabileceğini düşünüyor... tek sebep bu. Hâlâ işi bitirmeye kararlı."

Judith'in yüzü bir kez daha kederle buruştu. "Ya da öldü. *Ölürse* izleyiciyi etkinleştiremez."

Başımı sertçe salladım. "O ölmedi. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, Ares onu bu kadar çabuk öldürmek istemeyecektir. O..." *Vurulmuş*. Partide kızın arkadaşıyla dans edişini izlerken gözlerindeki sahiplenici, delirmiş, saplantılı bakışı fark etmiştim. Bunu kendi lanet yüzümde de görmüştüm. "Ondan hoşlanıyordu. Hiçbir şey olmasa bile, işkence etmek için onu canlı tutacak."

Özellikle de yakın çevresinden birini öldürdüğüm için. Kahretsin. Danny'den kanla ödeme almak isteyebilir. Onu bir an *önce* geri almalıydım. Tercihen, kimliğini ne kadar kötü bir şekilde tehlikeye attığımı fark etmeden önce.

Judith ikna olmuş görünmüyordu ama yine de başını salladı. "Sen öyle diyorsan."

Onun olumsuzluklarından bıkmıştım. Şimdiden Danny'nin cenazesi için zihinsel planlar yapıyor ve yas moduna girmiş gibi görünüyordu. Tiksinerek masaya ikimizin de yemeğini karşılayacak kadar para attım ve ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, kaşlarını çatarak bana baktı. "Öylece oturup takip cihazını aktif hale getirmesi için dua edemem. Artık saati bile *olmayabilir*." Sandalyenin arkasından ceketimi aldım ve üzerime geçirdim.

"Uçaklarının izini sürmek için kendi araştırmamı yapacağım. Kuyruk numarasının bir kısmını aldım... sonunda

İndikleri yeri bulacağım."

Şaşkınlıkla bana göz kırptı, sanki bu hiç aklına gelmemiş gibiydi.

"Tamam, peki... Bir şey bulursan beni ara?"

Gayri ihtiyari bir yanıt homurdandım. "Bana bunun bir sorun olup olmadığını söyleyeceğini umuyorum.

Carlos ondan haber alıyor mu?"

Judith başıyla onayladı, gözlerinden taze yaşlar süzölmeye başlamıştı bile. Eğer sarılmak ve teselli arıyorsa, bunu başka bir yerde bulması gerekecekti. Yapacak işlerim ve kurtarmam gereken beyaz saçlı bir Valkyrie vardı.

DANNY

A Mo'n u n benim için bıraktığı yemeği yedikten ve suyun neredeyse tamamını içtikten sonra kaçınılmaz olan gerçekleşti.

"Alo?" Belirsiz bir sesle seslendim. Danny'nin normal *masum* bir versiyonu korkmuş ve kafası karışmış olurdu ama aynı zamanda oldukça sinirlenmeye de başlamıştı. "Merhaba! Orada kimse var mı? Çişim geldi!"

Beni kameradan izlediklerini çok iyi bildiğimden, kalçalarımı sıkarak zıplama gösterisi yaptım ve bir dakika sonra merdivenlerin üstündeki kapı açıldı ve ayak sesleri yaklaştı. Bu sefer kısa çöpü kim çekmişti? Duş almama izin verecek kadar nazik olan Jae mi? Ya da belki de incinmiş suçlamalarıyla Moana. Bir yanım onu kandırdığım için kötü hissediyordu, belli ki bir arkadaş edinmeyi çok istiyordu. Ama bu onu kolay bir hedef haline getirmişti.

Bir gün bu zayıflığını ortaya çıkardığım için bana teşekkür edebilirdi. Ya da kaçtığımda onu öldürmezsem teşekkür edecekti.

Kapı açıldı ve Eli'yi elinde bir Uzi ve yüzünde tamamen nötr bir ifadeyle orada görünce biraz şaşırdım.

Hiçbir şey söylemedi, sadece başını sallayarak hücreden çıkmamı istedi, o ise koridorda bekleyerek merdivenlere erişimi engelledi.

Küçük bir iç geçirdim, çünkü partide birlikte takılırken tüm ekibi değerlendirirken, kırılması en zor ceviz olarak Eli'yi seçmiştim. En profesyoneli oydu; her şeye karşı ifadesini ve tepkisini dikkatle koruyan, bakışlarını keskin ve tetikte tutan biriydi. Beni bırakması için ona yalvarmak nefesimi boşa harcamak olurdu, Danny'nin bu versiyonunun karakterine uygun olsa bile.

Bu yüzden beni küçük banyoya sokarken ve ben işerken kapıda dururken başımı eğdim ve omuzlarım yenilgiyle çöktü.

Beni hücreme geri götürürken zayıf ve kendime acıyan bir sesle, "Sanırım beni bırakmanızı istemekle zamanımı boşa harcamış olurum," dedim.

Hiçbir şey söylemedi, sadece kapımı çarparak kapattı ve bir kez daha kilitledi. Bu ekip hakkındaki zihinsel dosyama ekleyeceğim yeni bir bilgiydi,

Yine de. Şimdiye kadar her birinin bir sorgulamayı nasıl idare edeceğine dair sağlam bir okumam vardı. Kai'nin kendisi hariç.

Savaş tanrısı neredeydi ki? Karaborsadaki kod adı Ares'ti ve dünya çapında Yunan ve Roma tanrılarının isimlerini kullanan diğer suçlular düşünüldüğünde bunu eğlenceli bulmuştum. Shadow Grove'daki kadın çete patronu Hades, onun küçük kız kardeşi Persephone -ki hiç de görüldüğü kadar masum değildi- ya da tarihin en azılı hırsızı olma yolunda hızla ilerleyen Hermes gibi.

Bunlar benim de kişisel olarak karşılaştığım birkaç kişiydi. Dünyanın dört bir yanında dolaşan, kötü şeyler yapan ve tanrısal kod adlarının arkasına saklanan diğerlerinin söylentilerini duymuştum, ama biri beni onları öldürmem için tutana kadar -ya da onlar beni kendileri tutana kadar- onların işi beni ilgilendirmezdi.

Ares. Bence gerçek ismine daha çok yakışıyordu. Malachi Arden. Onun yokluğu kişiliğiyle ilgili varsayımlarıma ters düşüyordu. Buraya ilk onun geleceğini, yüzüme bakıp yalanlarım için cevaplar isteyeceğini düşünmüştüm. Ama şu ana kadar hiçbir şey yok.

Belki de burada bile değildi? Hayır, bu karakterine çok aykırı görünüyordu, özellikle de tüm ekibi burada gibi görünürken. Mauricio hariç tabii. Onun nasıl öldürüldüğünü merak ediyordum ama tam olarak soramıyordum. Belki bir dahaki sefere beni ziyarete geldiklerinde içlerinden birini konuşmaya ikna edebilirdim. Jae güvenli bir bahisti ama Sam öfkesini kontrol edemeyen biriydi. Acıtabilirdi ama en faydalı bilgiyi vermesi için paramı Sam'e yatırırdım.

Çok beklememe gerek kalmadan kapım tekrar açıldı ve Jae, Cyryl kapıyı bir kez daha korurken içeri girdi.

"Jae," diye hıçkırdım, dizlerime sarılıp köşeye sinmiştım. Sam'in ziyareti yüzünden cildim morluklarla doluydu ve boğazım hassaslaşmıştı. "Lütfen söyle bana, bunu neden yapıyorsun? Zengin değilim, kimse fidyemi ödemez."

Yakışıklı Koreli adam omzunun üzerinden Cyryl'e baktı, sonra bizi içeri kilitlemek için kapıyı kapattı. Ya da belki bize biraz mahremiyet vermek için?

"Danny, görüldüğün kişi olmadığını biliyoruz," dedi usulca, sinip kaldığım yerin yanına çömelerek. "*Biliyoruz*. Kai telsizlerini buldu

Sonra arkadaşın peşimize düştü ve Mauricio'yu öldürdü. Sam, Mauricio'nun intikamı için senin ölmeni istiyor."

Sesi acılıydı, konuşurken çenesi gergindi. Gözlerindeki çatışma gün gibi ortadaydı. Onu "iyi polisi" oynaması için seçmişlerdi ve o da buna çok uygundu. İş o noktaya gelirse bana işkence edecek midesi olduğundan şüpheliydim.

Sıcak, ıslak gözyaşları yüzümden aşağı süzüldü. "Benim bununla hiçbir ilgim yok," diye sızlandım. "Bunların hepsi bir hata. Önce Kai bana saldırdı, sonra bayıldım ve *burada* uyandım ve Sam beni dövdü. Neredeyse beni öldürüyordu, Jae! Bak!" Bol tişörtümün boynunu aşağı çektim, Sam'in el izlerinin boğazımda belirgin olacağından emindim. Morarmanın verdiği sıkıcı ağrıyı şimdiden hissedebiliyordum.

Jae'nin kaşları çatıldı ve bir an yere baktı. "Bize kimin için çalıştığını söylemezsen daha kötüsünü yapacak. Mauricio'yu öldüren arkadaşının kim olduğunu. Neden bizi hedef aldığını."

Bir dehşet çığlığı attım. "Ne duymak istediğini *bilmiyorum*, Jae. Sizi asla hedef almadım. Mo *bana* yaklaştı. Kai *beni* o eski eve sürükledi. Bunların hiçbirisi benim suçum değil... Hepsi sizin suçunuz. Ben sizin sandığınız gibi süper bir casus değilim. Öyle olsaydım hala burada olur muydum? Şimdiye kadar kaçmış olmaz mıydım?"

Jae küçük bir o f çekti. "Buradan çıksan bile kaçamazsın. Tabii bir balık değilsen."

İlginç. O zaman bir adadaydık.

"Asıl mesele bu değil Jae," diye karşı çıktım, sesim paniklemiş gibi çıkıyordu. "Sam'in beni öldürmeye çalışmasını engelleyemez miydim? Yumruk atmayı bile bilmem ama ben neyim? CIA MI? Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini duyuyor musun?"

Yüzünü buruşturdu. "Rol yapıyor olabilirsin."

İçimden güldüm. "Oyunculuk mu? Jae... bana *bak*. Cehenneme kadar dayak yedim ve Sam'in vücut ağırlığının yarısından daha azım. Ben Amazonlu Wonder Woman falan değilim ve benim kadar ufak tefek kadınların iyi birer CIA ajanı olacağından şüpheliyim."

Yalan. Muhteşem ajanlar olduk çünkü boyumuz yüzünden sık sık göz ardı ediliyorduk, *benim gibi* kadınların istihbarat toplama oyununda ne kadar değerli olduğundan bahsetmiyorum bile. Hedeflerimin yarısı, hassas verilerini kimin ele geçirdiğini asla bilmezdi bile -genellikle evlilik sonrası mutluluktan gözleri kör olurdu. Diğer yarısı ise hikayelerini anlatacak kadar uzun yaşamadı.

Yine de Jae, sevgilim saçmalıklarımı tamamen yutuyordu. Kai'nin ekibinin sorgulama işinde olmadığına dair en güçlü kanıtım oydu. Onlar sadece iyi nişancı olan fırsatçı iş adamlarıydı. Evet, çok adam öldürmüşlerdi ama bir adamı hızlı ve temiz bir şekilde vurmakla, acı çektirirken yakın ve kişisel olmak çok farklı bir şeydi. Birinin acı içinde inlediğini duymak ve hiçbir şey hissetmemek için gerçekten sapkın bir birey olmak gerekirdi.

Bu Jae değildi... ama Caryl olabilirdi. Ve kolayca Eli olabilir. Yine de dayanabilirdim. Bunun için eğitim almıştım.

"Danny," dedi inleyerek, elini saçlarında gezdirerek. "İletişim cihazını nasıl açıklıyorsun? Eğer masumsan neden böyle bir şeye sahip olasan ki?"

Kocaman gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. Onu çoktan hatta yakalamıştım. Neredeyse çok kolaydı.

"Ben *yapmadım*," diye ısrar ettim. "Bir dakika, Kai şeydi, bilirsin işte." Cihazı bulmadan önce Kai'nin kalın sikini coşkuyla yaladığım gerçeğinden utanıyormuşum gibi yanaklarıma zorla bir kızarıklık yerleştirdim.

Jae'nin kaşları çatıldı. "Biliyorum, bana bir resim gönderdi."

Yüzümün kızarmasını zorladım, öğrenmesi sahte ağlamadan daha zor olan bir beceriydi bu. "Doğru. Pekâlâ. Bir dakika önce *bunu* yapıyorduk, sonra o, şey, bitirdi... sonra yerden bir şey aldı ve psikopata bağladı. Sonrasında bildiğim tek şey, burada uyandığım ve Sam'in *beni öldürmeye* çalıştığı."

Jae'nin yüzünde belirsizlik vardı ve aniden ayağa kalkarak odada biraz dolaştı.

"Bana inanıyorsun, değil mi?" Küçük bir sesle sordum, sonunda küçük bir aksama oldu.

Ellerini yüzünde ovuşturdu ve acı çeken bir ifadeyle bana döndü. "Evet, öyle. Çok üzgünüm Danny. Ben... Kai'yle konuşabilirim. Bu konuda objektif düşünmesini sağlamaya çalışacağım. Birisi o cihazı kulüpte sana kolayca yerleştirmiş ve düşmüş olabilir."

Birkaç dakika daha volta attı, sonra dönüp kaşlarını çatarak bana baktı. "Mo ve Sam'i kovalayan adamı nasıl açıklıyorsun? Mauricio'yu öldüren adamı?"

Burnumu çektim ve daha fazla gözyaşı dökülmesine izin verdim. "Sizin *başka* düşmanınız yok mu? Kötü işlere bulaştığınız izlenimine kapılıyorum. Başka biri senin ölmeni ister mi?" Bakışlarını tuttum ve alt dudağımın titremesine izin verdim. Kahretsin, işimde iyiydim.

Jae bana göz kırptı, sanki bu fikir akıllarına bile gelmemişti. Suçlu tarafın ben olduğuma o kadar takılmışlardı ki, başka birinin sorumlu olup olamayacağını düşünmemişlerdi. Her şey göz önünde bulundurulduğunda, oldukça dar görüşlüydüler. Malachi Arden için sözleşme alan ilk paralı asker olmaktan çok uzaktım.

"Kahretsin," diye nefes aldı Jae. "Kai'yle konuşacağım, tamam mı? Ama sadece... Sam geri gelirse onu kızdırmamaya çalış." Parmak eklemleriyle kapıya vurdu ve Cyryl diğer taraftan kapıyı onun için açtı.

"Ben mi?" diye ciyakladım. "O bir psikopat! Lütfen bana tekrar zarar vermesine izin verme, Jae. Lütfen!"

Jae bana acı dolu bir bakış attı ama boş vaatlerde bulunmadan gitti. Onun ve Sam'in yakın çevrelerinde aşağı yukarı aynı rütbede olduklarını çoktan anlamıştım. Bu da Jae'nin Sam'e geri çekilmesini emredecek yetkiye sahip olmadığı anlamına geliyordu.

Mo'yu kazanmam gerekiyordu. Kai'nin ikinci adamıydı. Eğer onu kazanırsam, özgür sayılırım.

DANNY

J Şansıma, hücremi ziyaret eden bir sonraki kişi Mo değildi. Yemek ve su getirmek için bile değil -bu sefer Eli'nin işiydi- ve birkaç saat sonra, tam yine işemem gerektiğinde Cyryl oyuna geldi.

Eli'nin yaptığı gibi beni tuvalete götürmek yerine Cyryl bir kovayı yere çarptı ve kollarını kavuşturarak başıyla işaret etti.

Çok tatlıydı, aşağılama tekniğini deniyordu. Neyse ki kimin beni işerken izlediği umurumda değildi, bu yüzden biraz utanmış gibi yaptım ve işime baktım. Hayal kırıklığına uğramıştı.

İşim bittiğinde gitmesini bekledim ama kollarını kavuşturmuş, gözlerini kısarak bana bakıyordu.

"Bilmek istediğin her neyse," dedim yorgun ve yenilmiş bir sesle, "sadece bana sor. Saklayacak bir şeyim yok."

Cyryl kısa bir kahkaha attı. "Tabii ki yok." Hücrenin kenarından bir sandalye kaptı ve odanın ortasına koydu. "Otur Danny. Biraz sohbet edelim."

Uysalca bana söyleneni yaptım ve sandalyeye tünedim. Cyryl başımı arkaya eğmemi sağlayacak kadar yakınımda durdu ve üzerimde yükselerek fiziksel gözdağı vermeye çalıştı. Tipik bir adam, 1.80 boyunda olduğumu hiç hesaba katmamıştı. En iyi arkadaşım da dahil olmak üzere *herkes* üzerimde yükseliyordu. Buna alışmıştım ve cüssenin güce eşit olmadığını bildiğim için kendime güveniyordum.

Cyryl bir süre öylece durduktan sonra cebinden birkaç kablo bağı çıkardı ve bileklerimi sandalyenin kollarına bağlamaya başladı.

"Bana ne yapacaksın?" Panik içinde sızlandım. "Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağımı söyledim. Bana zarar vermek zorunda değilsin. Lütfen, Cyryl."

."

"Benim hakkımda ne kadar şey bildiğinden emin değilim Danny," diyerek yakarışımı kesti. "Muhtemelen her şeyi. Tüm ekip hakkında araştırma yapmadan Ares'in peşinden gelmene şaşırdım. Yani Polonya'nın Varşova kentinde doğup büyüdüğümü biliyorsundur."

"Senin aksanın yok," diye cevap verdim, sesim acınası geliyordu.

Cyryl bana eğlenen bir bakış attı, yıpranmış yüzü kısa bir süre için buruştu. Elimdeki belgelere göre kırklı yaşlarının sonundaydı ama doğum tarihi tam olarak bilinmiyordu. Mürettebatlarının çoğu gibi, onun varlığına dair kanıtları silmek için iyi bir iş çıkarmışlardı.

"Sen de öyle," diye cevap verdi. "Basit bir aksan değişikliğinin bir yabancının bir insan hakkındaki algısını nasıl değiştirebildiği komik değil mi?" Sandalyemin önüne çömeldi ve cebinden küçük bir kumaş kese çıkardı. Katlanmış ve cırt cırtla sabitlenmişti ve açtığında birkaç keskin metal alet görmek beni şaşırtmadı.

Yine de dramatik bir nefes verdim ve korkuyla biraz debelendim. "Ne yapıyorsun? Sana söyleyeceğimi söylemiştim! Sadece bilmek istediğin şeyi sor!"

Cyryl kesesinden uzun, kalın bir iğne seçerek, "Gördün mü, mesele de bu," dedi, "insanların acı çekerken *daha iyi* gerçekleri söylediğini görüyorum. Agencja Wywiadu için çalıştığımı zaten biliyordun, değil mi Danny?"

"Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum!" Bağlarımı çekiştirerek itiraz ettim. Agencja Wywiadu sadece farklı renkte bir attı. Devlet tarafından finanse edilen casusluk teşkilatı, mahkumlara insancıl muamele konusunda daha az *kurala* sahipti. Diğer bazı devlet kurumlarıyla karşılaştırıldığında hala işkence skalasının "iyi" ucundaydı.

Cyryl, "Elbette değilsin," diye yorum yaptı, "ve ben İngiltere Kraliçesiyim." Bileğimin arkasındaki deriyi sıkıştırdı ve iğneyi batırdı. Zorunlu bir çığlık attım, çünkü ya bu olacaktı ya da kahkahalar atacaktım.

Bundan daha fazla acıtan piercingler yaptırmıştım, bu yüzden Cyryl'in *uzun* zamandır birine işkence etmediğini varsayalım.

"Kimin için çalışıyorsun Danny?" diye sordu sakın bir sesle, ben hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp çırpınırken.

İnledim. "Sana zaten söyledim. Cloudfcroft'taki bankada çalışıyorum. Veznedarım."

Ön kolumun derisine bir iğne daha batırdım ve yüzüme yayılmak isteyen gülümsemeyi durdurmak için yanağımı ısırdım. Onunla alay etmek çok cazip geliyordu.

ona *yanlış yaptığını* söyleyebilirdim. Ama bu kimliğimi açığa çıkarmanın en hızlı yolu olurdu ve ben bundan daha zekiyydim.

"Mauricio'yu öldüren adam kimdi?"

"Bilmiyorum," diye feryat ettim. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok!"

Cyryl yöntemlerinin sağlam olduğunu düşünüyor gibiydi, çünkü yedi iğne boyunca bu şekilde devam ettik - hiçbir göğüs kafesindeki bir dövmeden daha fazla acımadı - ve sorularının hiçbir benden doğru cevaplar alamadı. Bu sefer boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

Sonunda biri kapıyı çaldı ve Cyryl kapıyı açmaya gitmeden önce bana sinirli bir bakış attı. Moana oradaydı ve ona bir şeyler fısıldıyordu. Bakışları Cyryl'in yanından bana kaydı, bir sandalyeye bağlıyım ve hıçkırığa hıçkırığa ağlarken kolumdan kan akıyordu ve gözleri büyüdü.

"Cyryl-" diye nefes nefese kaldı. Onu kapıdan dışarı itip sertçe kapatarak sözünü kesti ve beni olduğum yerde bıraktı.

Ayrıca derimi delen iğneleri de bıraktı, ki bu gördüğüm en iyi testlerden biriydi. Hah, aptal adam buna kanacağımı mı düşündü? Bir daha düşün. Sabrım gibi acıya tahammülüm de rakipsizdi.

Yapacak daha iyi bir şey olmadığı için Cyryl yokken saniyeleri saydım. Sonra dakikaları. Hücre kapımın tekrar açılması ve Mo'nun elinde basit bir ilk yardım çantasıyla içeri girmesi yaklaşık bir buçuk saat sürdü.

"Lütfen," diye mırıldandım, ona yalvaran kocaman gözlerle bakarak, "Mo, lütfen bana yardım et. Cyryl'e her şeyi anlattım, sorularını yanıtladım, neden hâlâ bunu yapıyorsun?"

Dudaklarını sıktı, ilk iğneyi çekip çıkarırken koluma odaklandı. Ben bağırdım, o da irkildi ama tüm iğneler çıkana kadar bir şey söylemedi.

"Bu acıtacak," dedi sessizce, bir sprey şişesi antiseptik solüsyon tutarak.

Ürperdim. "Derime iğne batırılmasından daha mı kötü? Bundan şüpheliyim." Ses tonum sert ve öfkeliydi ve çenesi gerildi.

Sprey *gerçekten acıtiyordu* ama bu uzun zamandır hissizleştığım türden bir histi. Beynim bunu acı olarak kaydetmişti ama hiçbir zaman parietal lobuma ulaşp *hissetmemi* sağlamamıştı.

Mo delinmiş yaraları nazikçe temizlemek için elinden geleni yaptı ve sonunda kablo bağlarını keserek ön kolumun tamamını sarabildi. "Biraz acıyacak ama iyileşecek," dedi ve topuklarının üzerine oturarak benimle buluştu.

Hücreme girdiğimden beri ilk kez doğru düzgün bakıyorum. "Cyryl bir dahaki ziyaretinde daha kötü olacak. Bu sadece bir uyarıydı."

Yaralı kolumu göğsüme sararken tüm vücudum titriyordu. "Mo, beni çok az tanıdığını biliyorum ama... onların düşündüğü kişi olmadığımı *biliyorsun*. Bunların hepsi büyük bir hata ya da tuzak."

Dudağının kenarını ısırdı, çelişkili görünüyordu. Sonra ifadesi değişti ve ayağa kalktı. "Jae'yi kandırması olabilirsiniz ama geri kalanımız o kadar saf değil. Bir an önce konuşmaya başlamanı öneririm, yoksa Gölge Korusu'nda Kai'nin seni vurmuş olması için dua edeceksin."

Kapı arkasından ağır bir gümbürtüyle kapandı ve ben de ayağa kalkıp uzun süre aynı pozisyonda oturmaktan belimdeki bükülmeleri esnetmek için biraz zaman ayırdım. Mo'nun Jae'nin hâlâ benim tarafımda olduğunu teyit etmesi güzeldi. Belki de durumumu Kai'ye anlatmak için biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Çünkü bunun onun özel emirleri olmadan yapıldığına dair hiçbir yanılsama içinde değildim.

İç çekerek derme çatma yatağıma döndüm ve uzandım. Gövdem Sam'in saldırısından kalan morluklarla hâlâ ağrıyordu ve hasarı kontrol etmek için tişörtümü sıyırdım. Kaburgalarımın hepsi sağlamdı, bu rahatlatıcıydı ama mavi siyah yaralar karnımı süslüyordu. Her şey göz önüne alındığında, Cyryl kolumu delerken oldukça nazik davranmıştı.

İşin buradan sonra tırmanacağı konusunda uyardığında Mo'dan şüphe etmedim. Bu beklenen bir şeydi. Ama ne kadar uzun süre dayanırsam, ne kadar uzun süre karşı koymazsam ya da kaçmaya çalışmazsam, kendilerini o kadar çok sorgulayacaklardı.

Nihayetinde, bu şüphelerin Kai'nin kafasıyla oynamaya başlamasına ihtiyacım vardı, ister ekibi aracılığıyla dolaylı olarak ister doğrudan... eğer benimle bizzat yüzleşecek cesareti varsa.

Lonca sözleşmemin bir parçası da onun telefonunu kopyalamaktı. Sözleşmelerimin motivasyonları hakkında hiçbir zaman spekülasyon yapmadım; eğer birisi Lonca'nın ücretini ödemek istiyorsa, istedikleri şeyi neden istedikleri beni ilgilendirmezdi. Ama şimdi boş zamanım olduğu için biraz düşündüm.

Telefonunun kopyalanmasını ve veriler doğrulandıktan sonra öldürülmesini istiyorlardı. Edward Gates'le yaptığım işe çok benziyordu ama bir ölüm emri eklenmişti. Bu, müşterinin istedikleri istihbaratın gerçekten telefonunda olduğundan emin olmadığı anlamına geliyordu ve muhtemelen işi değiştireceklerdi.

orada değildi. Aksi takdirde sıradan bir bal tuzağı olacak bir şey için bana teknik destek verilmesinin tek nedeni buydu.

Teknik desteği düşünürken aklım Leon'a gitti ve hâlâ beni arayıp aramadığını merak ettim. Her nasılsa, kaçırıldığımda aramız *pek* iyi olmasa da aradığını biliyordum. Aramızda bir şeyler vardı. Elektrikli ve inkar edilemez bir şey... kimyamız uyuşmuştu.

Kahretsin, Leon'un peşinden koşmayı bırakmalıydım. Odaklan Danny. Bu görevin nedenini bul. Kai'yi elde edene kadar hayatta tutacak kadar önemli bir veriyi doğrulamak istiyorlardı. Ve bu bilginin onun kişisel telefonunda olacağını düşündüler.

Peki... ne bulmayı umuyorlardı? Birinin iletişim bilgilerini mi? E-posta yazışmaları mı? Metin mesajları? Arama kayıtları? Elbette sadece penis resimleri için değildi; Kai bunları çekip şeker gibi paylaşmaktan çok memnundu zaten. Bu bana, öldüklerinde onun ve Jae'nin telefonlarından fotoğrafımı silmem gerektiğini hatırlattı.

Fotoğraf makinesinin yanındaki hoparlörden neredeyse sağır edici bir Rus thrash metal müziği yükselmeye başlayınca düşünce trenim aniden kesildi. Ellerimle kulaklarımı kapattım ve yüzümü duvara döndüm, sonunda kahkahalara teslim oldum.

Kai

uzun zamandır ilk kez bir toplantıyı iptal etmeyi düşündüm. Aylardır programımda olan bir toplantıydı bu; Özbekistanlı bir özgürlük savaşçısıyla, örgütüne istedikleri her şeyi yapabilmeleri için ihtiyaç duydukları ateş gücünü sağlamak üzere buluşacaktım.

Tamam, o kadar da umursamaz değildim. Müşterilerimin silahlarını ne için kullanacaklarını açıklamaları gerekme de, yine de çıkarlarımla uyumlu olduklarından emin olmak için motivasyonlarını ve olası eylemlerini inceledim. Bu müşteri onay kriterlerimi karşılıyordu ve bu yüzden varlığımın her zerresi bana adamdandan ayrılmamam gerektiğini söylemesine rağmen iptal etmemiştim. *Onu* bırakmamam gerektiğini.

Moana karşımdaki koltuğa uzanarak, "Rahatla kardeşim," dedi. Elinde bir kadeh şarap vardı ve uçak bir türbülansa girdiğinde şarap krem rengi derinin üzerine sıçradı. Cyryl hiçbir yerde Jae kadar iyi bir pilot değildi.

Uçak birkaç kez daha sarsılırken kız kardeşime kaşlarımı çattım. "Kapa çeneni, Moana. Bu senin hatan, unuttun mu? Eğer yeni bir arkadaş edinmeye çalışmasaydın-"

"Evet," diye tersledi, daha dik oturarak, "haklısın. Danny'nin eski şarap mahzenimizde kilitli kalması, işkence görmesi ve dehşete kapılması *benim* suçum. Son kontrol ettiğimde, ona cinsel saldırıda bulunan, sonra onu bayıltan ve tamamen ikinci derece kanıtlara dayanarak onu *özel sığınağımıza* sürükleyen ben değildim. Kabul et, Kai. Bu tamamen *senin* hatan ve Jae'nin haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum. O suçlu değil."

Öfke ve kararlılık içimde alevlendi. "Eğer suçlu değilse, o zaman
_"

"O halde masum bir kadına saldırdınız, kaçırdınız, hapsedtiniz ve işkence ettiniz. Ve şimdi onu da öldürmek zorunda kalacaksınız, çünkü ikimiz de biliyoruz ki o adamızdan asla canlı çıkamayacak." Kız kardeşimin bakışları sert ve suçlayıcıydı.

Yutkundum. O haklıydı. Danny'nin ölmesi gerekiyordu... Şu anda sadece zaman kazanmaya çalışıyordum. Ona daha fazla acı çektirirken kaçınılmaz olanı erteliyordum, peki ne için?

İç çekerek telefonumu çıkardım ve bana onun cep telefonunu gösteren uygulamayı açtım. Yalnız kaldığı her saniye odada son ses çalan kulak tırmalayıcı thrash metal ile dört gün geçmişti ama o hiç çözülmemişti. En ufak bir şey bile. Cyryl ayağının tabanında küçük, cerrahi olarak hassas kesikler açarken ya da Moana daha sonra yaraları tedavi ederken *nezaket* gösterdiğinde bile. Yalnızken, kafasını saatlerce sağır edici metal müzik doldururken bile.

Bazı noktalarda, tüm bunları izlemenin ve onun acınası yalvarışlarını ve masumiyet beyanlarını duymanın benim için daha acı verici olup olmadığını merak ettim. Sonra kendime sağlam bir tokat atar ve dramatik bir *pūkeko* olmayı bırakırdım. İpleri elinde tutan bendim. Yetki bendeydi. Eğer canının yanmasını istemiyorsam, bunu durdurabilirdim.

Ama yine de. Durduramadım. Her ne kadar bunun onun gizli görevde olduğuna gerçekten inandığım için olduğu konusunda ısrar etsem de, içten içe gerçeği biliyordum. Emin değildim. İletişim cihazı kolaylıkla onun *ya da* benim üzerime yerleştirilmiş olabilirdi... Shadow Grove'daki o evde ona karşı ne kadar sert davrandıysam, herhangi bir yerden sallanmış olabilirdi. Bu onun bunu bildiği anlamına gelmiyordu.

Mauricio'yu öldüren piç kurusuna gelince? Şey... Jae'nin hafta başında bana işaret ettiği gibi, bir sürü düşmanım vardı. Bu, hiçbiri Danny'yle bağlantılı olmayan bir dizi farklı suç örgütüyle bağlantılı olabilirdi.

Ama gerçek şu ki işkenceyi durdurmamıştım. Çünkü o bana büyük bir pişmanlığı hatırlatıyordu, itiraf etmek istediğimden çok daha fazla peşimi bırakmayan bir pişmanlığı. Bu beni rahatsız ediyordu ve Sam ile Cyryl'in ona zarar vermeye devam etmesine izin vermek, bunu kendime itiraf etmekten daha kolaydı.

Eli koridorun karşısından sessiz ve düşünceli bir sesle, "İşkenceye dayanmak için eğitim almış olabilir," dedi. Dördümüz -Cyryl, Eli, Moana ve ben- toplantıya doğru gidiyorduk. Sam ve Jae Danny'yi korumak için geride kalıyorlardı ve bu durum şimdiden midemi düğümlemişti.

Telefonumdan, Danny'nin kulaklarını kapatarak hücresinde volta attığını gösteren kamera görüntüsüne baktım. Hâlâ izlediğimi fark etmemiştim bile.

"Eğer öyleyse, onu nasıl kıracaksın?" Kendi soğuk sesimi bile zar zor tanıyordum. Burada, yanlış zamanda yanlış yerde olmanın ötesinde hiçbir suç olmayabilecek bir kadını *kırmaktan* bahsediyordum. Bu berbat bir şeydi ama geri adım atacak gibi görünmüyordum.

Mo başını salladı, onaylamadığı yüzünden okunuyordu. "Artık buna dahil olamam, Kai. Bizim işimiz bu değil."

Ona keskin bir bakış fırlattım. Kız kardeşim sıradan cinayetlere yabancı değildi ama işkence... farklı bir şeydi. Bu onun kafasını karıştırıyordu.

Bana ters ters baktı ve şarabını tek lokmada yuttu. "Yeniden doldurmam gerek," diye mırıldandı, sonra ayağa kalktı ve Eli ile beni yalnız bırakmak için mutfığa yöneldi.

"Ne olmuş yani?" Danny'yi daha fazla kırma fikri şimdiden midemi bulandırdığı için sordum.

Şiddeti ilk kez yedi yaşındayken babasının kafasını palayla kesmek zorunda kaldığında tatmış olan Eli'nin gerçekten berbat bir şey önermesini bekliyordum. Bu yüzden onun fikri karşısında nutkum tutuldu.

"Onunla kendi oyununda oyna patron," dedi gazetesini katlayıp bir kenara koyarken. Parmaklarını kavuşturdu ve bana düzgün bir bakış attı. "Eğer işkenceye dayanacak şekilde eğitilmişse, size hiçbir şey söylemeden ölme riskini göze alacaksınız demektir. Yani..." Alternatif belliymiş gibi omuz silkti.

"Yani... ne?"

"Ne derler bilirsin. Balla daha çok sinek yakalarsın." Dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Masum bir kurban rolü oynuyor, neden ona ayak uydurmayalım? Sert bir sopa yerine nezaket ve yumuşak bir dokunuş öner. Senin kafanı karıştırmak istiyor; sen de onunkini karıştır."

Fikri kafamdan geçirirken kaşlarımı çattım. Bunu satın alır mıydı? Kesinlikle almazdı. Sonra tekrar... Elimdeki telefona baktım, cep telefonundan gelen yayın hala oynuyordu ve kollarını dizlerine dolayarak bir köşeye kıvrılmasını izledim. Yağlı, karmakarışık beyaz saçları dağınık bir şekilde etrafına dökülmüştü ve ağlarken omuzları titriyordu.

Ya masumsa? Yine de onu öldürmek zorundaydım. Shadow Grove'da onu uçağımıza bindirdiğim andan beri biliyordum ki

Adadan uzaklaşmak.

Her nasılsa, ona zerre kadar şefkat göstersem bile sonunda bunu yapamayacağımdan şüpheleniyordum. Nihayetinde, silahımı ona doğrulttuğumda görebileceğim tek şey, birkaç yıl önce vurduğum masum kız olacaktı.

"Bunu bir düşün," diye önerdi Eli. "Bu arada, şu buluşmaya odaklanalım. Sam ve Jae onu bir hafta boyunca idare edebilirler."

Koca bir hafta. Döndüğümüzde ne durumda olacaktı?

Jae'yi Sam'le bırakmaya karar vermiştim, çünkü ben arkamı döndüğümde Danny'yi öldürmesini engelleyecekti. Sam onun kanını çok istiyordu ama ben yokken neyin iyi olup neyin iyi olmayacağı konusunda onlara *kesin* emirler vermiştim. Umarım itaat etmişlerdir. İkisi de.

Eli'ye cevap vermeyerek homurdandım ve dikkatimi tekrar en yeni takıntıma, Eli'nin uyanmadan önce yerleştirdiği dandik siyah beyaz kameradan Danny'yi izlemeye verdim. O yayını gerçek hayata katıldığımdan daha fazla izliyormuşum gibi hissediyordum ama kendimi durduramıyordum.

Bir süre sonra iniş yaptık ve Viyana, Avusturya'daki tarafsız buluşma yerimize vardık. Mo ve Cyryl yer ekibinin kargomuzu boşaltmasına nezaret ederken Eli ve ben otele doğru ilerledik. Müşteriyle toplantımız ertesi güne kalmıştı ama iniş yapmamızı *bekledikleri* sırada kolluk kuvvetlerinin bizi bekleme riskini en aza indirmek için her zaman bir ya da iki gün önce varırdık.

Ayrıca, buluşma alanının böceklerle, kameralara, bubi tuzaklarına ve bombalara karşı güvenli olduğundan emin olmak için bize zaman kazandırıyor. Bu kadar büyük miktarlarda silah satarken asla çok dikkatli olamazsınız.

Ekibim ve ben uzun süredir birlikte çalışıyorduk; sistemlerimiz ve prosedürlerimiz vardı. Ama bu sefer kendimi milyonlarca kilometre uzaktaymışım gibi hissettim. Ya da en azından bin mil. Erken yatmak istediğimi söyleyerek yemekten erken kalkmak için yalvardım. Sonra gecenin yarısını Danny hücresinde yerde yatarken ve kameraya bakarken ona bakarak geçirdim.

Sanki beni görebiliyordu.

Sonunda uyuduğumda, rüyalarım kocaman gözleri ve lekeli rimeli olan beyaz saçlı bir siren tarafından rahatsız edildi. Onu dolu bir silahla becerdiğimde paramparça olan şehvetli bir tanrıça. Ona bir daha asla dokunmamamı söylerken gözlerinde nefret ve tiksintiden başka bir şey olmayan dehşete düşmüş bir kadın.

Sabah olduğuunda, zihnim hiç uyumamışım gibi bitkin düşmüştü.

Hepsi.

"Lanet ol s u n , " diye mırıldandım kendi kendime. "Onu düşünmeyi bırak. Sadece *Dur*. O bir engerek, tavşan değil."

Elimden geldiğince onu aklımdan uzaklaştırarak kalktım ve duşa girdim. Kaçınılmaz olarak, iki dakika sonra düşüncelerim ona geri döndü ve elimi kendi sert sikime sarılmış, dudaklarının beni çalıştırdığı gibi pompalarken buldum. Gözlerim sımsıkı kapalıyken ve su her türlü sesi bastırmak için sırtıma vururken, onun olduğunu hayal edebiliyordum.

Cadılar Bayramı'ndan bu yana yüzüncü kez, düşün sıcak spreyinin altında serbest kaldığımı hissettim ve boğazından aşağı indiğimi hayal ettim. Ya da yüzünde. Ya da silahımın namlusunu o kadar güzel kavramış olan o sıkı, tatlı amcığın derinliklerinde.

Lanet kafamın muayene edilmesi gerekiyordu.

Ekibim süitimizin oturma odasında hazırlanıyordu, tıpkı birlikte çıktığımız diğer yolculuklarda olduğu gibi rahatlamış ve şakalaşıyorlardı. Boynunda şok tasmaıyla dolaşan tek kişi bendim.

Otelimizden çıkarken Eli, "Kendine gel patron," diye mırıldandı. "Kısa sürede normale döneceğiz."

O benim en iyi arkadaşımdı, kan bağından ziyade seçimle kardeşim olmuştu. Ama bazen kendi iyiliği için fazla anlayışlı olabiliyordu. Ona sert bir bakış attım ama Eli ne zaman çenesini kapalı tutması gerektiğini bilecek kadar zeki idi. Bu da çoğu insanın fark ettiğinden daha sık oluyordu.

Buluşma yerine, endüstriyel tren istasyonlarından birinin yakınındaki bir konteyner sahasına doğru ilerledik ve müşterimizi, arkasını kollayan üç ağır silahlı muhafızla birlikte bizi beklerken bulduk. Mo ve Cyryl gece boyunca bölgeyi taramış ve kendi gizli kameralarımızdan birini yerleştirmişlerdi. Kimsenin bize tuzak kurmadığından ya da pusu kurmadığından olabildiğince emindik.

Dördümüz de aracımızdan indik ve Eli bagaja giderek numune kutumuzu çıkardı. Kız kardeşime baktım, satış sırasında genellikle yüksek olan moralimi bozan ağır bir korku hissi vardı.

"Tetikte ol," diye mırıldandım ona. "Bir şeyler ters gidiyor."

Bana endişeli bir bakış attı ama başını salladı ve alıcımıza yaklaşırken etrafımızdaki konteynerleri taradı. Bizimle tanışmak için öne çıkmadı, kendi bakışları da kaygılıydı.

İçgüdülerime güvenerek uzun süre hayatta kalmıştım ve hayatta kalmaya devam etmeye niyetliydim.

"Yere yatın!" Mo'nun yüzüne bir kurşun isabet etmeden sadece bir saniye önce ekibime bağırdım.

Kız kardeşimi arabamıza doğru iterken bir anda kaos çıktı, kurşunlar havada uçuştı. Eli açık bir kapının arkasına çömeldi, biz arka koltuğa dalarken koruma ateşi açtı, sonra kafamı dışarı çıkarıp sözde *müşterimize* birkaç kurşun sıktım. Bize tuzak kurmuştu. O *orospu çocuğu* bize tuzak kurmuştu.

"Çıkar bizi buradan!" Direksiyonun arkasındaki Cyryl'e kükredim. Kaç saldırganın yaklaştığını bilmemize imkân yoktu ve bugün bir çatışmada ölmek gibi bir planım yoktu.

Konteyner sahasından çıkarken aracın lastikleri gıcırdadı ve bir kurşun arka camımızı parçaladı. Ben hemen açıklıktan nişan alıp kurşunun geldiği belirsiz yöne doğru ateş ederken, Moana da yanımdan aynı şeyi yaptı.

Müşterimiz gitmişti, ekibi de öyle, ama biri hâlâ ateş ediyordu. Biz hızla bahçeden çıkarken, konteynırların arasından kapüşonlu, karanlık bir figür çıktı ve silahını kaldırdı.

Hayır, silah değil. Bir el bombası fırlatıcısı. "Dön!" Cyryl'e bağırdım.

Emri sorgulamadı, konteynerlerin arasından keskin, yüksek hızlı bir viraj aldı ve arka tarafımızı çelik kutulardan birine çarptı. Moana da ben de çarpmanın etkisiyle sarsıldık ama bu bir bomba atar tarafından paramparça edilmekten çok daha iyiydi.

Bir an sonra gelen kulakları sağır eden patlama sesi, bu kaderden kıl payı kurtulduğumuzu gösteriyordu.

"Lanet olsun," diye nefes aldı kız kardeşim, silahını doldururken elleri sabitti ve arkamıza baktı. "Bu beklenmedik bir şeydi."

"Öyle miydi?" Cyryl parmak eklemleri direksiyonda bembeyaz kesilmiş halde tersledi. "Bu açıkça *o kadınla* ilgili. Mauricio'yu vuranın da aynı adam olduğundan neredeyse eminim."

"O zaman ne bok yemeye kaçıyoruz?" Mo koltuğunun arkasını yumruklayarak bağırdı. "Arkanı dön ve şu piçi öldürelim."

Başımı salladım. "Hayır. O hazırlıklıydı. Hepimizin sağ çıkacağından emin değilim."

Eli bana uzun uzun bakmak için hafifçe döndü. "Bunun Danielle'le bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Öyle mi düşünüyordum? "Hayır," diye itiraf ettim uzun bir iç çekişle. "Onun bu işe karışmış olmasına imkân yok. Buluşma ancak o bizim gözetimimize girdikten *sonra* ayarlandı ve dışarıya haber verme fırsatı olmadı. Bence bu, Shadow Grove'daki saldırının da olayla ilgisi olmadığını kanıtlıyor."

Açıklamamın ardından gelen sessizlik sağır ediciydi ve kız kardeşimin gözlerindeki suçlama midemi bulandırmaya yetti. Eğer bu konuda haklıysam, Danny'nin aslında gizli bir ajan olmaması mümkündü. Bu da masum bir kadına işkence ettiğim anlamına geliyordu.

Eğer. İçten içe ikna olmamıştım.

DANIŞ

O küçük hücrede geçirdiğim günlerin sayısını unutmuştum. Işıklar hiç kapanmıyordu ve yalnız kaldığım her dakika o sağır edici müzik çalıyordu. Yine de bir şeyler farklıydı. Cyryl, Mo ve Eli gibi beni ziyaret etmeyi bırakmıştı. Bunun yerine, bir süre için gördüğüm tek insanlar Jae ve Sam'di.

Sam beni öldürmemesi konusunda açıkça uyarılmıştı, çünkü hala kaba ve sert olmasına rağmen, beni tekrar boğarak öldürmeye çalışmadı.

Öte yandan Jae, anlattıklarımı bütünüyle yutmuştu. "Sorgulama" ziyaretleri çoğunlukla bana yiyecek ve su getirmesi ve gerçek tuvaleti kullanmama izin vermesinden ibaretti. Dördüncü ziyaretinde, duşu kullanmak için yalvardım ve dondurucu spreyin altında iki dakika geçirmeme izin verdi.

Tabii ki tüm bu süre boyunca beni izledi, gözleri çıplak vücudumda bir tutsak için fazla arkadaşça bir şekilde gezindi. Yan tarafımdaki bariz kurşun izini görmemesi için vücudumu başka yöne çevirmeye dikkat ettim, ama bu geri kalan kısmımın çoğunu gizlemedi.

Temizlenip kirli kıyafetlerimi bir kez daha giydiğimde, bana hücreme kadar eşlik etti ve sohbet etmek için etrafta dolaşmadan gitti. Kapıyı kilitlediğinde rahat bir nefes aldım. İlgisi son birkaç gündür daha *tanıdık* gelmeye başlamıştı ve bu bende rahatsız edici bir his uyandırıyordu.

Ahlaki olarak birini bir amaç uğruna becermeye karşı olduğumdan değil ve eğer Jae'nin kaçmama yardım edeceğini gerçekten düşünseydim, o zaman bu yolu çoktan denerdim. Ama kararları veren o değildi ve içimde Jae'yi baştan çıkarmanın Kai'nin hoşuna gitmeyeceğine dair güçlü bir his vardı. O gece bana nasıl baktığını gördüm... iletişim cihazımı bulmadan önce. Kafası karışmış ve şok olmuştu ama bunun altında ham bir sahiplenme vardı. Bana bakışındaki temel mesaj, *senin benim olduğundu*.

Adamlarından hiçbirinin bana cinsel saldırıda bulunmamış olması da bu teoriyi destekliyordu.

Bir dakika sonra metal müzik tekrar başladı ve ben yere uzandım. İnsanı çıldirtmak için tasarlanmıştı, sürekli düşüncelerini geçersiz kılıyor ve *endişelendiriyordu*. Uzun zaman önce bunu nasıl beyaz gürültü olarak filtreleyeceğimi keşfetmiştim, bu yüzden beni gerçekten rahatsız etmiyordu.

Bakışlarımı kameradan ayırmıyordum çünkü beni izleyen kişiyi - muhtemelen Kai'yi- rahatsız edeceğimi düşünmek hoşuma gidiyordu. Fark edilmeyeceğimi umduğum küçük hareketlerle vücudumu çok hafif egzersizlerle çalıştırdım. Karın kaslarımı çalıştırmak için bacaklarımı yerden biraz yukarı kaldırdım. Yakında kaçmak için bir fırsat yakalayacaktım ve güçlü olmam gerekiyordu.

Bir süre sonra hücredeki kapı açıldı. Kimsenin yaklaştığını duymamıştım, çünkü müzik hala küçük alanda bangır bangır çalışıyordu, bu yüzden Sam beni yerden kaldırıp duvara fırlattığında gerçekten şaşırdım.

"Seni *kaltak!*" diye bağırdı müziğin sesini bastırarak. "Neredeyse hepsini öld rtüyordun! Yine! Mauricio'yu bizden almaya yetmedi mi?"

Kimi öld rtecektim? Ekibin geri kalanını mı?

Sam resmen patlamıştı, darbeleri görevdeki bir adamın vahşiliğiyle üzerime yağıyordu. Canımın yanmasını istiyordu. Kanamamı istiyordu. Ve sonra * lmemi* istedi.

Lanet olsun Sam, sırf senin aptal k çını yerine koymak için beni karakterimi bozmaya zorlama.

"Hepsi senin suçun," diye bağırdı, gözleri akmamış yaşlarla kıpkırmızıydı ve yumruğı bir tokmak gibi yüzüme çarpıyordu. Vücudumun gevşemesine izin verdim, yumruk beni yere düşürdü. Göğsüme tekme yememek için dikkatlice yuvarlandım ve onun akıl sağılığındaki kırılmayı analiz ettim.

Ekibinin geri kalanı şu anda uzakta mıydı? Sanırım bir rehine aldıkları için hayatları durmamıştı. Ama bu bilgiyi daha önce bilmek iyi olurdu. Bu hapisten kaçmak için m kemm l bir fırsat olabilirdi. Hepsinin canı cehenneme.

Se eneklerimi hızla değerlendirirken Sam birkaç şiddetli tekme daha savurdu. şimdi karşılık verip ekip dönmeden kaçmak mı? Ya da Kai'nin emirlerinin beni hayatta tutmak için olduğuna güvenip dayanmak mı? Eğer şimdi gidersem, elim boş dönecektim. Ne Kai'nin telefonunun kopyası ne de  ld r ld ğ m doğrulanırdı. Normalde lekesiz olan sicilimde sonsuza dek kara bir leke olarak kalacaktı.

İntihar görevine gönderilmiş olsam da, şüphesiz ölmemi isteyen her kimse, sırf birkaç çürükten kurtulmak için kusursuz sözleşme tamamlama sicilimi lekelemek istemedim. Bu görevi tamamlayacak ve beni görevlendiren her kimse ona kocaman bir orta parmak gönderecektim.

Bundan müthiş bir maaş günü kazanacağımdan bahsetmiyorum bile. Ama sonra Sam gidip bana silah çekmek zorunda kaldı.

"Lütfen," diye hıçkırdım, yere yapıştım ve sol gözüm hızla kapanırken ona baktım. "Ben hiçbir şey yapmadım." Henüz. Ama geri adım atmazsa yakında yapmak zorunda kalacaktım.

Müzik aniden kesildi ve Sam irkildi. Yine de silahı elinden bırakmadı, göğsü hırıltılı nefeslerle inip kalkarken bana doğrultmaya devam etti.

"Aynı tetikçiydi," dedi boğuk, duygu yüklü bir sesle. "Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Mauricio'yu *öldüren* adam az önce ekibimin geri kalanına - aileme- bir bomba atarla ateş etti ve hepsi senin suçun. Artık kimin için çalıştığın umurumda bile değil, sadece *ölmeni* istiyorum."

"Sam! *Dur!*" Jae bağırarak hücreye daldı ve Sam'in bileğini yakaladı. Silah patladı, merminin sesi küçük hücrede yankılandı ve kulaklarımı çınlattı. Kurşun zararsız bir şekilde duvara saplandı ve Jae Sam'i hücreden çıkardı. Tanıştığımızda Jae'nin Asyalı bir adama göre çok uzun boylu ve kaslı olduğunu fark etmiştim. En azından Sam'den daha fazlaydı ve burada önemli olan da buydu.

Kapıyı kapatmadılar ama kafam koridordaki hararetli tartışmalarını anlayamayacak kadar çok çınılıyordu. Sam bu sefer beni mahvetmişti ve kendimi yerden kaldırmaya çalışırken irkildim.

Jae bir an sonra yanımdaydı, ayağa kalkmama yardım ederken nazik bir kolunu omuzlarıma dolamıştı. Nefesinin altından Sam'in şu anda ne kadar *zor* bir dönemden geçtiğine dair bir şeyler mırıldandı ama bu haddini aşmaktı.

Hadi canım, Sherlock. Neredeyse beni vuruyordu.

Jae beni iyileştirip hücrede bırakmak yerine bir bebek gibi kucağına aldı ve dışarı taşıdı. *Bu yeni bir gelişmeydi.*

Yine de taşınma hareketi başımı döndürdü ve midem bulandı. Boktan atıştırmalıklar. *Sam kafama ne kadar sert vurmuştu?* Karanlık görüşümü kapladı ve **b a ş ı m** dönmeye başladı. Başım dönüyordu.

Orospu çocuğu bana beyin sarsıntısı geçirtmişti, çünkü bayılmak üzereydim.

Uyandığımda ^{panik} vücuduma ^{yayıldı} ama filmlerdeki aptal kadınların yaptığı gibi soluk soluğa doğrulmadım. Uyandım ama etrafımı değerlendirirken hareketsiz kaldım. Bir yataktaydım. Hücremde uyandığımdan beri kullandığım kamp matı ve battaniye değil, *gerçek* bir yatak.

Ne olduğunu hatırlamam birkaç dakika sürdü ve bu birkaç dakika çok uzun bir süreydi. Lanet olası Sam başlangıçta düşündüğümünden daha fazla zarar vermişti.

İçinde bulunduğum oda sessizdi, etrafta nefes alan başka kimsenin sesi duyulmuyordu. Uzakta, kıyıya vuran gelgit suyunun hafif akıntısını ve artık yer üstünde olduğumu söyleyen kuş cıvıltılarını duyabiliyordum. Ne kadar ilginç.

Etrafıma bakmak için göz kapaklarımı açtım ve sadece bir gözümün görebildiğini fark ettim. Diğeri... Yüzümü hafifçe dürtmek için bir elimi kaldırdım. Evet, diğer gözüm şişmişti ve çok hassastı. Güzeldi. Eminim çok *iyi* görünüyordum.

Dikkatlice kendimi kaldırıp oturdum. Vücudum protesto çığlıkları atıyordu ama acıyı, korku ya da kendini koruma gibi diğer tüm işe yaramaz insani duygularla birlikte zihnimin gerisine ittim. Bu saçmalıklar için vaktim yoktu, sadece mantıklı karar vermemi engelliyorlardı.

İçinde bulunduğum oda... hücre değildi. *Birinin* odasıydı. Mobilyaların seçiminden duvardaki sanat eserlerine kadar her yerde kişisel dokunuşlar vardı. Çaba sarf ederek homurdanarak orta boy yataktan çıktım ve topallayarak şifonyerin yanına gittim. Sam'in dayağına ek olarak, Cyryl'in bana işkence etme girişimi yüzünden ayaklarım hâlâ berbat durumdaydı. Elinden geleni yapmıştı, bunun için onu takdir ediyordum.

Çekmecelerden birini çekiştirerek açtığımda erkek giysileriyle dolu olduğunu gördüm. Çıkardığım tişörtü koklayınca buranın Jae'nin odası olduğu tahminimi doğruladı. Beni kendi yatak odasına getirdiğine göre Sam'in beni öldüreceğinden *gerçekten* endişelenmiş olmalıydı. Sam neye öfkelenmişti? Onun

Takım havaya falan mı uçuyor?

Kapı açıldı ve Jae'nin tişörtünü çekmeceye geri bıraktıktan sonra dönüp ona baktım. "Jae," diye nefes aldım. "Neredeyim ben?"

Bana kaşlarını çattı, sonra üst çekmecesi yarı açık şifonyere baktı. "Yatakta olmalısın Danny," diye azarladı. "Sanırım beyin sarsıntısı geçiriyorsun."

Başımı salladım, sonra başım çarpınca irkildim. Uysalca yatağına geri tırmandım ve kurban rolümü oynadım. "Sam beni öldürmeye çalıştı," dedim kısık bir sesle, biraz burnumu çekerek. "Bunu neden yaptı? Neden bana bu kadar zarar vermek istiyor?"

Jae derin bir nefes verdi, yatağın kenarına oturdu ve elini bana doğru uzattı. Elinde birkaç beyaz hap vardı ve yatağın yanında da bir bardak su duruyordu. "Bunlar sadece ağrı kesici," dedi bana sessizce. "Muhtemelen rahatlamak için bir şeye ihtiyacın var. Kaburgalarını kontrol edebilir miyim? Eğer kırılmışlarsa-"

"Hayır," diye kestim sözünü. "Kırık değiller."

Kaşlarını çattı. "Olabilir. Sam seni çok sert tekmeledi."

Ben de ters ters baktım. "Ben de farkındayım, ben de tekme yedim. Kaburgalarım kırık değil." Onu *kaburgalarımı kontrol etme* fikrinden uzaklaştırmak için, ki bu ona kurşun yaramı gösterecekti, hapları elinden aldım ve bir yudum suyla hızlıca yuttum.

"Alınma Jae," dedim sessizce, "ama şu anda kimsenin bana dokunmasını istemiyorum. Bunu anlayabilirsin, değil mi?"

Yüzü suçluluk ve özürle buruştu ve başını sallarken omuzları çöktü. "Evet, elbette. Özür dilerim, düşünemedim."

Karşılığında hiçbir şey söylemedim, Jae elini saçlarında gezdirip ayağa kalkana kadar sessizliğin kalın ve rahatsız edici bir hal almasına izin verdim. "Benim gitmem gerek... bir şeyler yapmam gerek. İstersen kendine yeni kıyafetler alabilirsin. Ama gerçekten uyumaya devam etmelisin. İyileşmesi biraz zaman alacak... bunların hepsi."

Yine cevap vermedim ve Jae bir süre sonra küçük bir gülümsemeyle odadan çıktı. İç çektim.

Yalnız kaldığımda, onun kıyafetlerini giyme fikrinden vazgeçtim. Bu Onun yatağında uyumak bir şeydi ama onun kıyafetlerini giymeye de ihtiyacım yoktu. *İğrenç* derecede kirli olmama rağmen. Biraz daha su içtim, sonra tekrar uzandım. Jae bu konuda haklıydı, her şeyden önce kafama aldığım darbeleri atlatmak için bol bol dinlenmeye ihtiyacım olacaktı. Çünkü başım dönerken ve uyuşukken bir adadan kaçma riskini göze alamazdım.

Kahrolası Sam. Buradan ayrılmadan önce onun boğazını kesmem gerekecekti.

Tekrar uykuya dalmak çok kolaydı ve bu, vücudumun son zamanlarda ne kadar çok şey yaşadığını takdir etmemi sağladı. Ağır ve rüyasız uyudum. Thrash metal müziğin ve parlak ışığın yokluğu sayesinde sadece onarıcı uykunun yoğun karanlığı.

Uzun süre uyudum ama saat olmadığı için gerçek bir zaman kavramım yoktu. Tek bildiğim, tekrar uyandığımda uzun süre hareketsiz kaldığım için tüm vücudumun kaskatı ve gergin olduğuydu. Bu ve bağırışlar. Beni uykumdan geri çeken şey bağırışlardı.

Ağır göz kapaklarım açıldı -şişmiş olan biraz aralandı- tam da Kai'nin kocaman yumruğunun Jae'nin suratına çarptığını ve onu ellerini savunmaya kaldırmış bir halde odanın diğer ucuna tökezlettiğini görecektik kadar.

"Neler oluyor?" Bulanık bir sesle sordum. Bekle, yine mi uyuşturucu almıştım? Neden her şey bu kadar bulanıktı?

Hem Jae hem de Kai elektrik çarpmış gibi sarsıldı, her ikisi de vahşi gözlerle bana bakıyordu. Sonra Kai, yatak örtülerini üzerimden çekmeden önce Jae'ye doğru sert ve uyarıcı bir bakış fırlattı.

"...ne oluyor?" Şakağımı ovma için bir elimi kaldırarak mırıldandım. Kahretsin, çok acıyordu. Başım dönüyordu ve oda kendi ekseninde dönüyordu. Kesinlikle uyuşturucu almıştım. Ağrı kesiciymiş, hadi oradan. Ne kadar samimi görünürse görünsün Jae'ye güvenmeyi bırakmak için aklıma bir not aldım.

Kai bir şeyler söyledi, yüz ifadesi sertti ama onu suyun altında dinlemek gibiydi. Boğuk ve tutarsızdı. Güçlü kollarını altına sokarak beni yumuşak bir hareketle yataktan kaldırdı ve kavrayışı dizimin hemen üzerinde, uyluğumdaki özellikle hassas bir çürüğe baskı yaptığında inledim.

Yine de beni yere bırakmadı. Sadece başını salladı ve odadan dışarı çıktı. Hareket edişindeki hız, tüm yerkürenin eğilmesine neden oldu ve midem tehlikeli bir şekilde bulandı.

"Hasta olacağım," diye inledim bir an sonra. "Bırakın beni, hasta olacağım."

Beni daha sıkı tuttu, koridorun sonundaki çift kapıyı tekmeleyerek açtı ve ana süit olduğu belli olan odaya girdi. Yatağı atladi, beni doğruca banyoya taşıdı ve midemdekilerin klozete boşalması için tam zamanında beni çok nazikçe mermer fayans zemine bıraktı.

Zopiklon. Jae bana *zopiklon* vermişti. Eğer sormak isteseydi, ona hafif alerjim olduğunu söyleyebilirdim. Kusma, vücudumu zehirleri reddetmesi için eğittiğim bir yöntemdi ve *zopiklon* sistemimde bir zehir gibi işliyordu.

Tuvaletin kenarlarına tutunarak zaten boş olan midemdeki son su damlasını da kustum ve Kai yağlı, karmakarışık saçlarımı yüzümden uzak tuttu. Biraz kusmuktan sonra bir şey fark etmezdi... kim bilir. İki hafta mı? Daha fazla mı?

Kusacak bir şeyim kalmadığında popomun üzerine yığıldım ve Kai ayağa kalkıp bir bez getirdi. Sözünü esirgmeden bezi bana uzattı ve yüzümü kurulayıp ağzımı silmemi alev alev yanan gözlerle izledi.

Sonra aniden ortadan kayboldu. Bir an sonra hararetli, yüksek sesli bir tartışma başladı, hemen ardından bir şeylerin kırılma sesi geldi ve Moana herkese sakın olmaları için bağırdı.

Zeminin serin fayanslarına çöktüm ve morarmış yanağımı bir tanesine bastırdım. Oyun planım değişmişti ve ben buna kızgın bile değildim. Bu... ilginç olacaktı.

DANNY

A Anlaşılan banyoda yine uyuyakalmışım, çünkü Kai omzuma dokunduğunda bir adrenalin seliyle irkilerek uyandım.

"Dokunma bana," diye tersledim, büzüldüm ve sırtımı duvara vererek top gibi kıvrıldım. "*Sakin* bana dokunma."

Kai az önce yattığım yerde çömelmiş bir şekilde durdu ve bir süre donuk bir ifadeyle beni izledi. Sonra başıyla küçük bir selam verdi ve ayağa kalktı. Beni ayağa kalkmaya zorlamak yerine tek kelime etmeden banyodan çıktı.

Beni meraklandırıdı, şimdiye kadar onun hakkında bildiklerime dayanarak böyle bir tepki vermesini beklemiyordum.

Birkaç dakika sonra elinde düzgünce katlanmış küçük bir giysi yığısıyla geri döndü. Kapüşonlu bir bakışla beni izledikten sonra giysileri makyaj masasının üzerine bıraktı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Duşa kendi isteğinle mi gireceksin?" Sesi, içimde lezzetli şeyler yapan derin bir gürültüydü. Lanet olsun, hatırladığımdan bile daha seksiydi. Belki de aptal bir toga yerine kot pantolon ve dar siyah bir tişört giymiş olmasından kaynaklanıyordu.

Ona bir ağaç gibi tırmanmak istedim. Birdenbire tek düşünebildiğim, beni silahıyla becerirken yüzünde beliren ifadeydi. *Lanet* olsun, çok ateşliydi ve bakteriyel enfeksiyon riskini göze almaya değerdi.

Yine de oynamam gereken bir karakter vardı ve işkence gören ve acımasızca dövülen masum banka memuru Danny şu anda bu pislikle mutlu *olmazdı*. Lanet olsun.

"Yapmazsam ne yapacaksın?" Yüzümde öfke, tiksinti ve umarım hiç şehvet olmamasına izin vererek ona ters ters baktım.

Gözleri kısıldı. "Leş gibi kokuyorsun. Eğer isteyerek duş almazsan, seni zorlarım."

Alay ettim. "Tanrım, gerçekten mi? Neden acaba? Ah evet, belki de beni kim bilir ne kadar zamandır lanet olası bir zindanda kilitli tuttuğun ve *haydutların* bana *hiçbir* ilgim olmadığı halde işkence ettiği içindir? Belki de bu yüzdendir?"

Kaşları hafifçe kalktı ve ağzının kenarı seğirdi. "Görüyorum ki o kıvılcımı silememişler, belki de yeterince uğraşmamışlardır."

Ölümüne baktım ama verdiği yanıtın küstahlığı karşısında içten içe sırtıttım. Kavgadan geri adım atmayan erkekleri severdim. Onun yerine "Siktir git," diye tükürdüm. Sonra gözlerimi fayanslara diktim ve omuzlarımı yuvarladım. "Ayrıca, duş alacak kadar uzun süre ayakta durabileceğimden şüpheliyim."

Ne demek istediğimi açıklığa kavuşturmak için sargılı ayağımı dışarı uzattım. Yalan söylüyordum elbette, daha önce o kısa duşu aldığımda fark etmemiştim bile. Ya da dün? Her neyse işte. Cyryl ayağımın kemerini kesmişti, yani ayağa kalktığımda ayağıma baskı yapmıyordu ve kesiklerin iyileşmesi de birkaç gün içinde tamamlanmıştı.

Kai kaşlarını çatarak ayağıma ve Mo'nun günler önce uyguladığı kirli, soyulmuş sargıya baktı. Sonra oflayıp pufladı ve devasa küvetin yanına geçti.

"Ne yapıyorsun sen?" Fişi takıp suyu açtığında her şey apaçık ortada olmasına rağmen, "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Görünüşe göre, o da bunun açık olduğunu düşündü ve küvetin yanından bir şişe bir şey alıp içine fişkırttığı için cevap vermedi.

Birkaç dakika içinde akan su küvette yumuşak beyaz kabarcıklar oluşturdu ve banyo midemi guruldatan tatlı, meyvemsi bir kokuyla doldu. Küvetin sonunda, Kai'nin bir kenara süpürdüğü, özenle katlanmış havluların bulunduğu küçük dekoratif bir masa vardı. Masayı aldı ve küvetin *içine* yerleştirdi, sonra masanın üstüne ulaşmadan hemen önce suyu kapattı.

"İşte," dedi bana kaşlarını çatmak için geri dönerek. "Yıkanırken kuru kalması için ayağını masanın üzerine koy. Bazı şeyleri halledeceğim, o yüzden küvete kendin girmeni öneririm. Yoksa döndüğümde seni giyinik bir şekilde küvete bırakacağım."

Banyodan çıktı ve ben de blöfünü görmeyi kısa bir süre düşündüm. Ama... masum Danny şu anda ellerinin onun üzerinde olmasını istemezdi, bu yüzden pişmanlık dolu bir iç çekişle ayağa kalktım ve üzerimdekileri çıkardım.

İğrenç, kirli kıyafetler. Ayağımı ıslatmadan küvete girmek bir görevdi ve zaten duşta ıslattığım için genellikle anlamsız bir görevdi. Yine de sonunda kabarık köpüklerin altına ve sıcak suyun içine battım.

Suyun içinde rahatlarken dudaklarımdan uzun, hafif müstehcen bir inilti çıktı.

Kai kapı aralığında boğazını temizledi ama gözlerimi kapatmadan önce ona üstünkörü bir bakış attım. Yıkanmamı istiyordu, ben iyice temizlenene kadar parmaklarını oynatabilirdi. Piç.

Seksi bir hıyar ama. Göz kapaklarımı hafifçe araladım ve yaklaşırken kirpiklerimin arasından onu izledim. İri ve yapılıydı, dalgalanan kasları ve tek renkli dövmelemlerle kaplı koyu bronz teni vardı. Gözleri koyu viski kahverengisiydi ama uzaktan bakınca simsiyah görünüyordu. Çok sıcaktı.

Küvetin yanına diz çöktü ve çıkıntının üzerine bazı tıbbi malzemeler yerleştirdi. Açıkta kalan ayağıma dokunmak için uzandığında, dramatik bir şekilde irkildim ve bu da onun duraklamasına neden oldu.

"Sargının değiştirilmesi gerekiyor," dedi alçak bir sesle. "Yoksa enfeksiyon kapıp sepsisten ölmek *mi istiyorsun?*"

Bakışlarımı kısmıştım. "Lanet olası kuklanızın beni öldüresiye dövmesinden daha iyi olabilir, yani evet, kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

Kai küçük bir göz devirmesi yaptı -piç kurusu- ve ben tekrar geri çekilmeden önce ayağımı bileğimden sıkıca kavradı. "İnan bana, sepsis daha kötü olurdu." Ayağımın tabanındaki sargıyı soymadan ve kesikleri nazıkçe temizlemeden önce söylediği tek şey buydu. Bunun acıtması gerektiğini belli belirsiz fark ettim, bu yüzden antiseptik mendili cildime her dokunduğunda irkildiğimden emin oldum. Ayağımı sabit tutarak bileğimi sıkıca tuttu.

Temizlemeyi bitirdiğinde yeni bir yapışkan pansuman uyguladı ve bu sefer su geçirmez olanına benziyordu. Hatta pansumanın altına nem girmesini önlemek için kenarlarını plastik bir bantla bantlayacak kadar ileri gitti.

"Bitti mi?" Bileğimi bıraktığında sordum.

Başını salladı, çöpleri toplarken uzun kirpiklerinin altından beni izliyordu.

"Güzel," diye mırıldandım. "Şimdi siktir git ve beni huzur içinde yıkanmaya bırak."

Bu, banka memuru Danny'nin başladığından çok daha fazla bir tavırdı, ama tüm işkence ve hapsetmenin onu sertleştireceğini hissettim.

kenarları önemli ölçüde. Ayrıca, korkmuş ve ağlamış gibi davranmak benim de sinirlerimi bozuyordu. Ya uyum sağlayacaktım ya da bu kadar sinir bozucu olduğum için *kendimi öldürecektim*.

Kai kısa bir kahkaha attı. "İyi denemeydi. Bana kolunu göster."

Cyryl'in yaptığı işkenceye göz yumduğu ve tanık olduğu konusunda herhangi bir şüphem varsa, bu onu doğruladı.

Suçlayıcı bir bakışla bakışlarını tutarak kolumu sudan çıkardım. O tatlı, meyvemsi baloncuklarla kaplıydı ama Kai elinin nazik bir hareketiyle onları silip süpürdü. Şu anda beni esir aldığı düşünülürse, bu dokunuş çok hoşuma *gitmişti*. Yine de Belle her zaman benimle en çok bağ kuran Prenses olmuştu... Biraz Stockholm sendromunun yanlış bir tarafı yok, değil mi?

Kai bileğimi tuttu, kolumun her iki tarafındaki çok sayıda delinme yarasını inceledi. Hepsi bir gün kadar önce kabuk bağlamıştı ve sargı beni rahatsız ettiği için onu çıkarmıştım.

"Bunlar iyi görünüyor," diye mırıldandı. "Sadece temiz kaldıklarından emin ol."

Acı bir kahkaha attım. "Söylemesi kolay, eğer beni zindanına geri koymaya niyetliysen. Neden bu lanet oyunları oynamak yerine beni öldürmüyorsun? Elimde işe yarar bir bilgi olmadığını *biliyorsun*, o zaman burada ne işimiz var?"

Bir süre bana baktı, ifadesi tamamen kapalıydı. Sonra kısa bir iç geçirdi ve banyonun yanındaki şampuan şişesine uzandı. "Saçını ıslat; yıkanmaya o kadar ihtiyacı var ki kokusunu buradan alabiliyorum."

Şok içinde gözlerimi kırpıttım. Dengemi bozmaya devam ediyordu ve bundan hoşlandığımdan emin değildim. "Saçımı mı yıkayacaksın?" Keskin bir kahkaha attım. "Ben bir çeşit... oh kahretsin. Komadayım, değil mi? Sam bana çok sert vurdu ve şimdi ölüyorum. Bu harika bir şey."

Kai bana ters ters baktıktan sonra omzumu iterek başımı suyun altına soktu. Sadece kirli saçlarımı ıslatacak kadar hızlıydı ama yine de sıçrayarak ve öksürerek dışarı çıktığımda büyük bir gösteri yaptım. Gözlerimi kapattığım için morarmış yanağım ağrıyordu ama Sam'in attığı dayanın çeşitli acılarını çoktan bastırmıştım.

"Ne oluyor lan?" Çığlık attım. "Beni boğabilirdin! Eğer bu yeni bir saçma işkence tekniğiye-"

"Danielle," diye tersledi, şampuanı eline dökerken. "Konuşmayı kes lan."

Kocaman elleri saçlarıma gitti, şampuanı yağlı köklerime köpürttü ve **i s t e s e m** bile konuşmaya devam edemezdin. Sert

Parmaklarının kafa derime yaptığı baskı beni jöleye çevirdi ve dokunuşuna yaslanırken göz kapaklarım titreyerek kapandı.

Lanet olsun. Sık kafalı erkeklerin kadınların saçlarını yıkamasına izin verilmemeliydi. Bu haksız bir avantajdı.

Saçlarım o kadar uzundu ki uçlarına kadar sabunlaması için birkaç avuç şampuan daha alması gerekti, sonra sessizce durulamak için saçlarımı arkaya daldırmamı emrettiğinde, tartışmadan bana söyleneni yaptım.

İşlemi iki kez daha tekrarlayarak *tüm* kiri ve yağı çıkardı.
-Şampuan şişesinin tamamını kullandıktan sonra saç kremi de sürdükten sonra küvetin içine uzanıp fişi çekti.

"Ne yapıyorsun sen?" Panikle sordum.

Bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Temiz suyla durulaman gerek Danielle."

Lanet olsun, artık yaralarımı saklamak için çok geçti. Sadece iyi bir açıklama yapmam gerekiyordu. Ama *Danielle* utangaç olurdu... değil mi? Bu yüzden su boşalırken çıplaklığımı gizlemek için sabunlu kollarımı kendime sardım. Kai ayağa kalkmama yardım ederek hasarlı ayağımı yükseltilmiş platformun üzerinde ve suyun dışında tuttu. Bu aynı zamanda ağırbaşlı davranmamı da imkânsız hale getiriyordu. Yapabildiğim en iyi şey, vajinamın tamamen açık olmaması için bükülmüş bacağıma biraz aç vermekti.

Kai'nin bakışları ısındı ve dudakları bir gülümsemenin hayaleti gibi kıvrıldı. "Sanki amını daha önce görmemişim gibi davranıyorsun. Sakin ol Danielle, sadece o kremi durulamak istiyorum."

Öfkeli bir of çektim. "Mahkûmlarınızın sırf siz söylediğiniz için rahatladığını sık sık görür müsünüz?"

Bana sert bir bakış fırlattı, sonra saçımı durulamak için duş aparatına uzandı. Saç kremiyle birlikte hala tenime yapışan köpükleri de yıkadı ve onu birden fazla kez göğüslerime bakarken yakaladım. Belki de sadece göğüslerimin arasında, sütyen hizam boyunca uzanan ve neredeyse her zaman gizli kalan dövmemi seçmeye çalışıyordu.

Elimi yara izimin üzerinde tuttum ama saçımı kurutmam için bana bir havlu uzattığında dişlerimi sıkıp yara izimi görmesine izin vermek zorunda kaldım.

"Bu da ne?" diye homurdandı, tam zamanında.

Koyu kırmızı yara izime baktım, sonra havluyla saçımı kurulamaya devam ettim.

"Beni duydun mu?" diye havladı. "Sana bir soru sordum."

İç çekerek saçlarımı kurulamayı bitirdim ve havluyu vücuduma sardım. "Buradan çıkmama yardım edecek misin, yoksa kayıp boynumu mu kırayım?"

O daha iyisini yaptı, kolunu belime doladı ve beni tamamen küvetten dışarı kaldırdı. Beni yumuşak banyo paspasının üzerine bıraktığında, ondan bilinçli bir adım uzaklaştım.

"Bu seni ilgilendirmez ama işten eve dönerken soyuldum" diye tersledim.

Kai'nin gözleri kısıldı. "Ve sen vuruldun?"

Başımı salladım. "Açıkçası. Cadılar Bayramı'ndaki o parti, ameliyattan sonra hastanede uyandığımdan beri ilk kez dışarı çıktığım partiydi ve bakın nasıl sonuçlandı."

Suçluluk ve pişmanlık Kai'nin yüzünü buruşturdu ve zihinsel olarak sırtımı sıvazladım ve lanet olası bir selam verdim. Evet, orospu çocuğu, masum küçük Danielle için üzül.

Keskin bir nefes aldı, sonra başını salladı. "Giyin hadi. Yapmam gereken işler var."

Cevabımı beklemeden banyodan çıktı.

"Bekle! Kai, öylece-" İtirazlarım yatak odasının kapısının çarpması ve kilidin kendine özgü tıkırtısıyla kesildi. "Sanırım yapabilirsin," diye mırıldandım usulca, tüm iffetli öfkemi bir kenara bırakıp teslim ettiği giysileri aldım.

Moana'nın eşofmanlarından daha fazlasını bulmayı bekliyordum ama giysiler yepyenyidi ve etiketleri hâlâ üzerindeydi. Bir çift yoga pantolonu ve bir tişört, hatta yumuşak, esnek bir üst ve bir çift külot. Hepsi benim bedenimde, hepsi yeniydi.

"Kai, seni ürkütücü pislik," diye fısıldadım, etiketleri söküp giyindim. Tekrar iç çamaşırı giymek iyi hissettirdi. Şimdi sadece saatimi geri almam gerekiyordu...

Kaçış planımı güvence altına aldıktan sonra görevimi tamamlayabilirdim.

LEON

tüm hatalarına rağmen -ki pek çok hatası vardı- Ares'i yarım kalmış işleri tamamlama becerisi konusunda suçlayamazdım. Benim için silah kaçakçısıyla buluşmayı ayarlayan muhbirimim izini bulduğumda, insan yapışkanından biraz daha fazlasıydı. Abartmıyorum, sanki bir sandalyeye bağlanmış, sonra da eline canlı bir el bombası verilmiş gibiydi. Bum. Sıçradı.

"Dramatik," diye mırıldandım, ayak parmağımla yanmış bir et parçasını dürterek. Biraz etkilenmişim.

Tabii ki Ares'i ve konteynır sahasındaki yordakçılarını öldürmek gibi bir niyetim yoktu. Hepsini öldürürsem Danny'yi asla geri alamazdım. Ve bir şekilde, bir nedenden dolayı, o benim tek odak noktam haline gelmişti. Tek önceliğim. Sırf onu sağ salim bana geri getirebilmek için tüm dünyayı yakıp kül etmeye hazırdım... ve sıradan takıntımın ne zaman böylesine tam bir sahiplenmeye dönüştüğüne dair hiçbir fikrim yoktu.

Yine de bu noktada kendi hasarımı psikanalize etmeye çalışmak anlamsız görünüyordu. Şu anda bana yardımcı olacak tek bir şey vardı, o da Danny'yi kurtarmaktı. Onu geri aldığımda... o köprüye geldiğimde geçecektim. Ya aklımdan çıkana kadar onu becerecektim ya da öldürecektim. Ya da ikisini de. Muhtemelen ikisini de. Ama bu *benim* şartlarımla olacaktı, *onun* değil. Zaten benden yeterince şey almıştı.

Telefonum cebimde titredi ve cevap vermek için çıkardım.

Arama bağlandığında yardımcım "Avrupa'da bir yerdeler," diye bildirdi.

Derin bir nefes aldım, patlayan bedenim bakırımsı et kokusunu içime çektim. "Elinizdeki en iyi bilgi bu mu?"

Kafeslerini biraz karıştırmak için onları tuzağa düşürmüştüm. İzlerini örtmek için gösterdikleri gayretli kayıtlarında hata yapmalarını sağlamak için. Kızgınlığıma rağmen

yeterince kaymış.

"Evet, şimdilik öyle," dedi telefonun diğer ucundaki *teknisyen*, "ve bu, kullandıklarını *varsaydığım* pistteki yakıt seviyelerindeki farklılığa dayanıyor. En iyi ihtimalle ikinci dereceden ama elimdeki tek şey de bu. Avrupa içinde bir yerde... En uzak Yunanistan diyebilirim. Belki Türkiye? Ama o kadar yakıtı zorlamak olur. En iyi tahminim... İtalya ya da Hırvatistan. Ya da Norveç. Belki Letonya. Ya da onlar-"

"Anladım," diye tersledim, gevezeliğini kestim. "Hiçbir fikrin yok. Avrupa'da bir yerde. Aramaya devam et." Aramayı sonlandırıp telefonumu cebime geri koydum ve hiçbir şeyi daha fazla rahatsız etmeden kana bulanmış depodan çıktım.

Bu benim pisliğim değildi, temizlemeye de gitmeyecektim.

Ceketimin kapüşonunu yukarı kaldırarak yüzümü güvenlik kameralarından uzak tuttum ve otoparka geri döndüm. Sinirle yeni *arkadaşımı* arabamın yanında beklerken buldum.

"Onu buldun mu?" diye sordu dövmei Latin adam, beni süzerken ellerini rahatça ceplerine sokmuştu.

Ona ters ters baktım ve onu öldürebileceğim tüm yolları gözümün önüne getirdim. Gerçekten yapmak istediğim şeyi yapmak yerine "Onu buldum," diye onayladım. Her ne kadar tüylerim diken diken olsa da, şu an için bu kendini beğenmiş piç kurusuna *ihtiyacım vardı*. "Ama onu önce Ares buldu."

Carlos yüzünü buruşturdu. "Çok çabuk oldu."

"Şaka yapmıyor." Öyle görünüyordu. Bu da Danny'yi oracıkta öldürmek yerine onu *almasını* daha da ilginç kılıyordu. Aklıma bir şüphe ipliği takıldı ama onu uzaklaştırdım. Kız hayattaydı.

Danny'nin *arkadaşı* sadece başını salladı. Örme bir şapkayı kulaklarının üzerine kadar indirmişti ve dövmeleri tüm boynunu kaplıyordu. Bu onun hoşlandığı türden bir adam mıydı? Özel bir şeye benzemiyordu. Sıradan bir gangster.

"Pekâlâ. Bundan sonraki adımımız ne olacak?" Carlos bana sanki bütün cevaplar bendeymiş gibi baktı. Sanki bir bilginin üzerinde oturuyor ve onunla paylaşmıyormuşum gibi. Elbette haklıydı ama bunu kabul etmediğimden emindim.

Omuz silktilim. "Uzun süre gizli kalamazlar. Ares'in satması gereken silahlar var ve sattığı insanlar da bu türden şeylerden pek hoşlanmıyor. En iyi seçeneğimiz parayı takip etmek. Sırada kime satıyor?"

Carlos uzaklara bakarak başını salladı. "Birkaç arama yapacağım. Bir süre önce Bratva ve Odessa arasında bir bölge savaşının başladığına dair fısıltılar duydum. İçlerinden birinin Ares'ten mal alacağı kesin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bratva ve Odessa'da bağlantıların mı var?" Hiyerarşide de kimden silah aldıklarını bilecek kadar yüksekte.

Carlos bana altın kapaklı kesici dişlerini göstererek dişlek bir sırıtışla karşılık verdi. "*Her yerde* bağlantılarım var, amigo. Neden Dan panik butonunu siz *Lonca* hıyarlarından birine değil de bana kurdurdu sanıyorsun?"

Dan. Ona *Dan* diyordu. *Benim Danny'*me ne kadar da aşına. Onu yavaş yavaş öldüreceğime karar verdim.

"Muhtemelen Lonca'da kimseye tamamen güvenilemeyeceğini bildiği içindir," diye yüksek sesle mırıldandım, Carlos'un beni duymasını umursamadan. Ne de olsa gerçek buydu. Ben bile Lonca'yı her şeyin üstünde tutardım... ve geçmişte de tutmuştum. Layla bu yüzden ölmüştü.

Carlos yorumuma sırtlamakla yetindi. Çünkü Danny'nin ona hayatındaki herkesten daha çok güvendiğini kabul ediyordum. Bu da ondan daha fazla nefret etmeme neden oluyordu.

"Bir ipucu bulursan beni ara," dedim sert bir bakışla. Sahte gözlüklerimi ve onlarla birlikte sahte kişiliğimi *de* atmıştım. Carlos'un sahip olduğu versiyonum Danny'ye sunduğumdan çok daha farklıydı.

Dövmeli parmaklarıyla bana alaycı bir selam verdi. "Peki efendim. Jude'a selamımı söyle."

Bu yorumu anlamadığım için kaşlarımı çattım ama soru sormak için etrafta dolaşmadım. Kiraladığım Mercedes'le otelime dönmek üzere yola çıktığımda Carlos hâlâ park yerinde duruyordu.

Telefonum tekrar çaldı ve direksiyonda cevap tuşuna bastım.

"Bu daha faydalı bir bilgi olsa iyi olur," diye tersledim diğer uçtaki Guild teknik tavşanını. İşşi ona "resmi" bir sözleşme olarak vermiştim, bu yüzden müşteri olduğumu bilmiyordu. Kime rapor verdiğini bile bilmiyordu, sadece benim bir amir olduğumu biliyordu.

"Sanırım öyle," diye cevap verdi. "Yaklaşık dokuz yıl öncesine ait, büyük ölçüde değiştirilmiş bazı yasal belgeler buldum. Daha yeni çözmeye başladım ama Ares'in İtalya'da mülk satın aldığına işaret ediyor."

Güzel. Çok uzakta değildi. "İtalya yeterince açık değil, William. Bana koordinatları bul."

"Elimden geleni yapacağım, efendim."

"Bundan daha iyisini yap, William." Görüşmeyi sonlandırdım ve direksiyonu daha sıkı kavradım. Eğer verdiği bilgi doğruysa, o zaman büyük bir adım daha yaklaşmıştım.

Danny'yi geri almak için. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve otelimde arabadan indiğimde neredeyse aynada kendimi tanıyamayacaktım.

Carlos'un veda yorumunu anladığımda fuayeye ancak iki adım atabilmişim.

"Judith," dedim Danny'nin en iyi arkadaşına gözlerimi kısarak. "Brüksel'de ne yapıyorsun?"

Bana kaşlarını çattı ve beklediği yerden kalkarken bastonuna ağır bir şekilde yaslandı. "Telefonlarıma neden cevap vermediğini sormaya geldim Leon. Ve arkadaşımı bulmana yardım etmek için."

Kısa bir süre için onu vurmaya düşündüm. Ama beş yıldızlı bir otelin halka açık fuayesindeydik ve sadece temizlik masrafı bile buna değmezdi. Bu yüzden içimi çektim ve onun da beni takip edeceğini çok iyi bilerek asansörlere doğru ilerledim.

"Bana cevap verecek misin?" diye sordu, kapılar kapanmadan hemen önce asansöre adım atarak.

Ona soğuk bir bakış attım. "Burada, herkesin gizli bilgilere kulak misafiri olabileceği bir yerde mi? Hayır, Judith, yapmayacağım."

Dudakları şokla aralandı ve yanakları utançtan pembeleşti ama sustu, bu da bir şeydi.

"Uzun zamandır kütüphaneye kapatılmış olmanı anlıyorum Judith," dedim hafif bir azarlamayla, "ama bundan daha iyisini biliyorsun. Dürüst olmak gerekirse, seninle şimdi tanıştığımda, eğitim sınıfını birincilikle bitirmek için nasıl bir yol izlediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Yanakları da bakışları gibi karardı ama dudakları sınıksız büzüldü ve ben de hafifçe sııttım. Danny'nin bu kadar *arkadaşa* nasıl sabredebildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu geri aldığımda bunu değiştirmek zorunda kalacaktık.

Yeni ve daha az sağlıklı bir ilişkiyi teşvik etmek için sevilen birinin kaybı kadar güçlü bir şey yoktu.

DANIŞ

A Banyomdan sonra Kai beni odasında kilitli bıraktı. Gerçi beni tuttukları hücreye kıyasla lanet olası bir saray olduğunu düşünürsek, şikayet edecek pek bir şeyim yoktu.

Her çekmeceyi, tüm gardırobunu ve hatta yatağın altını karıştırmak için tatlı bir zaman ayırdım. Hayal kırıklığına uğramıştım ama hiç eğlenceli bir şey bulamamıştım. Bir kutu prezervatif bile yoktu. Kai ilk başta tahmin ettiğimden daha heyecansız çıkmıştı.

Pencereden dışarı bakmak da tam bir fiyaskoydu. Dışarıdan sarkan metal bir stor perde manzarayı tamamen kapatıyordu... her ne ise. Bunu odasında olacağımı bildiği için mi yapmıştı? Yoksa ekip şehir dışındayken standart bir güvenlik özelliği miydi? Tabiri caizse.

Sonunda sıkıldım ve yatağın karşısındaki duvara monte edilmiş devasa düz ekran televizyonu açtım. Herhangi bir yerel istasyona bağlı değildi, bu yüzden konumumuz hakkında hiçbir ipucu alamadım, ancak bazı akış uygulamaları vardı. Küçük bir kazanç. En son televizyon izlediğim gençlik vampir dizisini aradım ve izlediğim bölüme göz attım.

Dizinin kahramanı iki seksi erkek kardeşle bir aşk üçgeni yaşıyordu ve ben paramı kötü çocuğun sonunda onun kalbini kazanacağına yatırmıştım. Öte yandan, aşk üçgenleri her zaman sıkıcı, *iyi adamın* kahraman olmasıyla sonuçlanıyor gibi görünüyordu. Snore.

Arka arkaya izlediğim dördüncü bölümün bir yerinde uyuyakalmışım. Kendimi savunmam gerekirse, Kai'nin yatağı lanet bir bulut gibiydi. Çok rahattı. Jae'nin daha önce uyandığım sert yatağına hiç benzemiyordu.

Birkaç saat sonra uyandığımda oda zifiri karanlıktı.

-Televizyon kapalıydı ve yalnız değildim. Yatağın yanında ağırlık vardı.

ve hafif battaniyenin altından vücut sıcaklığı yayılıyordu.

Gözlerimi açarken nefesimi sabit tuttum ve karanlığın içinden bakarak gelenin Kai olduğunu, başka bir ucube olmadığını teyit ettim. Gerçi Sam olsaydı, yanımda huzur içinde uyuyacağını pek sanmıyordum ve Jae'ye gelince... şey... ben daha önce o uyuşturulmuş uykudayken ne yaptığını kim bilebilirdi ki?

Deneme yaparak pozisyonumu değiştirdim ve Kai'nin uyanıp uyanmayacağını görmek için izledim. Hiç hareket etmediğinde battaniyenin altından sıyrılıp ayağa kalktım. Hâlâ tepki vermiyordu. Vay canına... gerçek miydi? Onu şu anda öldürmek ne kadar kolay olurdu?

Hmm. Hayır, Ares aptal olduğu için bu kadar uzun süre hayatta kalmamıştı. Şüphe içimde dalgalandı. Bu herif ne yapacağımı görmek için numara yapıyordu.

Öyle olsun. Banka memuru Danielle bunu kaçmak için bir fırsat olarak görecekti. Paralı asker Danny ise evi biraz daha iyi araştırmak için mükemmel bir fırsat gördü. Gerçek bir fırsat yakaladığımda daha iyi bir kaçış planı oluşturmak için bilgi toplayacaktım.

Sessizce büyük yatağın etrafında dolandım ve kapıyı denedim. Elbette kilitliydi ama Kai'nin anahtarı odada bir yerde olmalıydı. Anahtarı yatağın başucundaki masanın üzerinde masumca dururken bulduğumda gözlerimi devirdim. Evet, bu *kesinlikle* bir testti. Bunu biraz daha az belli edebilirdi. Ama sonra, sanırım banka veznedarı Danielle kaçmak için o kadar çaresiz olacaktı ki, tuzağı fark etmeyecekti. Anahtarı alacak, kapıyı açacak ve *kaçacaktı*.

Ben de öyle yaptım.

Tüm ev karanlık, sessiz ve görünüşte boştu. Sanki *bu* hiç şüpheli değilmiş gibi. Ama koşmaya devam ettim, kat planını zihnimde haritalandırırken bir çıkış aradım. Hatta mutfağın uzak tarafındaki kapıdan geceye çıkmadan önce evi daha iyi görebilmek için bir çıkışı bilerek atladım.

Hava serindi ve güzelce bakımlı çimlerin üzerindeki beyaz mermer kaldırım taşlarını takip ederken içimi bir ürperti kapladı. Kaldırım taşları kısa sürede basamaklara dönüştü ve ben de hızla aşağı indim. En altta, küçük kumlu kıyıya mürekkep gibi koyu su vuruyordu ve uzun bir iskele okyanusa doğru uzanıyordu.

Çıplak ayaklarım tahta kalasları tokatlıyordu ama kısa sürede sonuna ulaştım ve gidecek başka bir yer bulamadım. Bağlı hiç tekne yoktu -ki bu ilginçti- ama uzakta gökyüzü bir şehrin ısıltısıyla aydınlanıyordu.

Derin bir nefes aldım ve bulunduğumuz yerle ilgili ipuçları bulmak için havadaki kokuları test ettim. Arkamdan yaklaşan ağır ayak sesleriyle iskelenin döşemesi gıcırdadı ve Kai olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu. Sapık herif kaçmanın ne kadar beyhude olduğunu kendi gözlerimle görmemi istiyordu.

Şaka yapıyordu, çünkü hiçbir şeyin *gerçekten* beyhude olmadığını biliyordum. Biraz yaratıcılık ve çokça kararlılık kullandığınızda değil.

Yine de... Danielle şu anda fena halde yenilmiş olacaktı, bu yüzden suya bakarken timsah gözyaşlarımı bir kez daha topladım.

"Bir adadayız, değil mi?" Küçük, korku dolu bir sesle sordum.

"Kesinlikle öyleyiz," diye yanıtladı Kai, omzuma yeterince yakın durarak.

varlığını bir pelerin gibi *hissedebiliyordum*. Benden bir karıştan daha uzun boyluydu; giydiğim altı inçlik platformlar sayesinde tanıştığımızda bu kadar belli olmamıştı.

Deniz havasını bir kez daha derin derin içime çektim. Bu kokuyu seviyordum. Yine de İzlanda'da yaşadığım denizden farklıydı. Acaba Kai gizli inini nereye yerleştirmiş olabilirdi? Evden kaçarken bitki yaşamı da bana herhangi bir ipucu vermemişti. Bu da bana muhtemelen Kai ve Moana'nın geldiği Güney Pasifik'te olmadığımızı söylüyordu.

İklime bakarak Amerika'da olduğumuzu da hissetmiyordum. Hayır, tahminimce Avrupa'da bir yerdeydik.

"Gitmeme izin verecek misin?" Sesimi tamamen yenilmiş gibi çıkararak sordum. Her tarafımdaki çürükler bu yanılsamaya yardımcı olmalıydı. *Neyse* ki gözüm, dışarıyı görebileceğim kadar küçülmüştü ama morluk kabarık ve hassastı.

Kai cevap vermeden önce bir an durdu, parmakları omuzlarımı örten saçlarımın ipeksi örtüsünü okşadı. Dokunuşuyla ürperdim ama dişlerimi sıkarak kendimi ona doğru eğilmekten alıkoydum.

"Bana başka bir şey sor," dedi sonunda ve derin bir iç çekti.

Kafa oyunlarına karşı gülümsememi bastırdım. Sessizce, tüm bunların heyecanını seviyordum. "Peki. Beni öldürecek misin?"

Küçük bir kahkaha attı ama bu nazik bir ses değildi. "Henüz karar vermedim."

En azından dürüst müydü? Sanırım bunun da bir anlamı olmalı. "O zaman... eğer beni öldürmezsen, benimle ne yapacaksın?" I

Kirli düşüncelerimin sesime yansımaması için çok uğraştım ama sanırım başaramadım.

Kai sessizliğin aramızda uzun süre asılı kalmasına izin verdi, kendi hilelerimi bana karşı kullandı ve bunun farkında bile değildi. Sessizlik *çok* güçlü olabilirdi, çünkü avınızın korkusunun kendisini beslemesine izin verirdi. Tek bir kelime bile etmeden kaygıları artardı, çünkü sessizlik zihnin en kötü senaryoları çağırmasına yol açardı.

"Henüz bilmiyorum," diye itiraf etti sonunda.

Yine dürüstlük. Yine de ne yapmak *istediğine* dair birkaç fikri olduğuna bahse girerim. Shadow Grove'da beni korkuttuğunu sandığında ne kadar heyecanlandığını görmüştüm. Belki de yatağına zincirlenmiş bir seks kölesine sahip olmak hoşuna giderdi.

Yine de bu zihinsel resim kafamda tam olarak uyuşmuyordu. Beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladığında gözlerinde bir tiksinti vardı ve ben bunun kendisine olduğunu düşünüyordum.

Titreyen bir nefes aldım, serin hava tenimde çakıl taşları yarattı. "Beni daha fazla işkence görmem için zindanlara geri mi gönderiyorsun? Eğer öyleyse, şuradaki suya atlayıp boğulsam daha iyi olur."

Kai'nin keskin nefesi onu kızdırdığımı söylüyordu. "Hayır. Bundan sonra benim odamda kalacaksın. Orada sana daha yakından göz kulak olabilirim."

Yüzümü göremeyeceğini bildiğim için gecenin karanlığına gülümsedim. Ama lanet olsun ki bu, görevimi tamamlamak için mükemmel bir şekilde işe yaramayacaktı.

Ben karşılık vermeyince bir kez daha iç çekti. "Biliyor musun, büyüdüğüm kasabada, zarif bir şekilde oturmuş ve okyanusa bakan bronz bir kadın heykeli var. Adı Pania ve o bir deniz kızı, bir siren, herhangi bir insan kadından daha güzel ve büyüleyici bir yaratıktı." Durakladı, parmakları bir kez daha saçlarımda ve kolumda gezindi, sonra eli dirseğimi kavradı ve göğsüne yaslanmam için beni hafifçe geriye çekti.

Karşı koymadım. Gece havası serindi ve çıplak teni -sadece eşofman giydiği için- bir fırın gibiydi.

"Pania günlerini okyanusta yunuslarla ve diğer deniz canlılarıyla yüzerek geçirir, geceleri de akıntıya karşı keten çalılarının arasında dinlenirdi. Dinlendiği yerin aynı zamanda yerel Māori şefinin yakışıklı oğlu Karitoki'nin her gece içmeye geldiği yer olması tesadüf değildi. Takıntı haline getirmişti. Bir gece kendini ona gösterdi ve Karitoki onun güzelliği karşısında büyüldü."

Kai'nin boynumdaki sıcak nefesi tenimi karıncalandırdı ve dirseklerimdeki güçlü tutuş gevşemedi. Lanet olsun, neden bu kadar tahrik olmuştum?

Bu mu?

"Birbirlerine aşıklardı ama sabah olduğunda Pania'nın gitmesi gerekiyordu. O da Kendisinin bir deniz yaratığı olduğunu ve kim olduğunu değiştiremeyeceğini açıkladı. Her gece geri döneceğine yemin etti ve Karitoki bir süre için anlaşmalarından memnun kaldı. Ama aşık oldukça daha da sahiplenici olmaya başladı. Artık karısını okyanusla paylaşmaktan memnun değildi, bu yüzden köyün yaşlısından tavsiye istedi. Onu nasıl tuzağa düşüreceğine ve sonsuza dek yanında tutacağına dair tavsiyeler." Sesi alçak ve tehditkârdı, beni sıkıca kucaklayana kadar kavrayışı beni daha da yaklaştırdı.

Dilimi ısırđım, hikâyenin devamını duymak için bekliyordum. Bu eski efsaneler asla sonsuza dek mutlu sonla bitmezdi.

"Bir gece Pania uyurken, kocası Karitoki ağzına bir parça pişmiş et koydu, çünkü eğer bir deniz yaratığı, bir siren, pişmiş et yutarsa, sonsuza dek karaya bağılı kalacaktı."

Kendime engel olamadım. "Öyle miydi peki?"

Kai bir kahkaha attı. "Hayır, Morepork Ruru'nun bağırarak onu uyarmasıyla uyandı ve Karitoki'nin ne yaptığını anladı. Karitoki'nin bu hareketi onu o kadar üzmüş ki okyanusa kaçmış ve siren kız kardeşleri bir daha asla karaya dönmek üzere ona sımsıkı sarılmış."

Uzun bir süre aramızda sessizlik oldu. Gün ışığının ilk ışıkları ufukta parlamaya başlarken bana neredeyse koruyucu bir sevgili gibi sarıldı ve ben de ona izin verdim.

Sonunda içimi çektim ve ona bakmak için hafifçe döndüm. "Güzel bir hikâye ama benimle ne ilgisi var?"

Karanlık bakışları benimkilere kilitlendi ve yüzünde küçük bir özür titreşimi belirdi. "Efsaneler atalarımız tarafından bir uyarı olarak bırakılır. Hatalarımızdan ders çıkarmamıza yardımcı olmak için. Karitoki, Pania'nın o ilk sabah gitmesine izin vererek her şeyi berbat etti. Onun hatalarını tekrarlamayacağım."

Bakışları suya kayarken bir adım uzaklaşarak beni ellerinden bıraktı. "Burada istediğin kadar kal Danielle. Yeni gerçekliğinizle barışın, çünkü bu adadan *asla* ayrılmayacaksınız."

DANIŞ

A Kai beni terk ettikten sonra iskelenin ucuna oturdum ve ayaklarımı kenardan sarkıttım. Onun çok dramatik bir şekilde ifade ettiği gibi "yeni gerçekliğimle barışmaya" ihtiyacım yoktu, çünkü adasında görevimi yerine getirmem gerekenden daha fazla kalmaya niyetim yoktu.

Beni elinde tutabileceğini düşünmesi, aldatmacamın şimdiye kadar kusursuz olduğuna dair bana güven verdi. Artık son düzlüğe girmiştim ve bu en iyi olduğum kısımdı.

Bir süre orada oturup suyun kıyıya vuruşunu dinledikten ve güneşin ufukta yükselişini izledikten sonra adımlarımı yavaşça eve doğru geri çektim.

Ebeveyn süitine geri döndüğümde her şey hala ölüm sessizliğindeydi ve zihinsel kat planıma eklemek için etrafa baktım. Parmaklarım Kai'nin yatak odasının kapı kolunu kapatırken içimi garip bir endişe kapladı. Gerginlik.

Bu iş boyumu aşıyor muydu?

Hayır. *Kesinlikle* hayır. İletişim cihazıyla ilgili bir hata yapmış olmam -ki zaten onu kullanmaktan *nefret ediyordum*- kendimi aştığım anlamına gelmiyordu. Ama kapıyı açarken Leon'un uyarıları kafamın içinde tekrarlanıp durmadıysa lanet olsun. Bunun bir intihar görevi olduğuna dair kesin inancı... *Kimsenin* buradan canlı çıkmamı beklemediği.

Neden? Kai ya da *Ares* hakkında bana söylemediği ne biliyordu? Uyarılarını yeteneğime güvenmediği için çabucak göz ardı etmiştim. Ama ya bunun benim yeteneklerimle hiçbir ilgisi yoksa ve her şey Kai ile ilgiliyse?

Kahretsin. Kai de benimle oynuyor muydu?

Yatağında değildi ama banyoda su akıyordu, bu yüzden nerede olduğunu tahmin etmek zor değildi. Odayı geçip banyonun kapısını iterek açtığımda nabzım uzun zamandır yaşamadığım bir şekilde hızlandı. Duşta çıplak olduğu ve benim de sessizce onun vücuduna *ağzımın suyu aktığı* için değil. Ama artık kendi aldatmacamdan o kadar emin olmadığım için.

Benimle oyun oynuyor olabileceğini düşündüğümünden beri, kötü şöhretli Ares'le aniden bin kat daha fazla ilgilenmem benim hakkımda ne söylüyordu?

"Hoşuna giden bir şey mi gördün Danielle?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldandı cam duvarlı duşta. Duş yeterince buğuluydu, ince detaylar görünmüyordu ama zaten onun sikiyle yakından ve kişisel olarak ilgilenmişim ve evet, gördüklerimden hoşlandığımı söyleyebilirim.

Bunun yerine kollarımı kavuşturdum ve ona huysuz, küskün bir bakış attım. "Açlıktan ölmem mi gerekiyor, yoksa yakın zamanda kapının altından erzak verilmesini mi beklemeliyim?"

O kadar aç bile değildim ama asıl yapmak istediğim şeyden uzaklaşmak için dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı. Duş almak. Onunla birlikte. Ve her türlü kirlenmek.

Kai elini buğulu duş camında gezdirdi ve banyonun öbür ucunda gözlerimle buluştu. Ne düşündüğümü bilip bilmediğinden bağımsız olarak, davet dudaklarının kıvrımında ve başının eğiminde açıktı.

"Önce duş almak istemediğine emin misin? Uzun zamandır iskelede oturuyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Oldukça eminim. Peki, bir mahkûm burada kahve içmek için ne yapmalı?" Sırtışı daha da genişledi ve ellerimi havaya kaldırdım. "Boş ver, kendim bulurum. Yoksa odadan çıkmaya iznim yok mu?"

Tek cevabım onun kahkahası oldu. Daha kısa bir süre önce bana tutsağı olduğumu, bulunduğumuz adadan *asla* ayrılamayacağımı söylemişti... ve şimdi *gülüyor* muydu? Lanet olsun, Malachi Arden'in kafası benden daha karışık olabilirdi.

Ayrıca gülüşü inanılmazdı. Çikolata kaplı seks ve yanında votka gibi.

Banyodan çıktıktan sonra elimi yüzümde gezdirme ihtiyacı duydum.

Yanağımdaki donuk ağrı bana biraz netlik verdi, bu yüzden Kai'nin içimde uyandırdığı kalıcı şehveti temizlemek için kasıtlı bir dürtme yaptım. "Aklını başına topla," diye mırıldandım kendi kendime. "Bu adam seni esir alan kişi.

Tatlı, masum bir banka memuruna işkence ettirdi ve

özür bile dilemedi. Ya oyun oynuyor ya da görüldüğünden daha büyük bir pislik." Kulağa imkânsız gibi geliyordu ama yine de buradaydık.

Her iki durumda da klitorisimle düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Sahte Danny'nin affını kazanması gerekiyordu, bu yüzden yakında biraz yalvarma ya da büyük jestler olsa iyi olur. Eğer bunun rıhtımda garip bir şekilde romantik ama tehditkâr bir hikâye anlatmak kadar kolay olacağını düşündüyse, sonra da birkaç imalı bakış... o zaman daha az açık olmaya çalışmalıyım.

Kai'nin odasından mutfığa kadar olan kısa yürüyüşü karakterim üzerine düşünmek için kullandım. Burada oynadığım rolü. Kai'yle etkileşime girdiğimde onun biraz kaymasına, *kendimin* biraz fazla ortaya çıkmasına izin veriyordum. Beynime biraz kısa devre yaptırıyordu ve suçu silahıyla olan o sıcak karşılaşmaya atacaktım.

Devasa mutfakta bir kahve makinesi bulmak zor olmadı ve onu çalıştırdım. Son kahvemi içmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve kafein yoksunluğundan kaynaklanan bir öfkeyle kimseyi öldürmemem bir mucizeydi.

Döşeme tahtalarındaki yumuşak ayak sürtünmeleri, mutfığa girmeden bir an önce birinin yaklaştığını haber verdi.

"Oh, Danny," dedi Moana küçük bir solukla, "seni görmeyi beklemiyordum-"

"Kafesimden çıkmak mı?" Gözlerimde suçlayıcı bir ifadeyle ona bakarak alay ettim. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Kaşları çatıldı ve gözleri morarmış yüzümü inceledi. "Ben de *bu kadar erken uyandığını* söyleyecektim. Kilitli olmadığını zaten biliyordum." Büyük boy kapüşonunu kendine sararak yaklaştı. "Berbat görünüyorsun Danny. Canın yanmış olmalı."

Sesinde tehditkâr bir şey yoktu. Sesi suçluymuş gibi geliyordu. Özür diler gibiydi. Belki de Kai'ye masum olduğumu söyleyen tek kişi Jae değildi. Korkmuş ve incinmiş olan Sahte Danny, bunu yapmalarına izin verdiği için Mo'ya çok *kızacaktı*. Ona karşı çok çabuk yumuşayamazdım, yoksa şüphe uyandırırdım.

"Hiç de değil," diye cevap verdim ağır bir alaycılıkla. "Zar zor hissediyorum."

Dudakları yarım bir gülümsemeyle eğildi. "Komik. Bana da bir kahve yaparsan sana arnika kremi getireyim mi?"

Köprüleri onarmaya çalışıyordu, bu çok açıktı ve eğer bir süre daha bu evde sıkışıp kalırsam - bir hafta daha olsa bile - o zaman benimle yatmak istemeyen bir müttefike ihtiyacım olabilirdi. Bu yüzden küçük bir baş selamı verdim.

ve kilerden kocaman bir kutu tıbbi malzeme çıkardı.

Mary Poppins'in ilk yardım çantasına benzeyen bir şeyi karıştırırken ikimiz için de kahve yaptım, sonra küçük kahverengi bir kavanoz çıkardı. Yaklaşmamı işaret etti ve kavanozu açarak parmağındaki kremden bir miktar aldı.

Arnika'nın ne olduğunu bilmeme rağmen gergin bir tavırla kreme şüpheyle baktım.

"Bu, morlukların doğanın akışına bıraktığından yetmiş beş kat daha hızlı geçmesine yardımcı olacak," dedi Mo yüzüme hafifçe sürmek için uzanırken.

O sürerken irkildim ve yüzümü buruşturdum ama aslında dokunuşu tüy gibi hafifti ve bitkisel kremi morluğuma sürerken kendimi harika hissettim. "Tıbbi olarak kanıtlanmış sonuç bu mu?" Biraz da eğlenerek mırıldandım.

Küçük bir göz devirmesi yaptı. "Bu Moana Arden'in kanıtlanmış sonucu ve bu gerçek kadar iyi. Sanırım bundan daha fazla çürüğün var?" Ben teklif etmeden bileğimi tuttu ve kremi her bir delinme yerinin etrafındaki mor deriye dikkatlice sürdü. Çalışırken dudakları gerildi ama yorum yapmadı.

Kolumla işi bittiğinde tekrar bana baktı. "Gerisini gösterir misin?"

Kaşlarımı çattım, sahte bir alçakgönüllülükle dudağımı ısırdım, sonra tişörtümü yukarı kaldırdım. Mo, kremi görünen derimin muhtemelen yüzde yetmiş beşine sürerken sempati dolu bir tıslama duydu ve ben de canım yanıyormuş gibi davrandım. Doğrusu, Malachi Arden'in kesik başıyla Lonca'ya döndüğümde bir tür oyunculuk ödülünü hak etmiştim.

Evet, müşteri ölüm kanıtı istemişti.

Dağınık ama anlaşılabilir. Yetişkin bir adamın cesedini taşımak da zahmetliydi, bu yüzden genellikle sadece kafayı alıyordum.

"Danny," dedi Mo işi bittiğinde derin bir iç çekerek, "ne diyeceğimi bile bilmiyorum. *Özür dilemek* yeterli olmayacak gibi geliyor."

Kaşlarımı çatarak tişörtümü yapış yapış olmuş tenimin üzerine geri çektim. "Haklısın. Öyle değil." Kahvemi aldım ve ondan uzaklaştım, aramızda fiziksel bir mesafe bırakarak onun bu işten sıyrılmaya *yakın* bile olmadığını açıkça gösterdim. "Bana işkence etmelerine izin verdin, Mo. *İşkence*. Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Mo esprisiz bir kahkaha attı. "Evet, aslında. Biliyorum. İnan bana, Cyryl dışarıdaki en kötü şey değil." Dudağını ısırды ve yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, bunu bir yarış haline getirmek istememiştim. Ve hepimizin kötü şeyler yaşamış olması, ortak bir terbiye ve merhamete sahip olamayacağımız anlamına gelmez. Özür dilerim Danny. Teselli *olacaksa*, Sam'in sana dokunmaması gerekiyordu. Biz yokken Jae'nin işleri kontrol altına aldığını sanıyorduk."

Kaşlarımı çattım. "Bu benim için *hiçbir şey* ifade etmiyor, Mo. O öldürmeye çalıştı Ben."

Yüzünde saf bir suçluluk ifadesi vardı. "Biliyorum. Çok özür dilerim."

Başımı salladım. Sahte Danny bu özrü kabul etmeye hazır değildi, Mo'nun bu evde bir değer olacağından sessizce memnun olsam bile. "Peki ya Cyryl'in yaptığı her şey? Bunu biliyordunuz ve kimse onu durdurmadı. Muhtemelen ona ne yapması gerektiğini siz *söylediniz*. Ya da Kai söyledi, değil mi?"

Mo yüzünü buruşturdu, sonra dudaklarını yaladı. "Başkaları da oldu... Ekibimizin, özellikle de Kai'nin çok fazla düşmanı var. Hepimiz ölseydik pek çok insan çok daha mutlu olurdu, bu yüzden insanlar bunun gerçekleşmesi için büyük paralar ödüyorlar. İşin içinde olduğunuzu düşündüğümüz için bizi gerçekten suçlayabilir misiniz?"

Ona öfkeyle göz kırptım. "Ben... *şaka mı yapıyorsun?* Tabii ki seni suçlayabilirim, Mo! *Yanıldın* ve şimdi bak!" Morarmış yüzümü gösterdim. "Bunu bana siz yaptınız. Hepiniz yaptınız. Sam sadece altınız tarafından kullanılan bir silahtı."

Sorumluluğunu kabul ederek başını salladı. İçime bir suçluluk duygusu saplandı ama hemen bastırdım. Moana'yı ne kadar seversem seveyim, o bir amaç için araçtı. Bir hedefe karşı gerçek duygular beslemeyi göze alamazdım.

"Danny... eğer bunu telafi etmek için yapabileceğim bir şey varsa..." Bana acı dolu bir bakış atarak sözünü kesti.

Çenemi sıktım ve ona ters ters bakarken çenemi yukarı kaldırdım. "Beni bu adadan çıkar," diye meydan okudum ona. "Bırak gideyim, her şey affedildi."

Bakışlarımdan kaçmadı ama başını salladı. "Bunu yapamam Danny. Benden başka *bir şey* iste... ama gidemezsin."

"O zaman konuşacak bir şeyimiz kaldığını sanmıyorum," diye fısıldadım, gözlerimde biraz buğuyu toplayarak. "Hiçbir şey için teşekkürler, Moana."

İnledi, mutfaktan çıkmaya başladığımda beni takip etti ve gitmemi engellemek için nazıkçe kolumu tuttu. Nerede olduğumu sanıyordum

hiçbir fikrim yoktu. O yüzden bu kadar kolay pes etmemesi iyi bir şeydi.

"Danny, lütfen," dedi, "hakaret etmek istemem ama Kai seni burada tutma konusunda ciddiye, birlikte çok zaman geçireceğiz demektir. Düşman olmaktansa arkadaş olmayı tercih etmez misin?"

Bunu bir tehdit olarak söylemedi, daha çok bir yalvarış gibiydi. Bu sevimliydi ve onu daha da çok sevmemi sağladı. Kahretsin Moana, daha şirret ol be.

Ama biraz daha çaba göstermesi gerekiyordu. Bu özür, sahte Danny'ye son birkaç haftadır yaşattıkları saçmalıkların yanında hiç kalırdı. Bu yüzden onun elinden kurtuldum ve ona acı ve suçlayıcı bir bakış attım.

"Sanırım Kai'nin beni öldürüp bu işi bitirmesini tercih ederdim." Bu dramatik ifadeyle, fırlayıp gitme niyetiyle döndüm ama doğrudan evdeki en sevmediğim kişiyle karşılaştım.

Dengemi duvarda bulduğumda Sam, "Eminim bunun gerçekleşmesine yardımcı olabilirim," diye alay etti. "Bana silahını ver Mo; küçük sorunumuzu hemen şimdi bitirebilirim."

"Lanet kafanı içeri çek, Sam. Sana ona zarar vermemen için *emir* verilmişti, ama bak ne yaptın." Mo'nun sesi otoriteyle çatırdıyordu ve Sam'in irkilmesini içten içe sevinerek izledim.

"Hâlâ nefes alıyor, değil mi?" diye cevap verdi, bana yaklaşırken bakışları daralmıştı. "Şimdilik. Bahse girerim Kai'yi Mauricio'ya yaptıkların için seni deşmeme izin vermeye ikna edebilirim."

Vücudumun titremesini sağladım, küçük ve kırılgan görünmek için kendi içime büzüldüm. "Ben arkadaşına hiçbir şey yapmadım."

Sam'in yüzünde saf bir öfke parıltısı belirdi ve mutfığa doğru ilerlerken beni sertçe itti. Bir omuz darbesinden fazlası değildi ama iyi görünmesi için momentumun ayaklarımı yerden kesmesine izin verdim. Duvara çarpıp yere yığıldığımda irkilerek bir çığlık attım ve Sam yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

"Sam!" Moana kükredi. "Kabul edilemez!"

Ama azarlaması, bir dakika sonra mutfığa giren Kai'nin yüzündeki ifadeyle kıyaslandığında bir kedi yavrusu tıslaması gibiydi.

Öfkeli bakışları yerdeki pozisyonumu aldı ve küçük bir hıçkırıkla kendime daha sıkı sarıldım. Sonra Sam'e baktı, yumrukları iki yanında sıkılı halde başımda duruyordu.

Mo ile aynı anda Kai'nin gözlerindeki şalterin indiğini gördüm. Yoldan cömertçe bir adım attı ve Sam bunu çok geç fark etti.

Kai'nin yüzüne attığı yumruk.

Yumruk sertçe inerek Sam'in kafasının yana savrulmasına neden oldu ve derin bir nefes alıp şaşkınlıkla patronuna bakmadan önce birkaç adım tökezledi.

"Ne oluyor lan?" Sam hırladı. "O sürtüğe zar zor dokundum!"

"Kendimi gayet açık ifade ettim," diye karşılık verdi Kai ve bir yumruk daha savurdu. Bu seferki Sam'in tam solar pleksusuna denk geldi ve Sam sert, zoraki bir nefes vererek iki büklüm oldu. "Ona *elini* bile sürmeyeceksin. Ona doğru *nefes* bile alma. Eğer teninde bir morluk daha bulursam, bana itaatsizlik ettiğin için seni pişman ederim, Sam." Sam'in yüzüne ağır bir yumruk daha attı, kan sıçradı ve ben biraz irkildim. Kai çok sağlam bir yumruk atmıştı.

Mutfaktan biraz uzaklaşmışlardı ve Moana yerden kalkmam için bana elini uzattı, ben de gözlerimi kavgadan ayırmadan kabul ettim.

Özür dileyen bir gülümsemeyle bana, "Boş ver onları," dedi. "Kai seni uzun süre yalnız bırakamayacak kadar endişeli olmasaydı, muhtemelen dün gece de böyle olacaktı."

Ona karşı burnumu kırıştırdım. "Sen neden bahsediyorsun? Beni *saatlerce* odasında bıraktı; televizyon izlerken uyuyakalmışım."

Mo bana orantısız bir gülümseme attı. "Evet, o koridorda oturup kapıyı Alman çoban köpeği gibi korurken." Eliyle mutfağın dışındaki koridorda kızışmakta olan kavgayı işaret etti. Sam şimdi karşılık veriyordu, bunu görmek hem sinir bozucu hem de eğlenceliydi. "Bunu bir süre daha yapacaklar ama kimse ölmeyecek."

İçimi çektim. "Ne yazık."

Cevap gülümsemesi sıkıydı. Sam beni birden fazla kez öldürmeye çalışmış bir pislik olsa bile hâlâ ailesinin bir parçasıydı. "Mauricio ve Sam'in... bir ilişkisi vardı," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu oldukça zor karşılıyor."

Şimdi *bu* çok daha anlamlıydı. Koridorda Sam, kanlı ellerini savunurcasına kaldırmış Kai'den uzaklaşıyordu.

"Hepinizi kandırmış," diye tükürerek beni işaret etti. "Sözlerime kulak verin, o *kaltak* numara yapıyor. Bizim sonumuz olacak, bekleyin ve görün." Tahta zemine kan tükürdü, sonra da bana doğru zehirli bir bakış fırlatıp uzaklaştı.

Sam, dostum. Neredeyse kendimi kötü hissedeceğim... Ne kadar haklı olduğunu anladığında bu sana acı verecek ama o zamana kadar çok geç olacak. Arkadaşların ölmüş olacak ve ben çoktan gitmiş, İzlanda'da Stanley ile votka içiyor olacağım.

DANIŞ

M oana bir yığın antiseptik mendil ve sargı bezi aldı ve Sam'i iyileştirmeye gitmeden önce bana özür dileyen bir gülümseme verdi. Geriye mutfak adasındaki bar taburesine çökmüş asık suratlı gardiyanım kalmıştı.

Kollarımı kavuşturdum ve ilaç kutusuna uzanıp onu karıştırmaya başlamasını izledim. Yirmi saniye sonra sabrım taşı.

"Aman Tanrım, *dur*," diye bağırdım. "Bütün ilk yardım malzemelerine kan bulaştırıyorsun, seni iğrenç şey."

Kai kafasını kaldırdı ve beni hâlâ mutfakta bulduğuna şaşırılmış gibi bana baktı. "Pardon? Ben iğrenç değilim."

Dudaklarımı tiksintiyle büktüm. "Bundan emin misin? Ya sende kan yoluyla bulaşan bir hastalık varsa ve ellerini temizleyemeyecek kadar kibirli olduğun için yara bandı almaya giden bir sonraki kişiye de bulaşırsa?"

Kaşları çatıldı. "Önce iğrençtim, şimdi de kibirli mi oldum?"

Kaşlarımı çatarak tıbbi kiti onun ulaşamayacağı bir yere koydum ve antiseptik yıkayıcıyı ve birkaç mendili çıkardım, ardından bir avuç dolusu sargı bezi buldum. Yüzünde sadece iki küçük kesik ve sağ elinin parmak eklemlerinde yarık var gibiydi. Önemli bir şey yoktu.

"İnan bana, sen her zaman kibirliydin," diye mırıldandım, biraz hijyenik olması için kutunun kapağını kapattım. "Ve eğer bu şişirilmiş egonu daha fazla yok etmemi istersen sana bir sıfatlar sözlüğü dolusu tokat atmaktan mutluluk duyarım." Malzemeleri tezgahın üzerinden ona doğru ittim.

Kaşlarını çatarak bir süre yığına baktı. Sonra sol eliyle beceriksizce bir mendil aldı ve dişleriyle açmaya çalıştı. Acınası bir durum.

Küçük bir hayal kırıklığı sesi çıkardım ve mendili dişlerinin arasından kapmak için adanın etrafında döndüm. "Bunu izlemek çok acı verici," diye mırıldandım.

paketi açtım. Ona herhangi bir uyarıda bulunma zahmetine girmeden, parmak eklemlerindeki yarıkları dezenfektan solüsyonla bolca ıslattım.

Kai tısladı ve ben onu görmezden gelerek kanı nazik hareketlerden uzak bir şekilde temizledim. O büyük, sert bir silah tüccarıydı; birkaç parmak eklemi yüzünden ona bebek gibi davranmayacaktım.

"Lanet olsun Danielle," diye homurdandı eline yara bandı yapıştırıp yüzü için bir mendil daha açtığımda. "Sanırım kızgın bir kirpi tarafından pansuman edilmeyi tercih ederim."

Yeni mendilimi antiseptik solüsyona batırırken ona ters ters baktım, sonra mendili elmacık kemiğindeki kesiğe vururken bakışlarını tuttum. İrkildi ve ben de memnuniyet sırıtışımı ısırdım.

"Bebek gibi davranma Kai," dedim, kesiği gereğinden fazla silerken. "Sana işkence ediyor değilim."

Sessizleşti, ruh hali bariz bir değişimle bozuldu. Zor iş, tatlım. Kötü hissetmek istemiyor musun? İnsanlara işkence etme. Aksi takdirde, siktir git ve kararlarına sahip çık.

Tabii ki... Ona bu fikri veremezdim. Bu senaryoda onun *kurbanı* benken olmazdı. Bu yüzden dudaklarımı büzdüm ve yüzündeki iki kesiği yamalamayı bitirdim. Biri elmacık kemiğinde, diğeri de kaşındaydı. Ben çalışırken o viski karası gözleriyle beni izledi ve ne kadar yakın olduğumuzu görmezden gelmek için gerçekten çok uğraştım.

"Bir yumruğu nasıl engelleyeceğini bundan daha iyi bileceğini düşünmüştüm," dedim sonunda, sadece aramızda oluşan gerginliği kırmaya çalışmak için.

Kısa bir kakhaha attı. "İkinci en iyi çıktı. Hep öyle olur."

"Güzel," diye mırıldandım, son yara bandını da yapıştırıp kenarlarını fazlasıyla bastırarak. "İşin bitti. Ben duş alacağım." Ondan büyük bir adım uzaklaştım ve aramızda biraz boşluk olduğu için yeniden nefes alabileceğimi hissettim.

Başını eğdi ve meraklı bir ifadeyle beni izledi. "Aç olduğunu sanıyordum?"

Midem sanki çağırılmış gibi guruldadı. Siktir, evet. Açtım. *açlıktan*. "Sanırım."

Kai başıyla onayladı. "O zaman otur ve kahveni iç. Ben kahvaltı hazırlayacağım."

Öfkeli bir şekilde reddetmeye, ona kahvaltı teklifini nereye sokacağını söylemeye çalıştım çünkü ben onun arkadaşı değil, esiriydim. Ama benim

Mideme sert bir kramp girdi ve yüzümü buruşturdum.

"İyi," diye mırıldandım. Sam beni devirdiğinde elimde kahve olmaması iyi bir şeydi, yoksa yerden temizlenecek kandan daha fazlası olurdu. Ve haftanın herhangi bir günü kahve dökmektense kan dökmeyi tercih ederdim.

Kai bana bir şey kazanmış gibi sırttı, sonra az önce boşalttığı tabureye kayarken kahvemi yaklaştırdı. "Yumurtanı nasıl seversin?"

"Pişmiş," diye cevap verdim, kasıtlı olarak zorlaştırarak.

Yine de yemi yutmadı. Onun yerine bana o lanet olası *göz kamaştırıcı* bir gülümsemeye başını salladı. "Pişmiş yumurta geliyor."

Ters ters baktım, sonra buzdolabından malzeme almak için arkasını döndüğünde uzun uzun arkasına baktım. Evet, meşhur Ares kesinlikle bacak gününü atlamamıştı. Poposu tamamen ısırılabilirdi ve kalçaları... Tanrım. O kalçalardaki güç, kömür grisi eşofmanının içinden bile, bana her türlü şeyi hayal ettirdi. Çoğu çıplaktı.

Yanımda biri boğazını temizleyene kadar baktığımı fark etmemiştim. Sonra *gerçekten* kızardım ve Eli'a gergin bir bakış attım. Her nasılsa hemen yanımdaki tabureye kaymıştı ve ben onun yaklaştığını fark etmemiştim bile. Ya elim ayağım birbirine dolaşıyordu ya da Kai'nin poposu beni hipnotize etmişti.

"Günaydın Danny," diye mırıldandı Eli o derin sesiyle. "Nasıl hissediyorsun?"

Ona kaşlarını çattım. Eli'ı anlamak çok zordu ve bunun nedeni sadece konuşmak yerine dinleme eğilimi değildi. Poker suratı kusursuzdu, bana bakarken yüzünden tek bir düşünce bile geçmiyordu. Kai'nin ekibi hakkında derlediğim dosyadan onun hakkında da çok az şey biliyordum. Otuz dokuz yaşındaydı, Tanzania'da doğup büyümüş, çok genç yaşta çocuk asker olmak zorunda kalmıştı. Bir şekilde Afrikalı bir savaş lordunun hizmetinden İngiliz ordusuna, oradan da Kraliyet Deniz Piyadeleri'ne geçmişti. Bu ekibin çoğu aslında orada tanışmıştı. Mo da dahil olmak üzere hepsi çeşitli ülkelerden gelen eski silahlı kuvvetler mensuplarıydı.

"Kendimi belirsiz bir süre zindanda tutulmuş, işkence görmüş, korkutulmuş ve neredeyse öldürülecekmişim gibi hissediyorum," dedim ona kısık bir sesle, gözlerimi suçlayarak kısarak. "Ama sorduğun için teşekkürler. Tüm bunların suç ortağı olduğun için duyduğun suçluluk duygusunu hafifletmeye yardımcı oldu mu?"

Eli'nin kaşları hafifçe kalktı ve ondan bir tepki aldığım için kendime zihinsel bir destek verdim.

"Evet," dedi Kai omzunun üzerinden, tavada yumurta çırparken, "meğer tek yaptığımız onu huysuzlaştırmakmış."

Gülmek istedim ama sahte Danny bunu pek komik bulmazdı. Hem de hiç. Bu yüzden kahve fincanımı tezgâha çarptım ve yerimden kalktım. "Bu sana *komik mi* geliyor? *Terörüm* ve hapsedilmem sana bu kadar eğlence sağladığı için çok mutluyum, seni sikik et kafa. Ne tür bir hasta sikik-" diye kestirip attım, inanmazlıkla başımı salladım. "Ne var biliyor musun? Siktirin gidin. İkinizin de. Sanırım burada oturup bana yaptıklarınız herhangi bir şekilde *normalmiş* gibi davranmaktansa açlıktan ölmeyi tercih ederim."

İtiraf edemeyeceğim kadar canımı acıtmasına rağmen, yarısı dolu kahvemi elimin tersiyle tezgâhtan indirdim. Yere düştü, koyu renkli sıvı dolapların üzerine sıçradı ama ayaklarımı zorlayarak beni mutfaktan çıkardım ve öfke nöbetimi tamamladım.

Dışarıya açılan kapıya yöneldim, şafaktan önce "kaçmaya çalıştığımda" kullandığım kapıya. Ayaklarım hâlâ çıplaktı ve hava serindi ama yine de iskeleye giden patikadan geri döndüm. Adayı biraz daha keşfetmek istedim ama kızgın ve korkmuş Danny keşif havasında olmazdı. Sadece iskelenin ucuna oturup ağlayacaktı.

"Lanet olsun," diye mırıldandım nefesimin altında ahşap iskeleden aşağı inerken. "Bu adadan ayrılmadan önce gözyaşlarım tükenecek."

İçimi çekerek kışımın üstüne oturdum ve gözyaşlarımı toplamak için ufka baktım. Biri bana bakarken sadece birkaç damla gözyaşı dökmek yeterli değildi, burada oturmuş hıçkıra hıçkıra ağlıyormuş gibi görünmem gerekiyordu. Kırmızı ve şişkin olmalıydılar.

Gözyaşlarımın birikip akmaya başlaması için beynimin doğru kısmını tetiklemem uzun sürmedi. Kendimi, bana bu yeteneği veren zihnimin küçük, acı verici kısmından ayırdım. Onun yerine Stanley'i düşündüm ve Jude'un su vermek için onu ziyaret edip etmediğini merak ettim. Zavallı adam.

Sonra düşüncelerim Leon'a kaydı. Esaret altında geçirdiğim süre boyunca kafamda çok fazla yer etmiş biri. Ben kaçırıldığımda Gölge Korusu'nda onların peşinden gitmiş gibi görünüyordu. Ama bu, muhtemelen Lonca eğitiminden mezun olduğundan beri aktif bir çatışmaya girmemiş bir hacker için çok riskli görünüyordu. Uzmanlık alanı bilgisayarlardı. Teknik. Veri.

Leon'da bana şimdiye kadar gösterdiğinden daha fazlası yoksa tabii.

Nedense aklıma hep New York'ta yaptığımız iş geliyordu. Çünkü sürüngen Ted bana çarptığında avluya nasıl bu kadar hızlı inebildiğini hâlâ çözememiştim.

Ayak sesleri altımdaki iskele tahtalarını titretti ve daha perişan görünmek için kendi içime kapandım. Kısa bir süre beni dışarı kadar takip edenin Eli olup olmadığını düşündüm ama elbette Kai'nin ta kendisiydi. Ben *onun* esiriydim ve kıcıma bir gölgeden daha sıkı yapışarak bana sahip olduğunu açıkça gösteriyordu.

Yine de hiçbir şey söylemedi. Sadece yanıma oturdu ve ayaklarını iskeleden sarkıttı. Bacakları benimkilerden o kadar uzundu ki ayakları suda sallanıyordu ve ben mavi yeşil suyun onun bronzlaşmış ayaklarının etrafında dönmesini izledim.

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum Danielle," diye itiraf etti birkaç dakika yanımda oturduktan sonra.

Dramatik bir şekilde burnumu çektim ve gözyaşlarımı silmek için elimi yanaklarımda gezdirdim. "Bırak beni gideyim."

Başını salladı, hâlâ suya bakıyordu. "Bu bir seçenek değil. Bizim olduğu kadar senin de güvenliğin için. Eğer gitmene izin verirsem..." Ağır bir iç çekişle sözlerini bitirdi. "Bir hafta içinde ölmüş olursun. Ya da daha kötüsü."

Yani benim herhangi bir kolluk kuvvetine gidip kaçırıldığımı haykırmamdan değil, düşmanlarından birinin çok gizli sığınağının yerini öğrenmek için beni sıkıştırmasından endişe ediyordu. En büyük kötüler bile uykudayken savunmasızdı.

"Bana Danielle demeyi kes," diye mırıldandım. "Benim adım Danny."

Doğrusu Danny'nin kısaltmasının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama Cloudcroft Bank'ın Danielle adında gerçek bir çalışanı vardı, ben de onun kimliğini üstlenmişim. Kendimi bildim bileli sadece Danny DeLuna'ydım. Başka bir şey değildim.

Kai başını eğerek bana yan gözle baktı. "Ben Danielle'i seviyorum. Daha narin."

Alay ettim. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? *Narin* olduğumu mu?"

Yüzünde bir sırıtma belirdi ama soruma cevap vermedi.

Onun yerine bakışlarını bir kez daha suya çevirdi.

Bir anlık sessizlikten sonra "Okyanusu seviyorum," diye itiraf etti. "Çocukken evden kaçardım. Moana beni her zaman sahilde dalgalara taş atarken bulurdu. Her ne kadar adı Moana olsa da

Okyanustan sonra suya çekilen hep ben oldum. Bizim plajımız da tehlikeli bir plajdı. Kıyıdan gelen devasa akıntı daha önce çocukları sürükleyip boğmuştu. Güzel ama ölümcül."

Bana bakmak için başını hafifçe çevirdi ama fark etmemiş gibi davrandım. "Neden evden kaçtın?" Onun yerine ben sordum.

Kai bir elini kırpılmış saçlarında gezdirdi, sanki bana ne kadarını anlatacağını düşünüyor gibiydi. Belki de ne kadarını uyduracağını.

"Annem boktan bir insandı," diye itiraf etti. "Yine de güzeldi. Ya da *kuia*'m -büyükannem- bize öyle derdi. Ama çocuklar onun istemediği bir bağlılıktı, bu yüzden ben doğduğumda ve Mo sadece on sekiz aylıkken, büyükannemizin kapısının önüne bırakıldık. Annem bizi almak için bir daha geri gelmedi ve *kuia*'mız öldüğünde bizi babamıza teslim ettiler."

Dosyasının bu kısmı en iyi ihtimalle belirsizdi, bu yüzden hikayeyi Kai'nin kendisinden duymayı merak ediyordum. Bana sıkıldım falan diyebilirsin. *Bir şekilde* aramızda güven inşa etmeliydim.

"Babanın annenden daha büyük bir pislik olduğu hissine kapılıyorum?" Ellerimin üzerine yaslanmış, kirpiklerimin altından Kai'yi izliyordum.

Başını salladı. "Evet. Az bile söyledim." Uzun bir sessizlik oldu ve Kai bir an için kendi anılarında kaybolmuş gibiydi. Dosyasının bir bölümünde Kai'nin babasının evinde aile içi şiddet yaşandığından üstünkörü bahsedilmişti ve bu da büyük ölçüde babasının aşırı muhafazakâr, evli, beyaz bir adam olduğu ve gizli sevgilisinden iki çift ırklı çocuk sahibi olduğu gerçeğine dayanıyordu.

Kai derin bir nefes aldı ve bana baktı. "Senin ailen daha mı iyiydi?"

Sertçe yutkundum, hikâyemi hazırlarken alışılmadık suçluluk duygusunu bir kenara ittim. "Onları tanı mıyordum. Ben iki yaşındayken ikisi de bir araba kazasında ölmüş. Beni de büyükannem büyüttü. Sanırım ortak bir noktamız var. Burada uyandığımda Jae'nin aldığı saati bana veren oydu. Ölüm döşegindeyken. Ondan bana kalan tek şey bu."

Bu bir yalandı elbette. Gerçek Danielle -bu kapak hikayesi için benimsediğim hayat- ailesini bir kazada kaybetmiş ve doksan üç yaşında huzur içinde ölen büyükannesi tarafından büyütülmüştü, bu yüzden Kai'nin "beni" çoktan araştırmış olma ihtimaline karşı "gerçeğe" sadık kalmak zorundaydım.

"Yani hiç ailen kalmadı mı?" diye sordu sessiz ve düşünceli bir sesle. "Peki ya arkadaşların?"

Gizli kimliğimi o kadar derinlemesine araştırmamıştım, bu kadar detaya ihtiyacım olacağını düşünmemiştim. Bu yüzden buradan itibaren kanatlanmam ve beni bir yalanın içinde yakalamak yerine sadece bir bağlantı kurmaya çalıştığını ummam gerekiyordu.

"En iyi iki arkadaşım var," dedim ona, Jude ve Sabine'i sevgiyle anarak. "Janet ve Sarah. Hepimiz on iki yaşındayken yatılı okulda tanıştık ve o zamandan beri arkadaşız. Onları çok sık göremiyorum, çünkü birbirimizden çok uzakta yaşıyoruz ve işlerimiz araya giriyor. Ama birbirimizi gördüğümüzde sanki hiç zaman geçmemiş gibi oluyor."

Bakışlarında saf bir ilgi vardı. Görebildiğim kadarıyla en ufak bir aldatma belirtisi yoktu... ama onun da benim gibi bu bakışa alıştırma yapmadığını kim söyleyebilirdi?

"Yani onları ziyaret etmediğin zamanlarda yalnız mı yaşıyorsun?" Bir şeyler arıyordu ama bu bir soruşturmadan çok sıradan bir merak gibiydi.

Başımı salladım. "Hayır, Stanley var."

Bu da nereden çıktı şimdi? Adını bile değiştirmeden mi?

Kai'nin kaşları kalktı. "Erkek arkadaş mı?"

Yakalayamadan bir kahkaha attım, sonra kendimi açıklamak zorunda hissettim. "Stanley bir bitki. Ama o kadar uzun zamandır benim tek oda arkadaşım ki kafamda bir kişilik geliştirdi. Arkadaşlarım buna o kadar alıştı ki insanlar onun bir insan olduğunu düşündüklerinde fark etmiyorum bile."

Kai sırttı ve lanet olsun, bu sırtış çok seksiydi. "Bitki Stanley mi? Hoşuma gitti. Yani... kedi kadın olmaktan bir adım daha ileri ama yine de sevimli."

"Siktir git," diye mırıldandım, gülümsemeye karşı koydum ve ruh halimi bozmaya zorladım. "Artık bir önemi yok zaten. Janet ve Sarah öldüğümü düşünecek ve Stanley de onu sulayacak kimse olmadığı için büzüşüp kalacak. O yüzden hayatımı mahvettiğin için teşekkürler Kai."

Bana kaşlarını çattı. Sonra küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Eğer benden bir özür bekliyorsan, Danielle, çok uzun süre bekleyeceksin." Ayağa kalktı ve sert, okunamayan bir ifadeyle bana baktı. "Yine de, şu anda bolca sahip olduğun tek şey bu."

Beni *bir kez daha bir* iskelenin ucunda oturur ve onun ruh hali değişikliklerinden sersemlemiş halde bırakarak uzaklaştı. Eğer o orospu çocuğu benimle oynuyorsa... tam bir uzmandı.

LEON

T Şu anda dünyada olmak isteyeceğim en son yer tam olarak bulunduğum yerd. *Yine* lanet olası Shadow Grove. En iyi istihbaratıma göre Danny'nin tutulduğu İtalya'dan olabildiğince uzaktaydım. Ama e-posta geldiğinde bunu görmezden gelemezdim. Sadakatim her zaman her şeyden önce Lonca'ya olacaktı.

İşte buradaydım, lanet olası Shadow Grove'a geri dönmüş, Lonca hizmetinden güzel, rahat çete hayatına geçebileceğini düşünen bir aptalın peşine düşmüştüm. Tembel pislik. Lonca işleri hakkında çene çalmaya başlamasaydı, kendi haline bırakılabilirdi.

Ne yazık ki Shadow Grove'u yönetenlerin Lonca'yla savaşa girmek gibi bir niyetleri yoktu ve işte şimdi buradaydım.

Pasta ve kahve dükkânının kapısından içeri girdiğimde, tezgâhta oturan ufak tefek, fişek gibi bir kız "Yine mi sen?" diye ağzından kaçırdı.

Kaşlarımı çattım. "Ve sen. Senin okulda olman gerekmiyor mu?"

O da bana küstah bir sırıtışla karşılık verdi. "Bugün cumartesi, salak. Birini öldürmeye mi geldin? Nadia senin Lonca'nın bir parçası olduğunu söyledi."

Hızlı bir şaşkınlıkla göz kırptım, sonra bakışlarımı kahve makinesinin arkasındaki yaşlı kadına çevirdim. O da beni dinliyordu ve sadece omuz silkti. "Yüzler için iyi bir hafızam var." Tekrar küçük kıza döndü. "Sana çeneni kapalı tutmanı söylemişim, küçük hanım. Ben söyleyene kadar bekle."

."

"Nadia!" diye haykırdı kız. "Yapamazsın. Hadi ama, ben sadece bir soru sordum. Bak, gördün mü?" Bana döndü ve dudaklarını kıvrır gibi yaptı. "Gördün mü? Başka soru yok. Bu hiç olmadı. Ama ayrıca, bu bir Nighthawk VIP mi?"

Bir kakhaha attım ve ceketimi gizli silahımın üzerine çektim. Lanet olası çocuk bir silah tanıma dehasıydı. Eğer Hades'in ailesinden uzak duracağıma söz vermemiş olsaydım, bu küçük tükürük ateşini askere alınmak üzere tavsiye ederdim.

"Sadece kahve almaya geldim," dedim yaşlı kadına, Nadia'ya. Kendisi buranın sahibi ve büyükannesiydi ama aynı zamanda çok daha fazlasıydı. "Paket servis lütfen."

Bana bir an gülümsedi ve başını salladı. "Hemen geliyor."

Dükkânına iki nedenden ötürü gelmiştim: Birincisi, bu tuhaf, suçla dolu şehirdeki en iyi kahve olduğu için; ikincisi de yerel bir çete olan Shadow Grove Reapers tarafından yönetilen bölgede bulunduğu için. Benim geveze eski paralı askerim de bu çetenin içinde saklanıyordu.

"Neden hep bu kasaba?" Kendi kendime mırıldandım, müşterilere baktım ve bana bakan kızıl saçlı kızı dikkatle görmezden geldim. Shadow Grove'u ziyaret etmek ve Layla'nın küçük kardeşinin nasıl olduğunu kontrol etmek her ne kadar merakıma uysa da, burada olmamam herkes için daha iyiydi.

Bu işi kabul etmek zorunda kalmış olmam ve daha yakınımnda kimsenin olmaması bile endişe vericiydi. Son zamanlarda Lonca bordrosunda çok sayıda ölüm olmuştu, bazılarında benim de payım olduğunu kabul ediyorum. Ama *hepsinde* değil. Birçoğu yanlış giden işler olarak yazılmıştı, tıpkı Danny'nin Prag'da kaçmasaydı öleceği gibi.

"Buyurun," dedi Nadia, önüme büyük bir paket servis fincanı koyarak. "Müesseseden."

Başımı eğerek selam verdim. Burada oynadığım Leon versiyonu iyi ama utangaç bir hacker'dı, bu yüzden bu rolü gerçekten devam ettirmeliydim. "Teşekkürler. Sizi tekrar görmek güzel."

Yaşlı kadın bana kurnazca bir bakış attı. "Aradığınız adam genellikle günün bu saatlerinde Scruffy Murphy'nin yerinde olur. Onu bilardo oynarken bulabilirsiniz."

Kahve dükkânının sahibi Nadia, Shadow Grove'un suç krallarından birinin büyükannesiydi. Dükkânı Azrail bölgesinin derinliklerindeydi ve şehirdeyken her zaman uğramamın üç iyi nedeni vardı. Kahvesi mükemmeldi, pastaları ölmek üzereydi ve *her şeyi biliyordu*.

Ona yumuşak bir gülümseme sunarak kahvemi yudumladım. "Sadece kahve için geldim. Ama teşekkürler." Kendime engel olamayarak, *hâlâ* bana bakan çocuğa ters bir bakış attım. "Beladan uzak dur, Diana."

Kahve gerçekten de güzeldi ve ben kötü alışkanlıklardan pek hoşlanmazdım. Scruffy Murphy's, dedi Nadia. Kahve dükkânından çok uzakta değildi, bu yüzden oraya doğru yürürken kahvemi içmek için acele etmedim.

Çeteye ait bara varmadan hemen önce bitirdim ve içeri girmeden önce fincanı çöpe attım. Tabelada birkaç saat daha açık olmayacakları yazıyordu ama ben hiçbir zaman *kurallara* uyan biri olmadım.

"Hey, sen!" diye seslendi derili sakallı bir adam. "Kapalıyız."

Onu görmezden geldim ve doğruca birkaç bilardo masasının kurulu olduğu barın arka tarafına yöneldim. Etrafta bir düzine kaba saba gangster ya bira içiyor ya da bilardo oynuyordu. Hedefim bir başparmak gibi göze çarpıyordu. Bu kalabalık için fazla temizdi.

"Hey, seninle konuşuyorum!" diye bağırdı sakallı adam, omzumu tutarak.

"Vay canına, Cuddles, geri çekil," diye bağırdı başka bir adam, içki içtiği masadan kalkarak. "Cidden, koca adam, geri çekil."

Omzumdaki kocaman, etli ele baktım, sonra *Cuddles*'a baktım. "Patronu duydun," diye mırıldandım alçak ve tehlikeli bir sesle. "Geri çekil."

İri adam benden patronuna -Roach adında yirmi yaşlarında bir adam-baktı ve pençesini omzumdan çekti.

"Özür dilerim," diye gürlledi Cuddles.

Onu görmezden geldim ve hedefimin korkmuş gözleriyle buluşmak için geri döndüm. "Brenton. Hadi gidelim."

Kaçak paralı asker başını salladı. Benden belki bir ya da iki yaş küçük görünüyordu. Belki Danny'nin yaşındaydı, yirmi sekiz. Kahretsin, öldürme emrinin ortasında neden onu düşünüyordum ki? Kelimenin tam anlamıyla uyanık olduğum ve uyuduğum her an aklımdan çıkmıyordu.

Tanrım... Onu geri aldığımda ona yapacağım şeyler... Hayatımda çok az şeyden pişmanlık duydum. Çok az. Ama New York'ta onu öpüp rujunu mahvettiğim ve kollarımda eridiği o gece kaçırdığım fırsat... Kahretsin, bunu daha ileri götürmediğim için pişmanlık duyuyordum.

"Bunu yapamazsın," diyordu Brenton başını sallayarak ve Azrail'in patronuna yalvaran bir bakış atarak. Evet, çalışıyordum. Kafanı oyuna ver Leon.

"Üzgünüm, kardeşim," dedi Roach omuz silkerek, "Shadow Grove, Lonca işine bulaşmaz. Bu işe başladığında kendi kaderini

tuzagınızı çırpın. Bu korkunç pile birlikte sessizce git, yoksa seni zorla binadan çıkarırız."

Brenton yüzünü buruşturdu ama hâlâ kararsız görünüyordu. İ çekerek silahımı çıkardım. "Oyun oynayacak zamanım yok, Brenton. Bunun olacağını biliyordun, şimdi bu güzel müesseseyi dağıtmak zorunda kalmadan gidelim."

Dövmeli gangsterlerin hepsi kısı kısı güldü ve Brenton ciddi ciddi kaçmayı düşünüyor gibi görünüyordu. Yine de bunu düşünmedi ve derin bir i çekti.

"Peki," diye inledi. "Ama siz öldürmeden önce size bazı şeyler söylemem gerekiyor. Bana."

Hep yle yaparlardı.

"Gidelim," diye tersledim, ona sırtımı döndüm ve salondan dışarı çıktım. piç bar. Takip edecekti, çünkü kaçmaya çalışmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Ayrıca arkam dönükken beni vurmaya çalışmayacak kadar akıllıydı, çünkü şu anda merhametli bir ölüm umuyordu. Bunu başarmanın yolu beni kızdırmak değildi.

Sokağa çıktığımızda kaşlarımı kaldırıp ona soru sordum. "Birkaç blok öteye park ettim; oraya varana kadar bana söylemen gereken her şeyi söyleyebilirsin. Sonra lrsn. Anladın mı?"

Brenton yüzünü buruşturdu ama hemen başını salladı. İşbirliği yaptıklarında her şey çok daha kolay oluyordu. Çoğu zaman bana sadece servetlerini nereye sakladıklarını söylemek istiyorlardı -çünkü szleşmelerimizin ücretlerine göre bir paralı askerin fakir olarak ölmesi alışılmadık bir durumdu- ya da sevdiklerine asla ileilmeyen mesajlar. Benim işim Lonca'nın yarım kalmış işlerini temizlemektir, ölülerden gelen mesajları iletmek değil.

Layla hariç. Son dileklerini yerine getirmem birkaç yılımı almıştı ama ona bunu ve çok daha fazlasını borçluydum. Lonca için fazla iyi biriydi.

"Tamam," diye başladı Brenton, caddede birlikte yürürken gergin bir şekilde dudaklarını yalayarak, "tamam, senin sadece bir cellat olduğunu biliyorum ama Remus Projesi'ni hiç duydun mu?"

Sadece bir cellat. Tıpkı Danny'nin benim *sadece bir hacker* olduğumu düşünmesi gibi. zgnm, *teknoloji tavşanı*. Lanet Danny, yine kafamın içinde.

O lanet deney hakkında muhtemelen çoğu Lonca çalışanından daha fazla şey biliyor olmama rağmen, "Aydınlat beni," dedim. Eh. En azından hâlâ hayatta olanlardan.

Brenton başını salladı, sanki bunu açıklıyor olmama şaşırmamış gibiydi. "Tamam, biraz yavaşlamak isteyeceksin, anlatman gereken çok fazla bilgi var."

Omuz silktim. "Hızlı konuş."

"Peki. Önemli kısımlara değineceğim. Remus Projesi, Lonca'nın İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra yürütmeye başladığı bir tüp bebek programıydı çünkü savaşta çok fazla deniz piyadesi ölmüştü ve safları yeniden şişirmeleri gerekiyordu. Yine de genel nüfustan vasatın altında yetenekli insanları işe almak istemediler, bu yüzden Çember'deki bazı hasta herifler genetik olarak seçilmiş paralı askerler yetiştirme fikrini ortaya attı. Süper askerler gibi bir şey. Ortada doğaüstü bilimkurgu falan yoktu, kimse kanatlı falan doğmuyordu, ama tüm bu üreme programını elit seviyedeki paralı askerlerinin genetik materyallerini (sperm ve yumurta) kullanarak yaptılar. Bilirsin işte. Sizin gibi. Cankurtaranlar."

Saçmalıyordu ama şu ana kadar verdiği bilgiler doğruduydu. Onu öldürmekle görevlendirilmeme şaşmamalı.

"Bu neredeyse seksen yıl önceydi Brenton, hemen konuya girsene iyi olur." Çünkü şimdi onun ne bildiğini sandığıyla ilgileniyordum.

"Kapa çeneni ve dinle," diye tersledi. "Böylece Lonca'ya ait yetimhanelerde yetiştirilmek üzere bebekler yaparak tüm bu programı başlattılar... çocuk suikastçılar gibi yetiştirileceklerdi. Bu yetimhanelerdeki çocuklar yedi ya da sekiz yaşında öldürme görevlerine gönderiliyordu, çünkü *kimse* bir çocuktan şüphelenmezdi, değil mi?"

Sinirli bir şekilde iç çektim. "Ve?" İşin en kötü kısmına değinmemişti. Projenin kapatıldığını gören kısım. Son birkaç yılını kalan son proje liderlerini temizlemek ve araştırmalarını yakmakla geçirmemin nedeni. Layla'nın amcası da onlardan biriydi, tam burada, Shadow Grove'da.

Bu lanet şehir sürekli bir hayranlık ve hayal kırıklığı kaynağıydı. "Bu seni hasta etmiyor mu?" Brenton haykırdı. "En azından geri kalanı Lonca'ya katılmak için bir *seçim* yaptık. Bu çocuklar kelimenin tam anlamıyla kölelik için yetiştirilmişler."

"Bana şunu söyle," dedim kaldırımda duraksayarak, çünkü neredeyse arabama dönmüştük bile. "Remus Projesi hakkında her şeyi nereden biliyorsun?"

Brenton kaşlarını çattı. "En iyi arkadaşım onların tüp bebeklerinden biriydi. O bunu hiç bilmiyordu, hiçbirini bilmiyordu. Ama birkaç yıl önce bir kız onun izini bulmuş ve arkasını kollamasını söylemiş. Görünüşe göre, birileri

Remus Projesi'ne dahil olan herkesi, tüm bilgileri yeryüzünden silerek. Lonca bir şeyler bilen herkesi öldürdüğüne göre ciddi bir şeyler dönüyor olmalı."

Yanağımın içini ısırđım. Lanet olası Layla. Ölmeden önce iyi bir şey yapmadığını *biliyordum*.

"Arkadaşın şimdi nerede?" diye sordum.

"Öldü," diye yanıtladı Brenton. "Bana tüm bunları anlattıktan bir hafta sonra, sıradan bir koruma görevine gönderildi. Koruması gereken adam tarafından vuruldu. Evraklarda yanlışlıkla öldürüldüğü yazıyor ama... Bence onu Lonca öldürttü."

Muhtemelen. Ama bu tür bir *kaza* sonucu ölüm, benim gibi bir celladın işi değildi. Bu daha az yaptırımı olan bir şeydi. Danny'nin Prag'da pusuya düşürölmesi gibi bir şey.

Hay sikeyim.

"Bu Remus Projesi hakkında başka bir şey biliyor musun?" Tekrar yürümeye başlayarak kayıtsızca sordum.

Brenton başını salladı. "Evet, biliyorum. Beni hayatta tutarsan belki işe yarayabilirim." Ona düz bir bakış attım ve o da yüzünü buruşturdu. "Denemeye değeri. Bak, Lonca'dan kaçtım çünkü sıradakinin ben olacağımı biliyordum. Bu genetik ucube bebekler hakkında bir şeyler bilen herkes öldürölüyor gibi görünüyor ve ben de belki yeniden başlayabileceğimi düşündüm."

"Yanlışı düşünmüşsün." Düşük seviyeli paralı askerler zaman zaman Lonca'dan "emekli olmak" için bir anlaşma yapabilirdi, ancak bunlar özel durumlardı ve genellikle Lonca'ya bir şekilde fayda sağlardı. Peki ya geri kalanımız? Farkında olsak da olmasak da ömür boyu bu işin içindeydik.

"Arkadaşımla bağlantı kuran kız mı? Her şeyden fazlası olduğunu, Remus Projesi'nin büyük bir sır sakladığını söyledi." Arabamı park ettiğim ara sokağa döndüğümde Brenton panik içinde bana baktı. "Çember'in asla kimsenin öğrenmesini istemediğı bir şey... ya da onun gibi bir şey."

Bildiğim kadarıyla Çember'in sadece iki üyesi Remus Projesi'nin varlığından haberdardı ve onlardan biri kayıptı... öldüğü tahmin ediliyordu. Ortak bir proje olmadığı kesindi.

"Peki bu kız büyük sırrını kimseye söyledi mi?" Ona dikkatlice sordum. Layla'nın Remus Projesi'yle ilgili ortaya çıkardığı her şeyi bildiğimi sanıyordum... ama belki de bilmiyordum. Belki de benden bile bir şeyler saklamıştı.

Brenton başını salladı. "Arkadaşım birinin onu öldüreceğinden endişelendiğini, bu yüzden verileri sakladığını söyledi."

Ayrıntıya girmesini bekledim ama girmede. Dilimi sinirli bir şekilde şaklatarak devam etmesini işaret ettim. "*Nereye* Brenton? *Nereye* sakladı?"

Ellerini iki yana açtı. "Hiçbir fikrim yok. Bana tüm bu hikâyeyi anlattığında çok sarhoştuk ve eğer bana tam bir yer söylediye... Bilmiyorum. Kaçırılmış olmalıyım."

Tanrı aşkına. Burnumun kenarını sıktım ve sessizce beşe kadar saydım.

"Ne hatırlıyorsun?" Zorladım. "Herhangi bir şey?"

Burnunu kırıştırdı, düşünüyordu. "Ah, sadece o gün bir iş için ayrıldığını ve verileri Lonca'nın asla bulamayacağı bir yere bırakmayı planladığını. Ya da... onun gibi bir şey. Kusura bakma dostum, dediğim gibi, çok sarhoştuk ve bana onunla konuştuktan yaklaşık dört yıl sonra anlattı. Ayrıntıların çoğunu ancak arkadaşım öldürüldükten sonra hatırladım ve hepsi kafamda bir araya geldi."

Süper güvenilir bilgi, işte burada.

"Bu kız ya da gizli verileri hakkında başka *bir şey* biliyor musun? Hâlâ hayatta mı?" Belki de bahsettiği Layla değildi.

Brenton omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok, üzgünüm. Bildiğim her şey bu kadar. Ya da hatırlayabildiğim her şey." Gözlerime baktı ve bakışları teslim olmuş gibiydi. "Yine de beni öldüreceksin, değil mi?"

Kiraladığım arabanın bagajını açtım ve plastik kaplamayı ortaya çıkardım. "Elbette."

Nighthawk'ımı kılıfından çıkarıp Brenton'ın göğsüne üç el ateş ettim ve yere düşerken plastik kaplamalı bagaja çarpması için onu hafifçe ittim. Sonra bacaklarını içeri soktum, iki gözünün ortasına ateş ettim ve kapağı kapattım.

Susturucu kullanmama bile gerek kalmamıştı çünkü burası Shadow Grove'du ve polisler üniforma giyen Timberwolves'lardan biraz daha fazlasıydı.

Kasabadan çıkıp Brenton'ın cesedinden kurtulmak için yerel bir domuz çiftliğine doğru ilerlerken, bana söylediklerini düşündüm. Eğer Layla'ysa... istihbaratı nereye saklamış olabilirdi ki? Lonca'nın asla bulamayacağı bir yerde olduğunu söylemesi, benim ulaşamayacağım bir yerde olduğunu gösteriyordu. Ve bu düşünce içimi bıçak gibi kesti. Onu neredeyse tüm kalbimle sevmiştim.

Görünüşe göre, işimi daha çok sevdiğim onun gözünden kaçmamıştı.

DANNY

A Kai'nin evcil hayvanı olarak yeni durumumda neredeyse bir hafta geçti. Sam'i ya da Jae ve Cyrill'i bir daha görmedim. Eli etrafımdaydı ama nadiren benimle birkaç kelimedenden fazla konuşuyordu ve zamanımın çoğunu Mo ile takılarak geçiriyordum. Adada geçirdiğim zamanı daha az sıkıcı hale getireceğini düşünmekte haklıydım çünkü bana etrafı gezdirmek için elinden geleni yapıyordu. Yine de yol boyunca, ne kadar izole olduğumuzu belirtmekte kararlıydı. Adadan ayrılmanın tek bir yolu vardı ve o da adanın uzak tarafındaki kişisel uçak pistleriydi. Bana gösterdiğinde uçak kayıptı, bu da kayıp ekip üyelerinin ada dışında olması gerektiği anlamına geliyordu.

Kendime bile itiraf etmekten nefret etsem de Mo ile vakit geçirmekten hoşlanıyordum. Jude'dan çok bana benziyordu ve neden Kai'nin ikinci adamı olduğunu anlamaya başlamıştım. Tüm nezaketine rağmen, kendi şeytanları vardı. Kırılgan ve çabuk öfkelenen biriydi ve anladığım kadarıyla iyi eğitilmiş bir askerdi. Sadece zihnine musallat olan bir sürü şeytanla yalnız biriydi. Bu da onu benim gibi biri için kolay bir hedef haline getiriyordu.

Elbette, Kai *sürekli* etrafımdaydı. O kadar ki onu fazladan gölgem olarak görmeye başladım. Gerçekten de yaptığı her şey için benim "affımı" kazanmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Bu çok eğlenceliydi, çünkü ben hiç kin tutmazdım. Hatta bana karşı çok yumuşak davrandığını düşünüyordum... ne de olsa gizli görevdeydim ve bu oyunu ben kazanıyordum.

Ama sahte Danny yine de öfkelenirdi. Her normal insan gibi, sanırım. Acı çeker ve kafası karışırdı ama muhtemelen şimdiye kadar kaderine boyun eğmiştir. Belki de içinde bulunduğu durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışacaktı ki ben de Moana'yla arkadaşlığımı bu şekilde geliştirmeye çalışıyordum.

Yine de travma tepkileri çok öngörülemezdi. Bir mağdur iyileşme ve kabullenme yolunda büyük adımlar atmış gibi görünse bile,

Küçük bir şey onları sarmala sokabilir. Ya da kişisel işkencecilerini ilk kez görmek gibi büyük bir şey.

Bu yüzden Cyryl o akşam yemek saatinde mutfağa girdiğinde, kasten nefesimi tuttum ve taşıdığım tabağı düşürdüm. Parçalanarak herkesin dikkatini çekti. Jae, Cyryl'i mutfağa kadar takip etmişti ve hemen arkadaşının omzuna bir el attı.

"Çok erken, kardeşim. Seni uyarmıştım." Jae'nin sesi alçak ve pişmanlık doluydu. Bana attığı bakış da özür doluydu.

"Dışarı!" Kai Cyryl'i işaret ederek havladı.

Başımı hızla salladım, ellerim titriyordu. "Hayır, hayır. Burası senin evin, ben sadece bir tutsağım. Gideceğim." İtirazları ya da konuşmaları duymayı beklemeden mutfaktan hızla çıktım ve Kai'nin yatak odasına gittim. Artık benim de yatak odamdı.

Her gece yanımda uyuyordu, yatağın yeterince büyük olduğunu ve sert zeminde uyuyacak kadar centilmen olmadığını iddia ediyordu. Ama henüz bir hamle yapmamıştı ve ben de sabırsızlanmaya başlamıştım. Bu, Cyryl'in ortaya çıkışı, bazı duyguları harekete geçirmek için mükemmel bir itici güç oldu.

Kai'nin *bir mil* genişliğinde koruyucu bir alfa erkeği çizgisi vardı. Beni suçladığı her şeyde masum olduğuma açıkça karar verdiğinden beri, benim bekçi köpeğim olmayı kendine görev edinmişti. İlk sabah Sam'le yaşadıkları buzdağının sadece görünen kısmıydı ve umarım bu olay onu doğru yöne iterdi.

Kapıları arkamdan kapattım ve doğruca tavandan tabana pencerelerin yanındaki büyük koltuğa gittim. Kai ilk sabah stor perdeleri geri çekmişti - şiddetli rüzgâr beklendiğinde bir güvenlik özelliğiymiş ve ben de sabahları bir kahveyle koltuğa oturmaktan hoşlanmaya başlamıştım. Adriyatik Denizi olduğunu tahmin ettiğim bir manzaraya bakıyordu. Ya da belki Ligurya Denizi. İklim bizi her halükarda Akdeniz'de bir yere yerleştiriyor gibiydi.

Top gibi kıvrıldım, çenemi dizlerime dayadım ve olacıklara hazırlanmak için sakinleştirici birkaç nefes aldım. Kai'yi içeri çekip tuzağa düşürmem gerekiyordu... sonra da bu adadan siktir olup gitmeliydim. İçimde bugünün o gün olduğuna dair bir his vardı.

Ve kişisel duygularımın araya girmesine izin vermemeliydim. Kai sadece bir işti. Mo sadece ikincil hasar olacaktı. Ben bir profesyoneldim ve şimdi zayıflamayacaktım.

Birkaç dakika sonra kapı tam zamanında açıldı ve Kai usulca arkasından kapattı. Bana doğru geldi ve koltuğun yanına çömeldi.

Bir an için ikimiz de konuşmadık. Sonra uzandı ve bir parmağını kuru yanağımda gezdirdi. "Ağlamıyorsun," diye gözlemledi kısık bir sesle.

Uzun bir iç çektim. "Sanırım gözyaşlarım tükendi. Şu anda hissettiğim tek şey... boşluk."

Kaşları hafifçe çatıldı, sonra sessizce başını salladı. Ayağa kalktı ve banyoya gitti. Bir an sonra küvetin dolma sesi kulaklarıma ulaştı ve kişisel banyo ürünlerinin tatlı, meyvemsi kokusu havayı doldurdu. Bu ürünleri sessizce *sevmiştim* ve eve döndüğümde daha fazlasını alabilmek için etiketlerini zihnime yazdırmıştım bile.

Kai banyoda birkaç dakika daha kalıp küvetin dolmasına izin verdikten sonra bronz dövme kollarındaki köpükleri kuruturken bana döndü. "Ekibimle ne yapacağıma karar vermek için biraz zamana ihtiyacım var," dedi bana gergin bir ifadeyle. "Bence sen bu işe dahil olmazsan daha iyi olur. Burada kalır mısın? Banyo yap, rahatla."

Bana gerçekten bir seçenek sunuyor gibiydi. Konuyu zorlamak ve ekibiyle yaptığı tartışmanın bir parçası olmak için ısrar etmek istersem, o zaman bana izin verirdi. Bu garip bir şekilde sevimliydi. Suçluluk duygusu bir hileye kanmak için çok güçlü bir motivasyon kaynağıydı.

"Elbette," diye mırıldandım ve bakışlarımı tekrar pencereden dışarı çevirdim. Gece çoktan çökmüştü ama uzaktaki bir şehrin belli belirsiz parıltısı beni büyülemişti. Hangi şehir olabilirdi? Mutfaktaki ambalajlara bakarak İtalya'da bir yer olduğunu varsaymak zorundaydım.

Kai bir süre daha kaldı, endişeli bir kaş çatmayla bana baktı. Sonra içini çekti ve odadan çıktı. Kapıyı kilitlemedi, artık hiç kilitlemiyordu.

-Ama kaçmaya hiç niyetim yoktu. Ekibin hepsi jetleriyle birlikte dönmüş olsa bile, bu şekilde kaçamazdım. Her ne kadar şimdi pişmanlık duysam da, sadece helikopter uçurmayı öğrenmişim, jet değil.

Bu adadan kurtulup gerçek hayatıma döndüğümde becerilerimdeki bu eksikliği gidermem gerekecekti.

Yine yalnızdım, rahat koltuğumdan kalktım ve banyoya giderken sırtımı gerdim. İçeri girdiğimde kısa bir süre durakladım ve Kai'nin odayı bir düzine hafif kokulu sütun mumla aydınlatıldığını gördüm. Baloncuklar

Tam da sevdiğim gibi küvetten taştı ve garip bir his göğsümü ısıttı. Bütün bu sahne... *romantikti*.

Bu çılgınca yersiz fikir karşısında başımı sallayarak, kendi çalkantılı düşüncelerimi bastırmak için ses sistemini açtım. Kai muhtemelen yaşlanacaktır, bu yüzden rahatlayabilir ve kendimi kaçışıma hazırlayabilirdim. Her şey plana uygun giderse şafak sökmeden adadan ayrılmış olurum.

Kıyafetlerimi çıkardım -Kai ilk gün bir şekilde bütün bir dolabı benim bedenimde yepyeni kıyafetlerle doldurmuştu- ve neredeyse kaynar olan banyo suyuna girdim. Mükemmeldi.

Ayağımdaki sargıları birkaç gün önce çıkarmıştım ve yıkanırken ayağımı suyun dışında tutmak zorunda kalmamak çok güzeldi. Mo da günde iki kez arnika kremi sürmem konusunda çok gayretliydi ve morluklarımın hepsi soluk kahverengimsi bir sarıya dönüşmüştü.

Küvetin içindeyken bir ara uyuyakalmışım. Uyandığımda su çok daha soğuktu ve parmak uçlarım kırıkmıştı. İğrenç. Bu histen nefret ediyordum.

İnleyerek fişi çektim ve tüm vücudumda gevşemiş, rahatlamış kaslarla sudan çıktım. Kurulandım ve pijamalarımı aramak için yatak odasına gitmeden önce havlumu vücuduma sardım.

Kai'nin koltuğumda oturduğunu, kıpırdamadan durduğunu ve elindeki bir şeye baktığını görmeden önce şifonyerimin yarısına kadar gelmişim.

"Lanet olsun, beni korkuttun," diye itiraf ettim küçük bir kahkaha atarak. "İçeri girdiğini duymadım."

Garip bir ifadeyle bana baktı, sonra dolgun dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı. "Çünkü sen uyuyordun. Ben de boğulmaman için seni uyandırıp uyandırmamayı düşünüyordum."

Kısa bir kahkaha attım. "Bir banyodan daha fazlası gerekir. beni."

Hâlâ uyanıyordum ve o beni gerçekten şaşırtmıştı. Yani ben Tamamen karakterime uygun. Bir yanım kanıyordu ama dürüst olmam gerekirse, bu istediğimden daha sık oluyordu. Sabine kılık değiştirerek neredeyse üç yıl nasıl hayatta kalabilmişti, hiçbir fikrim yoktu. Ama birdenbire arkadaşına karşı yeni bir saygı duymaya başladım.

Gerçi Kai fark etmemiş gibiydi. Ya da fark ettiyse bile belli etmedi. Bunun yerine, başucu lambalarımızdan gelen düşük ışıktaki bana baktı ve orantısız bir gülümseme verdi. "Buna inanırım."

Yine de onda hâlâ bir *gariplik* vardı. Dalgın bir şey.
Belki de ekibiyle yaptığı *sohbetle* ilgilidir?

"Sen... iyi misin?" Kollarımı havlumun üzerinde kavuşturarak kaşlarımı çatarak sordum. "Aklında bir şey varmış gibi görünüyorsun."

Yumuşak bir sesle onaylar gibi homurdandı ve elindeki şeye baktı. Sonra içini çekti ve bir kez daha bakışlarımla buluştu. "Ekibi gönderdim. Cyryl ya da Sam'i görmenin sana neler yapabileceğini düşünmemekle cahillik ettim. Bu hafta çok iyi uyum sağlamış görünüyordun, sana yaşattıklarımızı unutmak kolaydı ama bu bir mazeret değil. Ben..." Dilinin ucuna gelen özrü yuvarlar gibi yaparken bakışları bir an tavana kaydı. Sonra omuz silktilti. "Yaşadığın travmaya karşı daha duyarlı olmalıydım Danielle. Bizim sebep olduğumuz bir travma."

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve yanağımın içini ısırdım. Sesi *o kadar* samimiydi ki, kafamı gerçekten karıştırıyordu. "Yani... onları gönderiyor musun?"

Kai küçük bir baş sallaması yaptı. "Zaten gittiler. Eli ve Mo da dahil hepsi. Düşündüm ki... Bilmiyorum. Burada yaşamaya alışırken biraz nefes almanın sana iyi geleceğini düşündüm."

Bu beklenmedik ama mutlu bir olaydı. Ayrıca kaçarken Moana'yı öldürmemem için bana sağlam bir neden verdi ve bu beni şaşırtacak kadar memnun etti.

Bakışları tekrar ellerine kaydı ve merakım beni ele geçirdi. "Nedir o?"

Tekrar bana baktığında, mürekkep rengi kirpiklerinin altından bakıyordu. "Senin için bir şey," dedi bir süre sonra. Ayrıntı vermeyince, avucunu açtığında daha iyi görebilmek için yaklaştım.

Şaşkınlık içimi sarstı. "Büyükannemin saati."

Sessizce uzattı ve ben de ona söylediğim gibi değerli bir aile yadigârıymış gibi aldım. Bir yanım saatin mekaniğinde gömülü olan iz sürücüyü bulup bulmadığını merak ediyordu... ama beni öldürmeye hazırlandığı izlenimine kapılmadım. Aksine, özür diliyordu. Kendi inatçı, kibirli tarzıyla.

Bileğime geçirdim, bandını tıklayarak kapattım ve göğsüme doğru sardım. Sertçe yutkunarak gözlerim için biraz nem topladım. Fısıldarken buğulu görünecek kadar, "Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük."

"Özgürlüğünü ve geleceğini aldım," dedi Kai yumuşak bir sesle, "en azından saatini geri verebilirim."

Oof, bu beni tam da hislerimden vurdu. Onun için gerçekten *üzüldüm* ve sesinin suçluluk duygusuyla dolu olduğunu hissettim. Bu delicesine tatlı bir jestti, her ne kadar alt satırdaki mesaj hâlâ onun ömür boyu tutsağı olduğum olsa da. Yine de bu beni neden hâlâ tahrik ediyordu? Eğer bir rol oynamıyor olsaydım, bende de Stockholm sendromu olduğunu söyleyebilirdim.

Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım. *Kendimi* fazla gerçek hissetmeye başlayan duygulardan korumak için. Öfkelen dim.

"Peki, bu nasıl olacak? Sen bana kendi saatimi geri vereceksin, ben de hemen dizlerimin üzerine çöküp senin aletini yalayacak kadar teşekkür mü edeceğim?" Yüz ifademi öfke ve kızgınlık gösterecek şekilde değiştirdim. İğrenme.

Kai hafifçe sarsıldı, geri çekildi. "Ne? Hayır, ben-"

"Ekibini bu yüzden gönderdin, değil mi? Çılgılık attığımda araya girmelerinden ya da beni kurtarmaya gelmelerinden endişe etmene gerek kalmasın diye mi? Yoksa bunun yerine onlardan biriyle aynı yatağı paylaşmayı tercih edeceğimden mi endişelendin?" Çenemi meydan okurcasına yukarı kaldırırken geriye doğru büyük bir adım atarak ondan uzaklaştım.

Gözlerindeki ışıltıyı izledim ve koltuktan kalkarken derin bir nefes aldı.

"Seni burada kapana kısırdığım gerçeğini tamamen anlıyorum," dedi alçak ve tehlikeli bir sesle, ben bir adım geri atarken o da bir adım öne çıktı. "İnan bana, *biliyorum*. Ama kafanda *çok* önemli bir şeyi netleştirmen gerekiyor Danielle."

Bir adım daha yaklaştı ve bacaklarımın arkası yatağa değdi. Beni tuzağa düşürmüştü ve tenimde bir heyecan dalgası dolaşıyordu. "Ah, öyle mi?" Bakışlarını yakalayabilmek için çenemi daha yukarı kaldırdım. "O da ne?"

Eli boğazıma dayanırken gözleri öfke, kibir ve tahrikle yanıyordu. Şiddet içeren bir hareket değildi ama sahiplenici ve tehditkârdı. Amım sadece bu ima yüzünden bile ısınmıştı.

"Bilmelisin ki, yaptıklarımı affetmen *ne kadar* sürerse sürsün, *sen benimsin*." Sözleri, tenimi karıncalandıran ve nabzımı hızlandıran bir güçle titreşiyordu. "Eğer sana elini süren başka bir adam yakalarsam, onu sorgusuz sualsiz öldürürüm. Anlaştık mı?"

Sertçe yutkundum. "Kendi ekibin bile mi? Onlar senin ailen, değil mi?"

Dudakları bir gülümsemeyle eğildi, ama bu acımasız bir gülümsemeydi. "Özellikle onlar. Onlar daha iyi bilir."

Oh adamım. *Çok kötü durumdaydım*, çünkü doğrudan kapkara ruhumla konuşuyordu. Gerçek, otantik benliğimle, onunla tanıştığım andan beri sergilediğim bu saçma rolle değil.

Kocaman eli yumuşak bir şekilde boğazıma sarılmışken, beni o dipsiz, karanlık gözlerinde esir tutarken kelimeler kifayetsiz kalıyordu.

İkimizin de gözlerini kırpmadığı birkaç uzun, gergin an geçti. Sonra başparmağı köprücük kemiğimi okşadı ve bakışları havluma kaydı.

"Giyinmen için seni yalnız bırakmalıyım," diye mırıldandı ama uzaklaşmak ya da gitmeme izin vermek için hiçbir harekette bulunmadı.

"Neden zahmet ediyorsun?" Hafif nefes nefese bir sesle cevap verdim. "Eğer bana sahipsen, neden açıkça istediğin şeyi almıyorsun?"

Hafifçe irkildi, kaşları çatıldı. "Affedersiniz?"

Dudaklarımı ıslattım, heyecan ve beklenti vücudumu bir uyuşturucu gibi dolduruyordu. "Duydunuz." Havlumu çekiştirerek çözdüm ve yere bıraktım. "Bu sefer bana silah çekmene bile gerek yok." Bu utanç vericiydi... ama o karşılaşmanın burada tekrarlanacağını düşünemezdim.

Nefesi kesildi ve tam önünde duran çıplak bedenime uzun uzun baktı. Benden hâlâ ne kadar etkilendiği bir sır değildi. Gün boyunca devam eden bakışlarından ve düş alırken -aşağıda olduğumu sandığında- adımlarını inlemesinden belliydi.

Bu yüzden başını hafifçe salladığında şaşırdım. "Bunun sonu iyi bitmez," dedi bana o sessizce tehditkâr sesiyle. "Bu şekilde değil."

Boğazımı serbest bırakarak bir adım uzaklaştı ve dokunuşunu anında özledim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye alay ettim, havlumu kaldırıp sahte bir alçakgönüllülükle vücuduma sardım. "Kurbanınız korkup ağlamadıkça onu kaldıramazsınız, ha? Gelebilmen için önce hayatımdan endişe etmem mi gerekiyor?"

Bunu söylediğimde arkasını dönüyordu ve siyah tişörtünün altında omuzları bükülerek hareketinin ortasında dondu kaldı.

"Ne dedin lan sen?"

Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve nefes alışım hızlandı. "Beni *duydun*. Tecavüz fetişin var. Ya da bir korku. *Birdenbire*

seni çileden çıkardı, değil mi?"

Bum. Göz açıp kapayınca kadar aramızdaki boşluğu kapattı, eli çok daha güçlü bir şekilde boğazıma geri döndü. Diğer eli sırtımın alt kısmına gitti ve beni o kadar yakınına çekti ki kolum aramızda sıkışıp kaldı.

"Kapatılmışım gibi mi *hissediyorsun*?" diye homurdandı ve beni bedenine daha sıkı çekti.

Hafifçe nefes aldım, boynumu uzattım ve tenime dokunan her parmağı not ettim. Bu, *sonsuz* dek dosyamda saklayacağım türden bir anıydı. "Peki, ne bekliyorsun?" Başını benimkine doğru eğdiğinde dudaklarımı tekrar ıslatarak meydan okudum. "Ağlayıp merhamet için yalvarmam mı gerekiyor?"

Yine de beni öpmedi. Henüz öpmedi. Nefesini tenimde hissedecek kadar yakınımda durdu. "Neden bahsettiğin hakkında *hiçbir fikrin yok* Danielle."

Kararlılık göğsümü doldurdu. "Aydınlat beni. Eğer bu adada sonsuz dek kalmaya mahkûmsam, o zaman bunun faydaları da olsa iyi olur. Eğer sen sağlamayacaksan, eminim Jae'yi yardım etmesi için ikna edebilirim. Ya da ağzını."

Tutuşu şiddetlendi ve boğazımdan küçük bir inilti kaçtı. Kai bunu duydu ve gözleri bir inançsızlık titreşimiyle genişledi. Sonra ağzının bir tarafı kıvrılıp sırttı.

"Jae'nin sana çıplak *bakmasına* izin verirsen, sen izlerken boğazını keserim."

Lanet olsun, resmen *sıçmıştım*. Ve boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. Belki de bu beni mahveden görev olacaktı, çünkü birdenbire adadan ayrılmak için o kadar da acele etmiyordum.

Birkaç santim öteden gözlerini inceledim, baş döndürücü şehvetin parlamasına izin verdim. Beni becermesini *istiyordum* ve bunu fark etmesinin zamanı gelmişti.

"Danielle..." takma adımları son bir uyarı gibi söyledi, sanki frene basmak için son şansımymış gibi.

"Malachi..." İki ayağımı da gaza basarak mırıldandım.

DANIŞ

S o bir tür berbat ahlak kuralı onu bütün hafta benden uzak tutmuştu. Her gece onun yatağında uyumama, her sabah eli donunun içinde uyanmama ve duşta öfkeyle otuz bir çekmesine rağmen... beni becermeye çalışmamıştı. Shadow Grove'daki o geceden beri bana cinsel anlamda dokunmamıştı bile.

Şimdi bunların hepsi pencereden dışarı atılmıştı. Aramızdaki boşluğu kapattım, o kendini sorgulamadan önce dudaklarımı onunkilere mühürledim. Onun geri kalmış ahlak anlayışı, aramızda cehennem gibi geçecek bir geceye engel olamadan önce.

Yine de beni öpmeden önce bir an bile tereddüt etmedi. Yumuşak dudakları benimkileri yuttu, kontrolü ele aldı ve aynı havayı soluyana kadar öpücüğünü daha da derinleştirdi. Öpüşleri tam anlamıyla mükemmeldi, yeni takıntımdı. Ağzı öpüşmek için yaratılmıştı ve ben o gür dudakları vücudumun her yerinde hissetmek için şimdiden çaresizdim. Amımı bu kadar derinden öptüğünü hissetmek için.

Havlu aramızdan kayboldu ve ellerimi tişörtünün altına kaydırarak net bir taleple yukarı ittim. *Soyun, Kai.*

Tişörtünü kafasına geçirirken beni öpmeyi sadece bir süreliğine bıraktı ama bu, içimi saf bir çaresizlik duygusunun kaplamasına yetecek kadar uzun bir süreydi. Bu iş bittiğinde onu nasıl öldürebilecektim?

Bu karanlık düşünceleri yutarak eşofmanının kemerini çekiştirdim. Kafamı boşaltmanın kesin bir yolu vardı ve haftalardır benimle bununla dalga geçiyordu. Ön sevişmeyi boş ver, asıl olaya geçmem gerekiyordu.

Kai alçak sesle inledi, sonra beni geriye doğru itti. Sırtım yatağa çarptığında şaşkın bir gıcırta çıkardım ama bir saniye sonra hemen oradaydı. Pantolonunu tekmeleyerek çıkarırken elleriyle bileklerimi yatağa sabitledi ve öpücüklerine sııttım. Dili dudaklarımın şeklini keşfetti ve ben de onu daha da yakınımaya çekmek için bacaklarımı açarak sırtımı dikleştirdim.

Sıcak, sert ereksiyonu göbeğime değdi ve bacaklarımı kalçalarına dolayarak inledim.

Kai alçak sesle kıkırdadı, tutuşu her iki bileğimi de bir elinde tutacak şekilde değışti. "Çok sabırsızsın Danielle." Diğer eli göğüslerimden birini avuçlamak için aşağı kayd, parmakları meme ucumu çekıştirdi. "Ya acele etmek istemezsem?"

Meme ucumu işaret parmağı ve başparmağı arasında yuvarlarken nefesim kesildi, vücudum onun dokunuşuyla kabardı. "İstemiyorsun," diye cevap verdim, nefesim kesilmiş ve ihtiyaçtan ağrıyordu. Kalçalarım kayd ve topuklarımı kalçalarının arkasına bastırarak bizi mükemmel bir şekilde hizaladım. "Kai... lütfen..."

Ucu zonklayan göbeğimde çentik atarken daha fazlası için çaresizce altında sallandım. Gözleri büyüdü, şaşkınlıkla bana bakarken göz bebekleri büyüdü. Ne için, hiçbir fikrim yoktu. Umurumda da değildi, sadece onu istiyordum-

"Oh, kahretsin," diye haykırdım sert bir hamleyle içeri iterken. Çok az direnç gösterecek kadar ıslanmışım, ama Kai büyük bir çocuktı; yine de biraz acıttı. Hem de en iyi şekilde.

"Lanet olsun," diye nefes aldı, gözlerimin içine bakarken gür dudakları belirgin bir inançsızlıkla ayrılmıştı. "Danielle-"

"Daha fazla," diye talep ettim, çünkü henüz tam olarak girmemişti. "Kai, lütfen sık beni."

Yüzünde bir kararsızlık titreşimi belirdi ama bir anda kayboldu, yerini kararlılık ve şehvet aldı. Çaresizlik ve *saplantı*. Aramızdaki bu şey sıradan bir çekimin ya da karasevdanın çok ötesindeydi ve çok daha az sağlıklıydı. Zehirli ve güçlüydü, ruha zarar veriyordu.

Pozisyonunu değıştirdi, sonra eve çarparken homurdandı. Bu güçlü hareket karşısında haykırdım, sonra bacaklarımla onu daha sıkı kavradım, ağırlığının altında kıvrılırken sessizce devam etmesi için yalvardım. Beni o kadar sert siksin ki yıldızları göreyim ve adımı unutayım.

Mesajı aldı ve beni nefessiz bırakacak kadar güçlü bir şekilde geri itmek için yeterince uzağa çekti.

"Bana bak," diye homurdandı göz kapaklarım titreyerek kapandığında.

İnledim, itişlerine doğru sallandım ve gözlerimi sadece yarıdan daha az açtım. Görünüşe göre bu yeterince iyi değildi. Kai bileklerimi daha sıkı kavradı ve boştaki eli tekrar boğazıma gitti. Oraya bayılıyordum. Sağ eli benim yeni favori kolyemdi.

"Bana *bak* dedim," diye emretti, daracık amımı sikerken hafifçe nefessiz kalmıştı. Bacaklarım kalçalarına o kadar sıkı sarılmıştı ki tek bir vücut gibiydik ama boğazımı sıkıca kavradığında emre itaat ettim.

Gözlerimi kocaman açarak bakışlarımı onunkilere kilitledim. Bu şekilde, ondan saklanmak yoktu. *Kendimden* de saklanmak yoktu. Savunmasız ve hamdım, karanlık gözlerindeki yoğun ve dehşet verici bakıştan kaçamıyordum. Ama karşılığında o da benim araştıran bakışlarımdan kaçmadı. Kalçaları bacaklarımın arasında daha hızlı pompalanırken gözlerimi sabit tuttu ve orgazmımı şok edici bir kolaylıkla inşa etti.

"Kahretsin," diye nefes aldı bir süre sonra, ben nefes nefese, inleyen bir karmaşa içindeyken, horozunun vaat ettiği yoğun serbest bırakma için çaresizken. "Danielle, bana ne yaptın?"

Sesinde garip bir işkence tonu vardı, ama daha fazla incelemek için çok ileri gitmiştim. Sırtımı dikleştirdim, kocaman aletin her hamlesinde onu ittim ve G noktama vurmak için mükemmel açıyı yakaladığında haykırdım.

Orgazmım üzerime çökmeye başladı, amımın derinliklerindeki o hassas noktaya vurmaya devam ederken tüm kaslarım kilitlendi. Boğazımdaki eli sıkılaştı, parmak uçları görüşümü karartmak ve solunum yollarımı daraltmak için tam olarak doğru yere bastırarak orgazmımı yepyeni bir seviyeye fırlattı.

Milyonlarca parçaya ayrılırken çığlıklarım duyulmuyordu, bacaklarım Kai'yi bana karşı sıkıca tutuyor ve amım onun kalınlığı etrafında spazm geçiriyordu.

Aç gözlerle beni izlerken dişleri alt dudağına batmasına rağmen beni takip etmedi. Doruk noktam azalırken boğazımı serbest bıraktı ve derin nefes aldım, nefes nefese kaldım ve inledim. Ben daha nefesimi tam olarak alamadan, ağzı benimkinin üzerindeydi, beni öpüyor, tadıma bakıyor, beni derinden sarsacak şekilde *sahipleniyordu*. Bir an için içimde hareketsiz kaldı, sanki dünyayı durdurmuşuz gibi beni öpüyordu.

Sonra kalçalarımı salladım ve dudaklarıma karşı kısık bir inilti çıkardı.

"Tekrar gelecek misin Danielle?" diye sordu boğuk bir sesle, muhtemelen solgun tenimi morarttığı boğazımı öperek. "Bir rüya gibi dağılıyorsun."

"Evet," diye cevap verdim bir saniye bile tereddüt etmeden. "Evet amına koyayım."

Dudakları tenime karşı bir gülümsemeye dönüştü. "Güzel." Doğrulup bir yastığa uzandı. "Kalçalarını kaldır, güzelim."

Bu sözlerden sadece iyi şeyler çıkıyordu. Bana söyleneni hevesle yaptım, pozisyonumuzu değiştirirken onunla bağlantımı hiç kaybetmedim. Kollarını bacaklarımın altından geçirerek ayaklarımı dizlerimi bükecek şekilde yatağa yerleştirdi, sonra yeni açığı kontrol etmek için kalçalarını salladı.

Nefesim kesilip bir küfür fısıldadığımda bana kendini beğenmiş bir sırıtış attı. "Mükemmel." Sesinde saf bir şehvet vardı ve kalçalarımı kendinden emin bir şekilde kavradı. "Bu sefer, adımı haykırdığını duymak istiyorum, güzelim. *Ulumanı* duymak istiyorum. Anladın mı?"

Çabucak başımı salladım. "Anlaşıldı," diye nefes nefese karşılık verdim, bir kez daha hareket etmeye başladığında dudaklarımı ıslattım.

Kalçalarımı sıkıca tuttu, her hamlesinde beni içine çekti ve klitorisimi mükemmel bir şekilde okşayacak şekilde pelvisini bana doğru sürttü. Bu sırada alev alev yanan gözleri bana bakıyor, vücudumun her santimini içiyor ve zar zor göz kırpıyordu. Sanki gözlerini kapatırsa uyanabileceği bir rüya olmasından korkuyordu.

Kollarımı başımın üzerinde sabitlediği yerden indirdim, beni nefes nefese becerirken kendi göğüslerimi avuçladım. Ben meme uçlarımla oynayıp zevkten inlerken gözleri büyüdü, dişleri alt dudağının üzerinde gezindi. Bu şekilde tekrar boşalmak zor olmayacaktı. Bu açıyla ne yaptığını çok iyi biliyordu, orası kesin.

"Tanrım, Danny," diye inledi, hızının şiddeti artıyordu, "gerçek olamayacak kadar iyisin."

Göğsüm sıkıştı. Bana çok nadiren Danny derdi ve bu bana kim olduğumu hatırlatırdı. Burada gerçekten ne yaptığımı. Bundan nefret ediyordum. Onun *Danielle*'i olmak istedim. Sonsuza kadar onunla bu yatakta kalmak istiyordum.

Birdenbire Leon beni bu görevden uzak durmam konusunda uyarmaya çalıştığında onu dinlemem gerektiğini anladım. Hayatımı kaybedeceğim için değil, kalbimi kaybedeceğim için.

Bu ayıltıcı düşünce Leon'un yüzünü tekrar aklıma getirdi ve zihnimin sapkın kısmı onun beni ve Kai'yi tekrar dinlediğini hayal etti.

Shadow Grove'da yaptığı gibi. Boşalmamı nasıl dinlemişti, Kai ağzımı sikerken inlememi ve boğulmamı nasıl duymuştu. Aynı anda mastürbasyon da yapıyor muydu? Sanırım yapıyordu.

Bir anda orgazmım doruğa ulaştı ve coşkuyla çığlık attım. Ama bu Kai için yeterli değildi; *onun adını haykırmamı* istiyordu. Bir elini bacaklarımın arasına götürüp klitorisimi bulduğunda bana hatırlattığı bir şey. Bu doruk sona ermeden önce, şişmiş, ağrıyan klitorisimi kararlılıkla ovuyor ve beni bir başkasına doğru itiyordu.

Bu sefer istediğini yaptım, adını tekrar tekrar haykırdım, beni daha sert, daha hızlı sikmesi ve tekrar boşalmam için yalvardım.

Yalvardığım şeyi bana verirken nefesi kaba, sert soluklarla geliyordu, etinin benimkine çarparken çıkardığı kaygan ses, küfür edip dişlerini gıcırdatana kadar inlemelerimizle uyum içindeydi.

"Kai," diye inledim. "Çekilecek misin?" Bu her şeyden çok meraktan kaynaklanıyordu. *Güvenli seks* konuşması yapmamıştık ama bu benim işimde yeni bir şey değildi.

Bana taşan bir arzuyla bakarken burun delikleri alevlendi. "Sikeyim hayır," diye tersledi, sonra kalçaları sarsıldı ve sertçe boşaldı, içimi doldurdu, sonra sanki amımın her santimini salgısıyla kapladığından emin olmak istermiş gibi sikini yarım düzine kez daha soktu.

Çok ateşliydi ama o anda aklından geçenler beni dehşete düşürüyordu. Bildiği kadarıyla doğum kontrol hapı kullanmıyordum. Cidden mahkûmunu hamile bırakmayı mı düşünüyordu?

Nefes nefese kalarak yavaşça çekti. İri gözleriyle kaygan, dölle ıslanmış sikinin amımdan kayışını izledi, sonra şaşkın bir hayranlıkla bana baktı.

Aklından neler geçtiğini sormak dilimin ucundaydı ama sadece eğildi ve göğsümü sıkan ve midemi titreten nazik bir saygıyla beni öptü.

Sessizce yataktan kalktı ve jöle gibi olan bedenimi kollarının arasına aldı.

"Kai, nerede-"

Sorumu bir öpücükle daha kesti ve beni banyoya taşıırken ben de onu öpmek için yüzünü kavradım. Suyu açmak için duşa uzanırken beni yere bıraktı, sonra ısınmasını beklerken beni soğuk fayans duvara yapıştırdı ve ağzını benimkine geri verdi. Mıknaş gibiydik, dudaklarımızı birkaç dakikadan fazla ayıramıyorduk.

Saniyeler. Buhar banyoyu doldurmaya başladığında bile Kai beni kucağına aldı, beni duşa taşıırken öpüşmemizi hiç kesmedi.

Duş alırken ikimiz de konuşmadık, bunun yerine temizlenme kisvesi altında birbirimizin vücudunu keşfederek zaman geçirdik. Sonra Kai'nin aleti tekrar sertleştiğinde boynunu kavradım ve bacaklarımı beline dolayarak kendimi yukarı kaldırdım. Sırtımı duş duvarına dayadım ve o güne kadar duyduğum en keyifli iç çekişle amımın içine girdi.

Gerçeklik biraz daha bekleyebilirdi. Sözleşmemi eninde sonunda bitirecektim ama şimdilik sadece bedenimin temel arzularına boyun eğmem gerekiyordu. Çünkü *Kai*.

DANİŞ

A Planımın **bir** parçası olmasına rağmen, o gece adadan ayrılmadım. Kai şafak sökmeden bir süre önce sızdığında fırsat önümde duruyordu. Çok yorgundu, duşumuz yatakta bir dizi seansa dönüşmüştü. Gidebilirdim ama gitmedim. Onun güçlü kolları arasında rahatladım ve uyudum.

Birkaç saat sonra uyandığımda derin bir uykudaydım. Ama yine de gitmedim. Kalktım ve duş aldım -çünkü içime sayamayacağım kadar çok boşalmıştı- sonra ipek bornozuma sarınarak mutfakta kahve yaptım.

Kahvemi yatak odamıza taşıdım ve pencere kenarındaki koltuğuma kıvrıldım, içeceğimi yudumlarken bakışlarımın huzurlu okyanus manzarasında süzülmesine izin verdim.

Gitmeliydim. Şansım bir daha asla bu kadar iyi olmayabilirdi. Saatimi geri almıştım, takip cihazını her an çalıştırabilirdim ve Carlos birkaç saat içinde burada olurdu. Ama orada öylece oturup pencereden dışarı baktım, kahveme sıkı sıkı sarıldım ve kendimi tamamen sakin hissettim.

Zihnimdeki huzuru bozan tek bir düşünce vardı ve şaşırtıcı bir şekilde bu Stanley ya da Jude'dan ayrıldığım için duyduğum suçluluk duygusu değildi. Leon'du.

Bir şekilde hâlâ beni aradığını biliyordum. Ölüm kanıtı olmadan pes etmesine izin vermeyen saplantılı bir kişiliği vardı. Ben hâlâ hayattayken, muhtemelen aramaya devam edecekti... ve bu *hoşuma* gidiyordu. Prag'dan sonraki gecelerde rüyalarım çok sık girmişti ve Kai'yle geçirdiğim gece ne kadar keyifli olsa da Leon'u aklımdan çıkaramıyordum.

Arkamdaki yatak çarşaflarının hışırtısı düşüncelerimi şimdiki zamana geri çekti ve Kai'nin öpücüğünü almak için başımı geriye eğdim.

Beni. ıplaktı, kalın aleti sertleşmişti ve kendimi tutamadım. Doğruduğunda ona kahvemi uzattım. Sonra tek kelime etmeden parmaklarımı ereksiyonunun etrafına sardım ve onu ağzıma götürdüm.

Küçük bir şaşkınlık homurtusu çıkardı, sonra onu daha derine emerken cesaretlendirmek için bir elini başımın arkasına koydu. Dilim uzunluğunu keşfetti, etinin her yerinde kendimi tattım ve bunun beni sadece daha fazla tahrik ettiğini fark ettim. Kalçalarını kavradım, başımı sallayıp onu daha hızlı emerken tırnaklarım kaslı etine batıyordu.

İnledi, küfürler fısıldadı ve ben yuttukça daha derine itti. Parmakları saçlarıma dolandı, kalçaları ritmi devralırken başımı sıkıca tuttu, boğazımı sert ve hızlı bir şekilde becerdi, sonra yükünü dilimin üzerine döktü.

Yutkundum, arkama yaslanırken dudaklarımı yaladım ve Kai yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle bana baktı.

"Sana da günaydın," diye mırıldandı, sonra kahvemden bir yudum aldı. "Al bakalım." Fincanımı bana geri verdi, sonra sandalyemin önündeki halının üzerine dizlerinin üzerine çöktü.

Bileğimden çekiştirirken kendi isteğimle pozisyonumu değiştirdim, topuklarımı sandalyenin kenarına dayadım ve minderlere gömüldüm. Dilini amımdan aşağıya doğru ilk kaydırışında mutluluktan iç geçirdim ve düşürmemek için kahvemi yan masaya bıraktım.

Kai acele etmedi, tüm ağzını amımda kullanarak bana işkence etti, beni kızdırdı, yalvarttı. Sonra bacaklarım titrerken ve ellerim başını boğulacak kadar sert bir şekilde bana doğru tutarken, sonunda parmaklarını içime pompaladı. Ağzı klitorisimi emerken eliyle beni becerdi ve patlamama ve ayak parmaklarımı kıvrarak boşalmama neden oldu.

"Gerçekten günaydın," diye kabul ettim, Kai sırtarak topuklarının üzerine otururken nefes nefese kalmıştım.

Dudaklarını yaladı ve bu çok seksi bir şeydi... "Duş alacağım," dedi boğuk bir sesle. "Sonra tüm bunları mutfak tezgâhının üzerinde tekrar yapmak istiyorum."

Kısa ve hafif bir kahkaha attım. "Tam bana göre bir kahvaltı."

Beni öpmek için eğildi, sonra o kaslı poposunu sallaya sallaya banyoya girdi. Bornozumu yeniden düzenledim, sonra kahvemi bir kez daha aldım. Nefesimi toplamam ve ne halt ettiğimi anlamam gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra Kai banyodan çıktığında, havlusu kalçalarına dolanmıştı ve su hâlâ göğsüne yapışuyordu, boğazımda hızla biriken korkuyu yutmam gerekiyordu. Bunların hepsi sahteydi. Asla sonsuza kadar süremezdi ve sürmesini isteyeceğimden de emin değildim. İşimi seviyordum, burada kalarak asla mutlu olamazdım... seks ne kadar iyi olursa olsun.

"Muhtemelen birkaç şey hakkında konuşmalıyız," diye mırıldandım, sandalyemden kalkarak.

Kaşları hafifçe çatıldı ama başını salladı. "Kahvaltıda konuşalım. Seni bilmem ama ben açlıktan ölüyorum." Karın kaslarını ovuşturup yüzünü buruşturdu, ben de salyalarımın akması için dudaklarımı ısırardım.

Sesime güvenmediğim için sadece başımı salladım ve yatak odamızın yolunu gösterdim. Evde başka kimse yoktu, adada bile başka kimse yoktu, bu yüzden kıyafetlere gerçekten hiç gerek yoktu. Sadece düşüncelerimi toplamak için kendime sıcak bir saniye tanımak amacıyla bornozumu üzerimde tutuyordum.

Gerçi bunun bir önemi yoktu. Daha kahvaltı yapmak için buzdolabını açmadan Kai beni adaya yatırmış, sikini yine aklıma gömmüştü.

Bitirdiğimizde, çekip çıkarmak için tatlı zamanını aldı. Sonra beni ikinci bir orgazm için itmek için elini kullandı, başparmağı klitorisimi ovuşturdu ve parmakları aklımın içinde kaldı. Kendi hareketlerini izleyişinden, dölünü kasıtlı olarak içime geri ittiği, horozu tutmadan damlamasına izin vermediği gibi güçlü bir his aldım.

Bunu yapmasına izin verdim, cinsel rahatlamamın ve endorfinlerin baş döndürücü telaşının tadını çıkardım. Ama kafam netleştğinde ona sert bir bakış attım.

"Konuşmamız gereken şey *bu*, Kai."

Bana masum bir ifade vererek tezgahımdan inmeme yardım etti. "Neymiş o?"

Kahvaltı malzemelerini çıkarmak için buzdolabına gittiğinde gözlerimi devirdim. "Tanrım, benden daha büyük olduğuna *emin olduğum* için bu durumda yetişkin olmaktan nefret ediyorum."

"Otuz iki yaşındayım," dedi omzunun üzerinden kaşlarını çatarak.

Kollarımı kavuşturup kalçamı tezgâha dayayarak, "Bu da bir örnek," diye karşılık verdim. "Ben yirmi sekiz yaşındayım."

"Biliyorum," diye cevap verdi. "Ne olmuş yani?"

Sinirli bir şekilde içimi çektim. "Güvenli seks, Malachi. *Daha* yeni seviştik. ve prezervatiflerin gözle görülür eksikliğinden bahsetmedim bile. Hayır.

sahip olabileceğin hastalıkların sayısından bahsetmeye bile gerek yok. Cadılar Bayramı partisindeki halini gördüm. Birlikte gittiğin o kızla yatmamış gibi davranmaya bile çalışma."

Kahvaltılıkları tezgâhın üzerine koydu ve gelişigüzel hazırlamaya başladı. "Ben yapmadım," diye cevap verdi bir süre sonra.

Alay ettim ve o da bana sert bir bakış attı.

"Onu *becermedim*."

"Tamam, yani senin aletini emdi. Ama bahse girerim sayısız başkaları da olmuştur. Mo bile o gece hareket eden her şeyi sikkemek gibi bir görevin olduğunu söyledi." Kiskanmış gibi görünmeye başlamıştım ve niyetim bu değildi. Ama bu yeni yatak partnerleri için normal, beklenen bir konuşmaydı ve şimdi onu şüphelendirmeyi göze alamazdım. Bu kadar ilerlemişken olmazdı.

Hemen cevap vermedi, sakın bir şekilde omlet için sebze doğradı. Sonra dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bana baktı. "Tek endişen *buysa* bende cinsel yolla bulaşan hastalık yok. Düzenli olarak test yaptırıyorum ve son kontrolümü Cadılar Bayramı'ndan sonra yaptırdım."

Kaşlarımı kaldırdım. Bu güven vericiydi. Genellikle bir bal tuzağını tamamlar tamamlamaz *her ihtimale* karşı bir antibiyotik kürü alırdım. Tıbbi olarak tavsiye edilmiyordu ve muhtemelen vücudum için çok kötüydü ama iğrenç bir cinsel yolla bulaşan hastalığa yakalandığımı öğrenip işten izin almak zorunda kalmaktan daha iyiydi.

"Peki ya sen?" diye karşılık verdi bana, bir kâseye yumurta kırarken.

Dudağımı ısırdım ve tatlı banka memuru Danny karakterine geri döndüm. "Yatıp kalkmıyorum," diye yalan söyledim. Yine de sonuç aynıydı. Kötü ve bulaşıcı her şeyden arınmıştım.

Kai omuz silkti. "Güzel. Ne kadar kolay olduğunu gördün mü? Şimdi omletin içinde ne istersin? Sadece jambon ve peynir mi?"

Teklifini başımla onayladım, odadaki *diğer* fili ona söyleyip söylememeyi tartışıyordum. Şu anda kalçamdan aşağı damlayan fili. Ama sonra... bir şey beni durdurdu. Er ya da geç ayrılmam gerekeceğini ve bunun önemsiz hale geleceğini bildiğim için neredeyse anlamsız görünüyordu.

Sahte Danny bu adama esir düşmüşken hamile kalma ihtimali yüzünden çıldıracaktı. Öyle değil mi?

"Aklında başka bir şey varmış gibi görünüyorsun Danielle," diye yorumladı Kai, yemek hazırlamayı bırakıp adanın etrafından dolaşarak durduğum yere geldi. "Konuşmamız gereken *başka* bir şey var mı?" Eli

sanki aklımı okumuş gibi bornozumun altından kaydı. Parmakları kalçamdaki kayganlığı topladı ve amımın içine geri iterek beni inletti.

Bu benim kendi hatamdı. Kai hafta başında Mo'yla konuşurken kulak misafiri olmuş, anne babası ölmüş tek bir çocuk olarak büyümekle ilgili saçma sapan hikâyemi anlatmıştı. Ona özlemle, bir gün kendi ailemin olmasını çok istediğimi, çocukları çok sevdiğimi söylemiştim. Ama aynı zamanda çok şefkatli büyükannemle sevgi dolu bir çocukluk geçirdiğimi de söyledim. Bunların hiçbirisi doğru değildi.

"Hmm?" Kai parmaklarını birkaç kez daha içimde gezdirdikten sonra çekip emerek temizlememi istedi.

Sertçe yutkunarak başımı salladım. "Hayır, başka bir şey yok."

Gülümsemesi saf bir zaferdi. Su katılmamış *sahiplik* ve *sahiplenme*. Adam benden bile daha berbat durumdaydı ve bu çok şey ifade ediyordu.

"Güzel." Bunu aklına yerleştirdikten sonra mutlu, normal bir çiftmişiz gibi bize kahvaltı hazırlamaya devam etti. Sanki birimiz diğerini esir tutmuyor ve onu hamileliğe mahkûm etmeye çalışmıyormuş gibi. Sanki birimiz diğerini uykusunda öldürmek için gizlice çalışmıyormuş gibi.

Güzel ve Çirkin'in bize karşı hiçbir şeyi yoktu.

DANIŞ

Altı gün. Kendimi gitmeye ikna etmem altı günümü aldı ve geçen her gün, Kai'nin dudaklarından gelen her öpücük ve ellerinin okşaması, gitmek daha da zorlaştı. Sonunda, yatakta onun yanında yatarken, yeni becerilmiş ve cehennem gibi rahatlamışken, biliyordum. Ya şimdi gidecektim ya da asla o gücü bulamayacaktım.

İçimdeki korku ve suçluluk duygusunu bastırarak sessizce yataktan çıktım. Kai çoktan uyumuştı, derin ve rahat nefes alıyordu ve ben onun benim için aldığı mayolardan birini giyerken hiç kıpırdamadı bile. Evin kendi havuzu vardı ama hava onu kullanmak için çok soğuktu.

Kendime ne yaptığım hakkında çok fazla düşünme fırsatı vermedim. Kai'nin yatağının başucundaki çekmecenin kilidini açmak için sessizce bir saç tokası kullandım, akşam telefonunu düşürdüğünü görmüştüm. Bunu hiç büyütmedi, bir şekilde tutsak olmadığım yanılsamasını sürdürdü. Ama telefonunu her zaman ulaşılamayacak şekilde kilitlemeye dikkat ederdi.

Telefonu beklediği gibi oradaydı, ama silahı da oradaydı. O ilk gece beni becerdiği kalın namlulu Smith & Wesson model 617 K-22. Silaha uzun süre baktım, onu kullanmam gerektiğini biliyordum. Yarım kalan işlerimi tamamlamam gerekiyordu.

Kai'nin uyuyan formuna bakarak telefonu aldım ve mayomun yüksek yakasının içine soktum. Sonra çekmeceyi kapattım ve tekrar kilitledim.

Odadan hızla çıktım, evin içinden mutfığa doğru aceleyle ilerledim ve kendime sadece pratik davrandığımı söyledim. Sözleşmemde, Savaş Tanrısı Ares idam edilmeden *önce* verilerin doğrulanması gerektiği belirtilmişti. Yani aslında sadece talimatlara uyuyordum. Müşterinin istediği şey telefonunda bile olmayabilirdi, bu yüzden tekrar denemeleri gerekecekti.

Mutfakta hızlıca çalıştım, Kai'nin telefonunun arkasını açmak için bıçağın ucunu kullandım ve içinde olduğunu tahmin ettiğim GPS takip cihazını çıkardım. Birkaç gün önce şifresini girdiğini görmüştüm, bu yüzden normal izleme yazılımını devre dışı bırakmak ve beni takip edememesi için uçuş modunu etkinleştirmek hiç de zor olmadı.

Bunu yaptıktan sonra telefonu kilitli bir poşete koydum ve koli bandıyla belime bağladım. Su geçirmez bir cihazdı ama işlevselliği konusunda çok fazla risk almamak daha iyiydi.

Dışarıya açılan kapıyı açarken sadece bir kez tereddüt ettim. Sadece kısa bir şüphe ve pişmanlık titreşimi, ama onu bir kenara ittim ve geceye adım attım. Zaten çok gecikmişim ve Kai'nin ekibi sonsuza kadar gitmeyecekti. Eğer daha fazla kalırsam, kendi ölüm belgemi imzalamış olacaktım.

Bu yüzden içimde dönen karanlık duyguları görmezden geldim ve hızla iskeleye giden patikadan aşağı indim. İskelenin tahtalarına çarptığımda koşmaya başlamıştım. Sonuna ulaştığımda yavaşlamadım, doğrucu buz gibi suya daldım.

Sıcaklıktaki keskin değişim ciğerlerimin sıkışmasına neden oldu ama bu daha önce deneyimlemediğim bir şey değildi. Hava almak için yukarı çıkmadan önce uzun bir süre yüzeyin altında yüzerek ilerledim. Adaya dönüp baktığımda her yer hâlâ karanlıktı. Kai muhtemelen hala uyuyordu, yaptığımız seksin mutluluğu içindeydi. Gittiğimi ne zaman fark edeceğini merak ediyordum. Ne yapacağını.

Ama bu artık beni ilgilendirmiyordu. Eğer şanslı olsaydı, beni bir daha asla göremezdi.

Ada ile arama koyduğum her santim boşlukta kalbim sızlamıyormuş gibi davranmaya çalıştım, çünkü ben bir profesyoneldim. Bu sadece işimin bir parçasıydı. Bu görevden bu kadar keyif almış olmam büyük bir şanssızlıktı ama bu görevler her zaman sona ermek zorundaydı. Gelecek hafta bu zamanlar yeni bir sözleşmem olacaktı ve Kai uzak bir anıdan biraz daha fazlası olacaktı.

Kai'nin adası anakaradan o kadar uzaktı ki, neden jetleri olmadan kaçmanın mümkün olmadığını düşündüğünü anlayabiliyordum. Ama benim ne kadar güçlü bir yüzücü olduğumu hafife almıştı. *Uzun* zamanımı aldı, buna hiç şüphe yok - esas olarak bir ay boyunca doğru düzgün egzersiz yapmadığım için - ama sonunda kıyıya yaklaştım. Hava almak için her sıçrayışında şehrin ışıltısı daha da parlaklaşıyordu.

Sonunda bir plajın kumlarına dokunduğumda, küçük bir rahatlama nefesi verdim. Kaslarım bana bağıyor ve ciğerlerim efordan yanıyordu,

Kıyıya uzanıp nefes almak için birkaç dakika bekledim.

Sonra ayağa kalktım ve sahte Danny'ye hızlı bir veda fısıldadım. Onu Kai'nin adasında, mutlu olduğu yerde bırakıyordum. Turistik bir bölgeye ulaşmak için fazla yürümeme gerek yoktu ve kuru giysiler, ayakkabılar ve para çalmak yeterince basit bir işti. Oradan Hırvatistan'da olduğumu anladım. Tam olarak Pula'da. Yani yerimizi tahmin etmekte yanılmamıştım.

Çaldığım paranın bir kısmını limana gitmek için kullandım, sonra da kalkmak üzere olan bir sonraki feribota bindim. Gemideki kafeden bir kahve ve sandviç alırken yerel Fransız aksanımı kullandım ve farklı saçlarımı örüp eşofmanımın kapüşonunun altına sokarak gizledim.

Ancak Pula şehri uzakta küçüldüğünde saatimdeki takip cihazını etkinleştirdim. Carlos beni Venedik'te bulabilirdi, çünkü feribot beni oraya götürüyordu.

Zihnimin arkasındaki küçük bir ses, takip cihazını adasında aktif hale getirmeyerek beni Kai'yi korumakla suçladı. Ve haklıydı da. Bir yanımda onu hayatta bırakmakla yanlış bir seçim yaptığımı biliyordu ama aynı zamanda buradan gitmemin tek yolunun bu olduğunu da biliyordum.

Yemeğimi bitirdim, çöpü attım, sonra feribotun baş tarafına, açık havada oturma yerlerinin olduğu yere yöneldim. Saat gece yarısına yakındı ve gemide fazla insan yoktu. Ön tarafta bir yere oturdum ve dizlerimi göğsüme doğru çekip kollarımı dizlerime doladım. Kai'nin telefonu hala belime bantlıydı ve beni güvenli bir şekilde alana kadar orada tutacaktım.

Kendime doğru şeyi yaptığımı, sadece sözleşmemi yerine getirdiğimi hatırlatmaya çalışsam da, pişmanlığın ağır örtüsünü tam olarak üzerimden atamadım. Ama neden? Kai masum bir kurban değildi. Bana cinsel saldırıda bulunmuş, beni kaçırmış, *işkence ettirmiş* ve sonra da beni ömür boyu hapiste tutacağını açıklamıştı. Daha da kötüsü, *ilk* sevişmemizde beni hamile bırakmaya çalışmıştı. O lanet bir izci olmaktan çok uzaktı.

Ama belki de onun bu yönünü seviyordum. Bana ve sayısız kişiye kötü şeyler yapmıştı ve bunu kabullenmişti. Hatalı olduğunu biliyordu ama yine de yapmıştı. Bu, sadece benim kadar hasarlı birinin fark edebileceği derin bir psikolojik hasara işaret ediyordu. Bunu bilmiyordu çünkü gerçek benle hiç tanışmamıştı ama birbirimize çok benziyorduk.

Denizden gelen serin hava yüzümü serinletti ve ağladığımı fark ettiğimde ırkildim. Ne zaman olmuştu ki bu?

Ben ağlamazdım. Gerçek anlamda değil. Döktüğüm tek gözyaşı, gizli kimliğimi sağlamlaştırmak, manipüle etmek ve aldatmak içindi. Bu beni o kadar şaşırttı ki zihnimi kendine acıma partisinden çıkardım ve ayağa kalkıp korkuluklara yaslandım.

Feribot yolculuğu dört saat sürüyordu -haftada sadece bir kez kalktığı için bu seferi yakaladığım için şanslıyım- yani Venedik'e vardığımda Carlos çoktan orada olmalıydı.

O zaman, Kai'nin ulaşamayacağı bir yerde olduğumda, bundan sonra ne yapacağımı düşünmem gerekecekti. Kontratımın en azından *yarısını* tamamlamak için telefonunu ona teslim edecektim. Ama sonra? O zaman Lonca'dan birinin, muhtemelen Çember'den birinin beni öldürmeye çalışması gibi çok gerçek bir sorunla yüzleşmem gerekiyordu.

Feribot yolculuğunun geri kalanını güvertede volta atarken seçeneklerimi düşünerek geçirdim. Venedik Limanı'nda gemiden indiğimde -kimliğim olmadığı için güvenlikten kaçarak- kararımı vermiştim. Lonca'dan ayrılmam gerekiyordu. En azından şimdilik. Beni kimin öldürmek istediğine dair kendi araştırmamı yapana kadar. Ve *nedenini*. Lonca'nın hiçbir kuralını çiğnememiştım... en azından benim bildiğim kadarıyla. Öyleyse beni öldürtmek için ne gibi bir motivasyon vardı? Hem de kayıt dışı. Bu tuzakların kaza gibi görünmesi amaçlanmıştı. Tıpkı diğer birçok Lonca paralı askerinin boylarından büyük işlere kalkıştıklarında öldükleri gibi.

Limanda öylece oturup acil durum bağlantımın beni almasını sonsuza kadar beklemek aptalca olurdu. Carlos Avrupa dışında bir yerde olsaydı, *uzun* bir bekleyiş olabilirdi. Yine de Jude'un onu arayıp kaybolduğumu haber vereceğine güveniyordum. En kötü senaryo alarmımın onda olduğunu anlamış olmalıydı. Bu yüzden boş boş oturmak yerine Venedik'e doğru yola çıktım. Takip cihazım saatin içinde hâlâ aktifti, Carlos beni yüzen şehrin sokaklarında sorunsuzca bulabilirdi.

Venedik'in dar sokaklarında dolaşırken birinin beni takip ettiğinin farkına vardım. Şafak öncesi olmasına rağmen burası Venedik'ti, dolayısıyla sokaklarda hâlâ insanlar vardı. Paranoyaklaşıp paranoyaklaşmadığımı anlamak zordu ama hayır, kesinlikle takip ediliyordum.

Gerçi bunun bir önemi yoktu. Eğer bir yankesiciyse, üzerimde pek bir şey bulamazlardı. Bana zarar vermek isteyen biri olsaydı, onlara seçimlerinin yanlışlığını çabucak gösterirdim.

Ama yürüdükçe kuyruğum daha tanıdık gelmeye başladı. Bir köprünün ortasında durduğumda, yaklaşmakta olan yüzleşmeyi kabullenmişim.

"Saatile bir izleme cihazı yerleştirdin, değil mi?" Sakin bir sesle sordum, yaklaşırken Kai'ye döndüm. Onu görünce göğsüm gerildi, yüzündeki sert ifade karşısında suçluluk ve pişmanlık tüm bedenimi kapladı. "Bana hiç güvenmedin."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," diye cevap verdi, bir düzine adım ötede durarak. Köprünün uzak tarafına baktım ve Eli'nin, silahını zar zor gizleyerek köprünün ucuna doğru gizlendiğini gördüm.

İçimi bir hüznün kapladı ve acı bir kahkaha attım. "Sadece uzaklaş, Kai," diye yalvardım ona. "Sen uyurken seni öldürebilirdim ama yapmadım. Şimdi beni zorlama."

Dudakları kırılgan, kendini küçümseyen bir gülümsemeyle büküldü. "Beni kandırdın Danielle. Gerçekten kandırdın. Adın bu mu senin?"

Başımı salladım. "Hayır. Danny ama." Neden ona bunu söyleme ihtiyacı hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Aramızda bir sessizlik geçti ve gözlerindeki acı midemi bulandırdı. Carlos bir an önce gelse iyi olacaktı, çünkü Kai beni iterse...

"Biliyor musun, buraya Ahlar Köprüsü deniyor," dedi düz bir sesle. Bana Pania efsanesini anlatırken kullandığı sesle aynı. "Çünkü sadece suçlular hapsedilmeye giderken üzerinden geçerdi. Bu şu anda garip bir şekilde uygun görünüyor, değil mi?"

Alçak sesle kıkırdadım. "Çok hoş ama yanılıyorsun. Burası Canonica Köprüsü. *Şurası*" -kanalın ilerisindeki taşla çevrili köprüyü işaret ettim- "Ahlar Köprüsü, Doge'un sarayını hapishaneye bağlıyor. Bazen, Malachi, bir hikâye sadece bir hikâyedir."

Buna karşılık hiçbir şey söylemedi ve ben onun da benim gibi Pania'nın ülkeyi terk etmesine asla izin vermemesiyle ilgili uyarısını düşündüğünü biliyordum. Nihayetinde, gitmeme *izin* vermek asla onun seçimi değildi. Kaldığım sürece kalmak sadece benim seçimimdi.

"Tüm bunların ne kadarı gerçektir?" diye sordu usulca, bir elini ensesinde gezdirerek. "Aşık olduğum o kızın ne kadarı *sendin*?"

Boğazımı sıkan yabancı duyguların etkisiyle yutkundum ve başımı salladım. "Çok az." Ama oyun oynayan tek kişi ben değildim. Bana bir takip cihazı verip sonra da ekibini göndermesi... bu

bir testti. Başarısız olduğum bir sınavdı ama gerçek şu ki rol yapan tek kişi ben değildim. "Peki ya sen? Senin için gerçek olan bir şey var mıydı?"

Neden sorma ihtiyacı hissettiğimi bile bilmiyorum. Cevabı duymak istemiyordum.

Ama cevabı kısık ve samimiydi, alnını kırıştıran acıyı taklit etmek imkânsızdı. "Çok fazla," diye itiraf etti, sanki fiziksel olarak kalbini söküyormuşum gibi. "Sana aşık oldum."

Hay sikeyim.

"Hayır, Kai, aşık olmadın. Sen hiç var olmamış bir kıza aşık oldun. Danielle seni manipüle etmek için tasarlanmış bir uydurmaydı." Kaşlarımı kaldırdım, kendi acımı gizlemek için yüzümü sertleştirdim. "Ve işe yaradı."

Kanalın ilerisinde, bize doğru gelen bir sürat teknesi gördüm, şafak vakti bu bölgede teknelerin gitmesi gerekenden çok daha hızlıydı. Arkasında bir Kolombiya bayrağı gördüğümü sandım ve bunun benim kurtarma aracım olduğuna dair bir kumar oynadım.

Köprü'nün bir tarafındaki Eli'dan diğer tarafındaki Kai'ye bakarak taş korkuluklara tırmandım.

"Danielle, *yapma!*" Kai ileri doğru tereddütlü bir adım atarak havladı. Eli silahını çekip bana nişan aldı ama Kai elini kaldırarak ateş etmesini engelledi.

Kai'ye üzgün bir gülümseme verdim. "Dediğim gibi, Danielle diye biri yok. Yine de Mo'ya onun için veda et."

Fikrimi değiştiremeden atladım. Zamanlamayı doğru yaptım ve üzerinde durduğum köprü'nün altında hafifçe yavaşlayan sürat teknesinin arkasına düştüm.

İnişte bileğim hafifçe yuvarlanınca "Siktir," diye tısladım ama sürücü tekneyi daha da yavaşlatırken bile beni güçlü bir şekilde kavradı.

Carlos'un beni kurtarmaya geleceğini düşünerek başımı kaldırdım ama onun yerine Leon'un bana baktığını görünce nefesim kesildi.

"Leon!" Haykırdım. "Sen ne-"

Dudakları dudaklarıma çarpınca sorum yarıda kesildi. Sırtıma doladığı koluyla beni sıkıca kucakladı ve uzun zamandır kayıp bir sevgiliymişim gibi öptü... tüm bunlar olurken teknemizin çarpmasını engelledi.

Küçük bir şok sesi çıkardım ama teknemizi ünlü Ahlar Köprüsü'nün altından lagüne doğru yönlendirirken yine de öpücüğünün içinde eridim. Leon'un *kollarında* olmak ne kadar inanılmaz olsa da -sık sık bunun hayalini kurduktan sonra onu öpmek- geldiğimiz yöne bakmaktan kendimi alamadım.

Kai köprüde durmuş bizi izliyordu ve tüylerim diken diken oldu. Bir hafta önceki sözleri zihnimde yankılandı, bana dokunan herkesi öldüreceğine söz verirkenki hiddeti... çünkü ben onunum.

Onunla oynadığımı bildiğine göre bu hâlâ geçerli miydi?

Leon, Paglia Köprüsü'nün altından geçtikten sonra tekneyi keskin bir şekilde yana yatırdı ve bizi lagünün içine, Kai ve Eli'nin görüş alanının dışına doğru döndürdü.

Denge için belini kavradığımda boğuk bir sesle "Hey, bebeğim," dedi.

Kendime engel olamayarak sııttım. Gözlüklerini takmamıştı ve onda son derece *farklı* bir şeyler var gibiydi. Ama belki de bu sadece içinde bulunduğumuz durumdan kaynaklanıyordu.

"Leon Marx, sürprizlerle dolusun," dedim gülerek, belini çözdüm ve sürat teknesinin yolcu koltuğuna oturdum. Gömleğimi yukarı kaldırdım ve Kai'nin çalınan telefonunu tutan bandı sökerek ona gösterdim.

Leon bir kahkaha atarak başını geriye attı. "Lanet olsun, DeLuna. Seni hafife almışım."

"İnsanlar genellikle öyle yapar," diye cevap verdim ruh halim düşerken ve bakışlarım arkamıza kayarken. Sonunda tekrar özgür olduğum için ne kadar mutlu olsam da, içimde korkunç bir delik açılmıştı. Sadece tek bir kişinin doldurabileceğine bahse girmeye hazır olduğum bir boşluk.

En başından beri Leon'u dinlemeliydim. Bu işi asla kabul etmemeliydim. Şimdi, sonuçlarına katlanmak zorundaydım.

KAi

S köprüden aşağıdaki tekneye atlarken son derece korkusuzdu. Kalbimi söküp kendisiyle birlikte götürüyormuş gibi hissetmeme rağmen Eli'nin ateş etmesine izin veremezdim. Kaçış teknesini kullanan o kaypak pisliği öptüğünde bile... bunu yapamazdım. Ben de köprüde durmuş, onun kadınıma kendine çekişini ve her şeyiymiş gibi öpüşünü izliyordum.

Ellerinin onun porselen gibi solgun teninde, ağzının onun mükemmel göğüslerinde olduğunu düşündükçe boğazımdaki safra yükseldi ve-

"Takip cihazı hâlâ aktif patron," dedi Eli alçak bir sesle ve düşüncelerimi şimdiki zamana geri döndürdü.

O gitmişti.

Başımı yavaşça salladım. "Uzun sürmeyecek, artık orada olduğunu biliyor."

Eli kaşlarını çatı. "Gitmesine izin verdin. Plan bu değildi."

Göğsümde dalgalanan acı, köprüden ayrılırken yüzümü buruşturmama neden oldu. "Biliyorum," dedim. Bunların hiçbiri *plan* değildi. Gerçekten değildi. Ona aşık olduğumu söylediğimde doğruyu söylemiştim. İkili oynamak, onu kandırmak ve manipüle etmek için bir hile olarak başlayan şey, aklımı tamamen kaybetmemle sonuçlanmıştı. Yol boyunca bir yerlerde ona gerçekten inanmıştım.

"O iyi," dedim aramızdaki uzun sessizlikten sonra.

Eli ağır bir iç çekerek telefonunu kontrol etti. "En iyilerden biri."

Başımı salladım. "Buna inanırım." Bir an bile bozuntuya vermemişti. Kılığından tek bir ipucu bile çıkmamıştı, o kadar ki gardımı düşürmüştüm. *Gitmesine izin vermemiştin*, o beni iyileştirmişti.

"Hayır, demek istediğim o *aslında* en iyilerden biri," dedi yüzünü buruşturarak. "Sam az önce CIA'in bilinen paralı askerlerinin gizli listesine girmeyi bitirdi.

Peşinden gidilemeyecek kadar tehlikeli oldukları için aktif bıraktıkları kişiler."

"Ve ara sıra onaylanmamış işlerde kullandıkları. Evet, ben Tanıdık." Midem korkuyla sıkıştı. "Onların listesinde mi?"

Eli bana telefonunu gösterdi, Danielle'in mükemmel, melek yüzünün resmiyle birlikte bir dosya numarası vardı. "Danny DeLuna. Patron, o Paralı Askerler Birliği'nden."

Öfke ve inançsızlık içimi öylesine kapladı ki sendeledim ve yanından geçmekte olduğumuz duvara tutunmak zorunda kaldım. "Lonca," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım. "Bu çok şeyi açıklıyor." Duygularını nasıl bu kadar inandırıcı bir şekilde taklit edebildiği gibi. Kimsenin o kadar iyi olmadığına kendimi aptalca ikna etmiştim ama bunu başarabilecek biri varsa o da Lonca'ydı.

"Peki ya adam?" Öfkemin acımı yok etmesine izin vererek dişlerimi sıktım. "Kim o?"

Eli tekrar telefonuna baktı. Ekip, Danny'ye esaretine alışması için *zaman* tanımak amacıyla adadan ayrılmamıştı. Bu hack üzerinde çalışıyorlardı. Benim işim sadece zaman öldürmek, güvenli sunuculara erişip onunla ilgili somut kanıtları ortaya çıkarana kadar dikkatini dağıtmaktı. Sam'in dosyalara ulaşmasından birkaç saat önce kaçmış olması benim şansımdı.

"Henüz bir fikrim yok. CIA'in listesinde yok, bu da muhtemelen onun seviyesinde olmadığı anlamına geliyor."

Başımı sallayarak homurdandım. "Saçmalık. O pisliği Brüksel'de gördün. O amatör değil. Sam'e söyle Lonca veri tabanı üzerinde çalışmaya başlasın. Danny DeLuna ve *ortacı* hakkında *her şeyi* bilmek istiyorum. *Her şeyi.*"

Benim işim sadece onun dikkatini dağıtmaktı. Muhtemelen güvenini kazanmak ve bana güvenmesi için onu ikna etmek. Ama yol boyunca bir yerlerde, hedefimi gözden kaçırmıştım. Artık çok ileri gitmiştim.

Eli telefonunu tekrar kontrol ederken homurdandı. "Haklıymışsın. Takip cihazı az önce bozuldu. Endişelenmemiz gereken bir şey yaptı mı?"

Başımı salladım. "Hayır, hayalet bir telefon aldı. Şifreli saçmalıklarla dolu. Lonca onu çözmek için haftalar harcayacak ama *hiçbir şey* bulamayacak." Bir şey bulamadıklarında bana geri dönecek miydi? Tekrar dener miydi? *Umarım öyledir.*

Arkadaşım rahat bir nefes aldı. "Güzel. Ne yaptığımızı anladıklarını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye cevap verdim kendimden emin bir şekilde. "Asla. Bu olayla ilgisi yok, bundan eminim. Yoksa hepimiz çoktan ölmüş olurduk."

Eli başıyla onayladı. Eğer ne üzerinde çalıştığımızı biliyorlarsa, bir Lonca ajanının peşimizden katliamdan daha az bir şey için gönderilmiş *olmasına imkân* yoktu. Hayır, bu her şeyden önce bir bilgi çalmaydı... ya da içgüdülerim bana böyle söylüyordu.

"Sence ne arıyorlardı? Elimizde Lonca'nın en üst düzey paralı askerlerinden birini gönderecek kadar çok istediği ne var?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum," diye itiraf ettim. Lonca'ya karşı kişisel bir nefretim vardı ama bu yeni bir şey değildi. Pek çok insan beni öldürmesi için Lonca'yı *tutmuştu* ama birkaç yıl önce adamlarından hiçbiri işi tamamlayamayınca tüm bunlar sona ermişti. Bu olayda daha kişisel bir şeyler vardı, sanki sözleşmenin arkasında Lonca'nın kendisi vardı.

Ya da belki de bu benim kibirli olmamdan kaynaklanıyordu. "Muhtemelen yine Sandeep Dara gibi biriydi. Yakın zamanda eline bir para geçtiğini duydum; rekabeti ortadan kaldırmak için biraz para harcamaya karar vermiş olabilir."

Eli kaşlarını çatı, ikna olmamıştı. "Peki seni neden öldürmedi?"

Gerçekten de neden? Silahım hayalet telefonun yanındaki çekmecedeydi ve doluydu. Ben uyurken beni vurabilirdi ama yapmadı.

"Mo'yla konuştun mu?" Eli'nin sorusuna cevap vermek yerine sordum.

Başını iki yana salladı. "Moana alınmasın ama sanırım birkaç gün ondan uzak duracağım. Sadece Danny'ye kızmakla kalmayacak..."

Yüzümü buruşturdum ama haklıydı. Güzel tutsağıma oynadığım oyundan kız kardeşimi haberdar etmemiştim. Brüksel'den eve dönerken uçakta Eli dışında kimseyle bu konu hakkında konuşmamıştım. Mo, Danny'ye karşı gerçek duygular beslemesine izin verdiğim için bana çok kızacaktı.

Tek kızan o değildi.

"Çocuklar Lonca veri tabanı üzerinde çalışsınlar," diye çıktım. "Danny DeLuna hakkında bilinmesi gereken *her şeyi* bilmek istiyorum. Onu tekrar nerede bulabileceğim de dahil."

Eli kısa bir süre başını salladı. "Evet, patron." Durakladı, sonra bana uzun uzun baktı. "Onu bulduğunda ne yapacaksın?"

Cevap kolay olmalıydı. Onu öldüreceğim olmalıydı, tıpkı iletişim cihazını gördüğüm anda yapmam gerektiği gibi. Ama yapamayacağımı biliyordum. *Yapamazdım*. Çünkü onu hâlâ yakalamak ve kendime saklamak istiyordum.

Onu öpen o piç yavaşça ve acı çekerek ölecekti. Sonra sirenimi alır ve *onu asla bırakmazdım.*

DANIŞ

Leon ve ben Venedik'ten kaçarken neredeyse hiç konuşamadık. Sürat teknesiyle Marco Polo Uluslararası Havaalanı'na kadar gittik, sonra da doğruca Carlos'un değiştirilmiş Kolombiya bayrağıyla işaretlenmiş bekleyen bir arabaya atladık. Şoför bize sadece başıyla selam verdi ve tüm havaalanı güvenliğini atlayarak bizi Carlos'un özel jetinin pistte beklediği yere götürdü.

Arkadaşım merdivenlerin dibinde durmuş saatini kontrol ediyor ve sinirli görünüyordu ama arabamız yanaştığında sırtıttı.

"Dan, başarmışsın!" diye haykırdı ben arabadan atlayıp kollarına atlarken. "İyi olacağını biliyordum. Dokuz yüz canı olan bir kedi gibisin."

"Şükürler olsun ki GPS alıcım hâlâ sendeydi," dedim gülerek ve ona sıkıca sarıldım. "Seni özledim, bok kafa. Yıllar oldu!"

"Sadece arayabilirdin, bu biraz aşırı oldu." Yanağıma bir öpücük kondurdu, sonra Leon'a arkamdan sert bir bakış fırlattı. "Juan nerede?"

"Gelemedi," diye tersledi Leon, sesi yedi kat sinirli çıkıyordu. "Gidiyor muyuz?"

Carlos kolunu omuzlarıma dolayarak beni uçağın merdivenlerinden yukarı çıkardı ve Leon'u arkada bıraktı. İçimden bir ses bu ikilinin sidik yarıştırdığını söylüyordu.

Konu her neyse, beni ilgilendirdiğinden şüpheliydim. Sadece duş almam, yemek yemem ve *uyumam* gerekiyordu. Kai'nin adasından saatlerce yüzdüğüm için tüm vücudum, köprüdeki konuşma yüzünden de ruhum ağrıyordu.

Başından beri benimle oynuyordu.

Lonca'da geçirdiğim yıllar boyunca tuzağa düşürdüğüm sayısız erkek ve kadına rağmen, başıma hiç böyle bir şey gelmemişti. Daha önce hiç kimse durumu tersine çevirip bana karşı kendi oyunumu oynamamıştı.

Bu iyi hissettirmedi.

Köprüde yüzündeki o acı dolu ifade ne olursa olsun, gerçek şu ki bana tuzak kurmuştu. Bir tuzak kurmuştu, çünkü sahte Danny'ye asla inanmamıştı. Ve ben de aptallığıma verin, ona *gerçekten* aşık olduğunu sanmıştım.

"Hey, iyi misin?" Emniyet kemerimi sessizce bağlarken Carlos sordu.

Başımı salladım, sonra bakışlarımı pencereden dışarı kaydırdım. Göz ucuyla Leon'un Carlos'a gereğinden biraz daha sert bir dirsek attığını ve yanıma oturmak için onu kenara çektiğini gördüm.

Leon bana iyi olup olmadığımı sormadı. Aklımın nerede olduğunu Carlos'tan çok daha iyi anlıyordu. Bunun yerine, uçak pistte taksi yapmaya başlarken sessizce benimle birlikte oturdu.

Havalanıp Venedik semalarına yükseldiğimizde, gözlerimden bir avuç dolusu yaş süzüldü. Leon uzanıp onları nazikçe fırçaladı, sonra elimi tuttu ve parmaklarımızı sıkı bir destek jestiyle birbirine bağladı. O biliyordu. Bu görevde kendimi kaybetmişim ve tekrar *kendime* gelmem için sıcak bir saniye geçmesi gerekecekti.

Bir süre sonra aramızdaki kolçağı kaldırdı ve beni kendine çekti. Başımı omzuna yasladım, gözlerimi kapatırken onun dumanlı barut kokusunu içime çektim. Umarım gözlerimi tekrar açtığımda, Kai'nin adasında geçirdiğim bir ay zihnimde olması gereken yerde olurdu. Uzak, kopuk bir anı ve daha fazlası değil.

New York'taki otelde olduğu gibi, normalde uyuyacağımdan çok daha uzun süre uyudum. Uyandığımda kendimi yenilenmiş hissediyordum. Berrak ve sakindim.

"Neredeyiz biz?" Bir esnemeyle Leon'un yanından kalkıp uyukladığım yere dönerek sordum. Her iki sandalyeyi de neredeyse yatak olacak şekilde yatırmıştı ve bir uçak için şaşırtıcı derecede rahattı.

"Kanada üzerinde bir yerde," diye cevap verdi Leon, kendi sesi uykudan kalınlaşmış ve gözleri bulanıklaşmıştı. "Toronto'da yakıt ikmali yaptık ama sen hemen uyudun."

Lanet olsun, o uykuya gerçekten ihtiyacım vardı. Elimi dağınık, karışık saçlarımın üzerinde gezdirdim ve ürperdim. Tuzlu su yüzünden kabuk bağlamıştı ve önceden sıkı olan örgü gevşiyordu. "Carlos nerede?"

Leon bana uzun uzun baktı, sonra bir omzunu silkti. "Onu Toronto'da bıraktım. İşle ilgili bir şey için Bogota'ya dönmesi gerekti."

Carlos'un sesine benziyordu. Çoktan gittiğini duyduğumda şaşırmamıştım bile, ama indiğimizde onu arayıp yardımları için teşekkür etmem gerekecekti.

Yardım. Er ya da geç, onunla olan kredim tükenecek ve bu tür yardımlar için para ödemeye başlamam gerekecekti.

Ayağa kalktım ve uzun bir iniltiyle vücudumdaki gerginliği attım. Leon okunamayan bir ifadeyle beni izledi, sonra bir elini yüzünde gezdirdi.

"İnişe bir saatimiz daha var," dedi saatine bakarak. "Carlos'un adamlarından biri yakıt ikmali yaptığımızda temiz giysiler getirdi." Arkadaşımın daha önce oturduğu koltuğa başıyla işaret etti ve küçük bir yığın giysi torbası gördüm.

"Bunun için teşekkürler," dedim iç çekerek. "Bir dakika içinde dönerim." Bütün çantaları aldım ve uçağın arka tarafına, içinde duş olduğunu bildiğim banyoya yöneldim. Carlos bu uçağı bana birkaç yıl önce kişisel kullanımım için vermişti, her ne kadar sadece bir ödünçmüş gibi davransa da.

Saçımı örgüden kurtarmak tüm duşumdan daha uzun sürdü ve uçağın banyosundaki şampuan ve saç kreminin genel kokusu karşısında burnumu kırıştırdım. Yine de temizlendiğimde kendimi milyonlarca kez daha kendim gibi hissettim.

Islak saçlarımı dikkatle taradım, sonra da nemini almak için saç kurutma makinesiyle kuruttum. Eğer Kanada üzerindeyse, indiğimizde hava soğuk olacaktı; Carlos'un benim için sipariş ettiği kalın giysiler de bunu destekliyordu.

Yeni kot pantolonumu ve uzun kollu dar siyah kazağımı giydikten sonra Leon'un yanındaki koltuğuma döndüm.

Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezindi, sonra ağzının kenarı yukarı kalktı. "Kendine daha çok benziyorsun."

Ben de ona gülümsedim. "Daha çok kendim gibi *hissediyorum*. Peki, nereye gidiyoruz?" "Uh, benim evime. Umarım sorun olmaz.

Muhtemelen bir şeyler yapabileceğini düşündüm.

Lonca tekrar iş başında olduğunu öğrenmeden önce bir mola vermelisin... ve kimse seni evimde bulamayacak." Sesi kararsız ve özür diler gibiydi ama bakışları sabit ve kendinden emindi.

Birdenbire sürat teknesinde beni nasıl öptüğünü hatırladım ve içimdeki baş döndürücü arzu alevlendi. Acaba bu sadece o anın sıcaklığıyla çok mu ileri gitmiştim? Yoksa Leon da aramızdaki o elektriksel bağı hissediyor muydu?

"Gururum okşandı," diye mırıldandım, düşüncelerimin yüzümde belirmesine izin vermemeye çalışarak. "Bir paralı askerin evi onun güvenli yeridir."

Kısa bir kahkaha attı. "Bu beni evine davet etmeyeceğini söyleme şeklin mi? Neresiydi orası? Norveç'te mi?"

Yakın. "Hayatta olmaz Marx," diye kıkırdayarak cevap verdim. "Tatlısın ama aynı zamanda bir paralı askersin. Ve *her zaman* bir teknoloji tavşanı olmadığın izlenimini ediniyorum." Kuşkuyla gözlerimi ona diktim.

Cevap gülümsemesi saf bir masumiyetti. "Sevimli olduğumu düşünüyorsun. En iyi sıfat değil ama şimdilik kabul ediyorum."

Alay ediyordu ve bu tam da ihtiyacım olan neşeli havaydı. "Benim hatam," diye özür diledim gülümseyerek. "Ama tavşanlar çok şirin."

Yüzünde beliren kızgın ifade, tüylü ve sevimli olmaktan çok uzaktı ve benim hakkımda her türlü kirli, lezzetli şeyi düşündüğüne dair güçlü bir şüpheyi kapıldım. Ama bir anda kayboldu ve bana rahat bir omuz silkme hareketi yaptı. "Sanırım bunun üzerinde çalışmam gerekecek."

Yüzümü buruşturdum. "İşten bahsetmişken... şu telefona baktın mı?"

Leon başını salladı. "Henüz bakmadım. Ares'in izimizi sürmesini engellemek için ekipmanımı ve sinyal bozucumu hazırlayana kadar beklemeyi tercih ederim."

Mantıklı gelmişti. "Sanırım bunun bir intihar görevi olduğu konusunda haklıydın... bu da ya müşterinin çok çaresiz olduğu ve değerli bir varlığı görevlendirmek için Lonca'ya daha yüksek bir ücret ödediği anlamına geliyor" -kibirli davranmıyordum, sadece paralı asker loncası için değerimi biliyordum- "ya da sözleşmeyi gönderen her kimse benim ölmemi istiyor."

Leon'un ifadesi karardı. "Müşteri falan yoktu."

Kaşlarım havaya kalktı ve ona göz kırptım. "Ne?"

"Bu işte müşteri yoktu. Sözleşmenizin arka uç verilerine biraz göz attım ve dediğim gibi, müşteri yoktu. Bu iş doğrudan Çember'in bir üyesi tarafından kişisel bir iş olarak verilmiş."

Dişlerimin arasından bir nefes çektim. "Harika. Daha fazla çıkmaz sokak." Çünkü Çember'de kimin olduğunu kimse bilmiyordu. Çember'in diğer üyeleri bile. Onların anonimliği tamamen lanet bir şeydi, hikâyelere ve Bond filmlerine ait olan türden bir gizlilik.

Jude arşivlerde -işinin bir getirisi olarak- bin yıldan uzun bir süre önce Lonca'nın kuruluşunu detaylandıran bir sürü eski belge bulmuştu. O zamanlar, bir paralı asker loncası kurmak için birlikte çalışan bir grup arkadaş vardı. Hiçbir siyasi ya da krallıkla ittifakı olmayan tarafsız bir örgüt. Ama bir süre sonra Çember'den biri diğerini öldürmeye kalkışmış ve karanlıklara karışmışlardı.

"Şart değil," diye mırıldandı Leon.

Ona sert bir bakış attım ve cevap olarak sırtması tam bir yaramazlıktı.

"Bu konuyu evimde daha detaylı konuşabiliriz," dedi bana. "Güvende olduğumuzdan emin olabileceğim bir yerde."

Lanet olsun, gerilimi artırmanın bir yolu, Leon.

Ona ters ters baktım ama ihtiyatlı davranmasına da hak verdim. Eğer Çember'den herhangi *birinin* kimliğini bildiğini itiraf etmek üzereyse, bu kesinlikle *kimsenin* duymasını göze alabileceğimiz bir şey değildi. Ve Carlos'un uçağında güvenlik cihazları olmadığını düşünecek kadar aptal değildim.

Sinirli bir şekilde içimi çektim. "Peki."

"İyi," diye kabul etti. "Zaten inmeden önce halletmem gereken başka bir şey vardı."

Önüme son derece gizli bilgilerden oluşan bir havuç attığı için biraz somurtuyordum. Bu yüzden dikkatimi tam olarak veremiyordum, zihnim hala Çember'i nasıl ortaya çıkarmış olabileceği üzerine dönüyordu. Ve bu süreçte *başka* neler bulduğunu. Leon ilk düşündüğümünden çok daha tehlikeliydi.

"Bu da ne?" diye sordum, hâlâ dikkatim dağınıktı.

Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattı ve bir eliyle başımın arkasını kavrayacak şekilde uzandı. "Bu."

Yakınıma eğildi, dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve şaşkınlıktan hafifçe soluk soluğa kalmama neden oldu. Görünüşe göre, o tekne öpücüğüne çok fazla anlam yüklememiştim. Hafifçe geri çekildi ve şaşkın gözlerime açık bir soruyla karşılık verdi.

Ona dudaklarımla cevap verdim. *Bu* öpücükte iletişimsizlik yoktu. Bir hileyi sağlamlaştırmak ya da bir görevi sabote etmek için ya da adrenalinin etkisiyle değildi. İki insan arasında doğrudan bir çekim vardı. Düzinelerce hayal ve fantezinin doruk noktasıydı ve en ufak bir hayal kırıklığına uğratmadı.

Leon beni dikkatle öptü, sanki dudaklarımızın her dokunuşunu, dillerimizin her darbesini hafızasına kaydediyormuş gibi acele etmiyordu. Bu öyle bir öpücüktü ki nabzımı hızlandırdı, midemi bulandırdı ve eğer uçak inişe geçtiğimizi haber vermek için zil çalmasaydı muhtemelen kendimi onun kucağında bulacaktım.

İkimiz de iniş ışıklarına baktık ve ben kemerimi bağlamak için isteksizce arkama yaslandım. Leon elimi tuttu, parmaklarımızı birleştirdikten sonra elimi dudaklarına götürdü. Parmak eklemlerimi hayranlıkla öptü ve ben titreyen bir nefes verdim.

Birdenbire onun evine gidip *bu işe* devam etmek için sabırsızlanmaya başladım. daha ayrıntılı olarak konuştuk.

Yine de zihnimin iğrenç bir parçası Leon'un öpücüklerini Kai'ninkilerle kıyaslayarak içimi sızlattı. Bunu sıkıca bir kenara ittim, çünkü karşılaştırılacak bir şey yoktu. Kai beni *kullanmıştı*. Bunların hiçbirisi gerçek değildi. Leon'un beni öperek kazanacağı hiçbir şey yoktu. En azından benim bildiğim kadarıyla.

DANNY

Leon'un evi onun için hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyordu. Güvenlik kusursuzdu -benimkinden bile daha iyi- ve evi Alaska'nın ıssız bir köşesinde şebekeden uzakta olduğu için kar motosikletiyle ulaşmamız gerekiyordu. Evin kendisi ise mimari bir şaheserdi. İnşa ettirmek ona bir *servete* mal olmuş olmalıydı, muhtemelen inşa için tüm malzeme ve ekipmanı helikopterle getirmesi gerekiyordu.

Karmaşık kimlik ve kilit katmanları onun üstün teknik becerileriyle uyumluydu. Nihayet içeri girdiğimizde eldivenlerimi çıkardım ve donan parmaklarıma üfledim. Arabamızı ana yolda bıraktığımızdan beri bir saatten fazla bir süredir onun sırtına yapışmıştım ama hâlâ iliklerime kadar üşüyordum.

"Özür dilerim," dedi Leon orantısız bir gülümsemeyle. "Karı seviyorum." Sehpadan bir kumanda aldı ve büyük gazlı şömineyi yakmak için bir düğmeye bastı. Şömine, büyük cam bölmelerle çevrili, çift yükseklikte, taş kaplı bir bacanın içine yerleştirilmişti.

Ben bir şey söylemeyince, "Çok çabuk ısınıyor," diye ekledi. "Gelmeden önce kaloriferi açmalıydım ama artık soğğun farkına bile varmıyorum."

Başımı sallayarak ona inançsız bir sırıtış attım. "Etrafa bakabilir miyim?"

Başını salladı. "Kendini evindeymiş gibi hisset DeLuna. Bunu ofisime götüreceğim, sonra da akşam yemeğine karar vereceğim." Kai'nin telefonunu uzattı ve ben de içimde tekrar ortaya çıkma tehdidi oluşturan duyguları bastırmak için yanağımın içini ısırdım.

Dikkatimi dağıtarak içinde bulunduğumuz devasa oturma odasına baktım. "Sen de mi yemek yapıyorsun? Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünmeye başlıyorum, Marx."

Cevap olarak kıkırdamasının kenarında seksi ve tehlikeli bir şey vardı. "Oh, hiçbir fikrin yok. Hemen döneceğim."

Ne kadar meraklı olsam da, bana izin vermiş olsa bile evinin etrafında amaçsızca dolaşmak bana çok kaba geliyordu. Bu yüzden büyük pencerelerin yanına gittim ve manzaraya baktım. Ev donmuş bir gölün kenarına konumlanmıştı, etrafı yükselen dağ zirveleriyle çevriliydi, her şey beyaza bürünmüştü. Dingindi ama Leon'un yaşamasını beklediğim yere tamamen zıttı.

Karlı manzaraya bakarken kendimden geçmiş olmalıydım, çünkü belime yaptığı yumuşak dokunuş beni irkiltti ve kafamın içine geri döndüm.

"Hey," dedi Leon usulca, örgülü saçlarımı omzumun üzerinden süpürerek, "Beklenenden uzun süren bir işten dönmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Zaman alır."

Boynumun yan tarafına nazik, karıncalı bir öpücük kondurdu ve ben de iç çekerek göğsüne yaslandım.

"Genelde beni hiç etkilemez," diye fısıltıyla itiraf ettim.

Kolları belime dolandı ve dışarıda kar yağmaya başlarken uzun bir süre tam bir sessizlik içinde öylece durduk. Kucaklaması o kadar rahatlatıcı, o kadar yatıştırıcıydı ki bağımlılık yapıyordu.

Bir süre sonra derin bir iç çektim ve yüzümü ona döndüm. Kai kadar uzun boylu değildi ama ben sadece 1.80 boyunda olduğum için yine de benden yüksekti, bu yüzden zümrüt yeşili bakışlarıyla buluşmak için başımı geriye eğmem gerekti.

"Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. "Beni bulmaktan vazgeçmediğinizi biliyordum. Brüksel'deki saldırıyı duydum. O sendin, değil mi?"

Leon bana sadece şaşkın bir gülümseme verdi. "*Seninle* hiç tanıştın mı bilmiyorum Danny DeLuna ama sen kolay kolay unutulacak ya da geride bırakılacak türden bir kadın değilsin." Dudaklarımı usulca öptü, sonra beni kucağından bıraktı. "Yemeği hazırlayayım, sonra sana evi gezdiririm."

O konuşurken mutfığa doğru ilerliyordu ve sözlerinin bana verdiği keskin acıyı bastırmak için bir elimi göğsüme bastırdım. Artık gittiğime göre Kai beni unutacak mıydı? Yoksa verdiği sözü yerine getirecek miydi?

Eğer yaparsa... o zaman Leon tehlikedeydi.

Sertçe yutkunarak nefesimi kontrol ettim ve kendimi sakin olmaya zorladım. Bizi burada kimse bulamazdı; Leon'un beni buraya getirmesinin tek nedeni buydu.

onun sığınağına.

"...birkaç günümü alabilir. Senin için de uygunsa?" diyordu mutfakta ona katıldığında.

Az önce ne dediğini hatırlamaya çalışarak dudaklarımı yaladım. Kai'nin telefonunun şifresini çözmekle ilgili bir şeydi, böylece sözleşmemizi kısmen tamamlanmış olarak sunabilecektik. Çabucak başımı salladım. "Tamamen iyi," diye ona güvence verdim. "Burada olduğumu bile anlamayacaksın. Spor salonunuz var mı? Kaçırıldığımdan beri doğru düzgün spor yapamadım ve kendimi *zayıf* hissediyorum."

Leon bana çarpık bir gülümseme attı. "Hayatın boyunca zayıf olduğundan şüpheliyim, DeLuna. Ama ben seni koruyorum. Yemekten sonra sana gösteririm." Buzdolabını açtı ve taze yiyeceklerle dolu olduğunu gördü.

Yiyeceklere meraklı bir bakış attığımda, "Ayak işlerini yapmaları için güvendiğim birkaç kişi var," diye açıkladı. "Aksi takdirde dondurularak kurutulmuş gıdalarla hayatta kalmaya çalışıyor olurduk."

"Güvendiğin insanlar mı?" diye sorduğumda, satır aralarını okuyarak bir kahkaha attı.

"Tamam, *güvenmiyorum*. Ama mümkün olduğunca güvenilir olmalarını sağlayacak kadar iyi para verdiğim insanlar." Kalın bir et parçasını tezgâhın üzerine bıraktı. "Biftek işine yarıyor mu?"

Heyecanla başımı salladım ve oturup onun pişirmesini izledim. Kai'nin her sabah bana kahvaltı hazırladığını hatırlamamak itiraf etmek istediğimden daha zordu. Lanet olsun, beni gerçekten mahvetmişti. Şimdi elimde kalan tek şey tamamen kandırılmış olmanın verdiği hastalıklı duyguydu. Kai'ye dair her anım, onun da en az benim kadar rol yaptığı bilgisiyle lekelenmişti.

Yine de geçmişin üzerinde durarak kazanılacak bir şey yoktu. Yapılanları değiştirmek mümkün değildi, bu yüzden her şeyi unutup yoluma devam etmeliydim. Belki de bir an önce yeni bir sözleşme yapmam gerekiyordu.

"Çember hakkında," diye sordum o yemek pişirirken. "Bilmen gerekenden daha fazlasını biliyor gibisin."

Bana sinsi bir gülümseme fırlattı. "Öyle de denebilir."

Yavaşça başımı salladım. "Beni bu intihar görevine Çember'den kimin gönderdiğini biliyor musun?"

Cevap vermeden önce bir an tereddüt etti. "Sanırım öyle, evet." "Bana kim olduğunu söyleyecek misin?"

Başını iki yana salladı. "Söyleyemem. Senin ve benim güvenliğim için. Ama... daha fazla araştırabilirim. Elimde bir başlangıç noktası var, ki bu hiç yoktan iyidir."

İçimde acı bir hayal kırıklığı kabardı ama istesem bile onunla tartışamazdım. Çember'den herhangi birinin kimliğini bilmek yüzüme büyük bir hedef tahtası çizmek anlamına *gelirdi* ve çok fazla şeyden korkmasam da Çember'den korkuyordum. Onlar sadece paralı asker değil, psikopattı. Soğukkanlı katiller ve usta manipölatörler, her biri.

Eğer Leon bizi öldürtmeden onlardan birini deşebileceğini düşünüyorsa, ona güvenecektim. Ne de olsa beni Kai'den geri almaktan vazgeçmemişti, bu yüzden bundan da vazgeçmeyeceğine güveniyordum. Aramızdaki o açıklanamaz kimyaydı, o da bunu kesinlikle hissediyordu.

Leon iyi bir aşçıydı ve biftekler çok lezzetliydi. Yemeğimizi yedikten sonra bana evi kısaca gezdirdi. Çoğunlukla bana spor salonunun yerini gösterdi ve yatak odasına ücretsiz girmemi teklif etti. Bu cinsel bir teklif değildi, zamanının çoğunu ofisinde telefon deşifresi üzerinde çalışarak geçireceğini belirtmekte gecikmedi. Diğer şeylerin yanı sıra. Aynı anda birden fazla kontrat üzerinde çalıştığı izlenimine kapıldım, ancak bu teknoloji tavanları için alışılmadık bir durum değildi.

İşe koyulmak için sabırsızlanıyor gibiydi, ben de Jude'a güvende olduğumu bildirmek için onu aramam gerektiğinden bahsettim. Bunun üzerine kaşları hafifçe çatıldı ama kısa bir baş selamı verdi ve teknoloji dolu ofisinde kaybolmadan önce kullanmam için telefonunu bana uzattı.

Leon tüm zamanını çalışarak geçirdiğini söylerken abartmıyordu. Birkaç gün boyunca ondan önce uyuyup ondan sonra uyandım. Uyuduğuna dair tek belirti yatağın diğer tarafındaki battaniyelerin dağınıklığı ve yastığın üzerindeki saç ürününün hafif kokusuydu. Zamanımı spor salonunda vücudumu ve zihnimi güçlendirerek geçiriyordum ve o henüz piyasaya çıkmamış gibi görünen teknolojinin her parçasına gömülmüşken ona ofisinde yemek ve kahve getirmeye başlamıştım.

Beni şaşırtacak şekilde, aramızdaki çekimi zorlamadı. Şüphesiz sevecendi. Arzusu, ona kahve götürdüğümde uzun süren bakışlardan ve çalınan öpücüklerden belliydi. Ama bu kadarla sınırlı kaldı.

Bana kasıtlı olarak alan açtığı hissine kapıldım. Nefes almam ve Kai'nin kalbimde yarattığı hasarı iyileştirmem için bana zaman tanıyordu.

Bu çok tatlı bir şeydi ve bunu dile getirebileceğimden çok daha fazla takdir ettim. Leon beni hiç kimsenin anlayamadığı bir düzeyde anlıyordu. Nasıl yetiştirildiğimi, nasıl eğitildiğimi ve nasıl çalıştığımı biliyordu. Çünkü kendisi de çok farklı değildi.

Leon'un sığınağına vardıktan beş gün sonra, yüzünde öfkeli bir ifadeyle ofisinden erken çıktı ve spor salonuna giderken duraksamama neden oldu.

"Ne oldu?" diye sordum. Endişeyle sordum.

Bana doğru kararlı adımlarla yürüdü, beni duvara yapıştırdı ve umutsuz bir ihtiyaçla dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Ben de mutlulukla onu öptüm, bedenimi onun dokunuşunda erittim ve elleri kıcımlı kavrıldığında inledim. Beni kaldırdı, boyuna kadar yükseltti ve bacaklarım belini kavrarken öpüşmemizi derinleştirdi.

Aleti göbeğimde sertleşti ve beni baş döndürücü bir arzuyla titretecek şekilde içime süründü. Ama işi daha da ileri götürüp beni hemen orada becermek yerine geri çekildi. Öpücüklerinin yoğunluğu azaldı ve hayal kırıklığına uğramış bir iç çekti.

"Telefon bir tuzaktı," dedi boğuk bir sesle. "Bir sürü şifreli saçmalıklı. Çoğunlukla yemek tarifleri. Ama hiçbir şey, yani işe yarar *hiçbir şey* yoktu."

Şok içinde kaskatı kesildiğimde kelimeler kifayetsiz kaldı.

Leon hızla dudaklarımı tekrar öptü, sonra beni ayağa kaldırdı. "Durum daha da kötüleşiyor. Birisi Lonca personel dosyalarını hacklemeye çalışıyor ve kodlama imzaları bunun Ares'in ekibi olduğunu gösteriyor."

Sertçe yutkundum. Bu bir tuzak telefondur. *Tüm bunlar...* sahte bir telefon içindi. Bir hiç uğruna. Fırsatım varken onu öldürmeliydim. Sonra tekrar, silah muhtemelen dolu bile değildi.

"Bilgisayarıma dönüp onları dışarı atmam gerekiyor ama ben sadece..." Leon alev alev yanan bakışlarıyla bana baktı. "Buna ihtiyacım vardı."

Beni tekrar öptü, sert ve aç bir şekilde, ciğerlerimdeki nefesi çalarak ve her yerimi titreterek. Sonra gitti, kararlılıkla teknoloji mağarasına geri döndü.

"*Bu ne lan!*" diye mırıldandım ve spor salonuna doğru ilerledim. Birdenbire bir boks torbasını yumruklamak için aşırı bir ihtiyaç hissettim. O *lanet* telefon bir tuzaktı ve şimdi de Lonca dosyalarını mı hacklemeye çalışıyorlardı? Beni bulmak için mi?

"Kahretsin." Nefes verirken laneti içime çektim ve ellerimi korumak için Leon'un boks eldivenlerini kaptım.

Sonraki bir saat boyunca tüm öfke ve hayal kırıklığımı torbanın içine attım, omuzlarım yanana ve nefesim kesilene kadar vurdum. Ter içinde kalmıştım ve bunun için kendimi daha iyi hissetmiyordum. Kai beni mahvetmeye *devam ediyordu*.

Ve bahse girerim Şu anda beni hamile bırakabileceğini düşünerek kendini çok beğeniyordu. Sahte bir telefon getirerek görevimde başarısız olmam ve onun ve ekibinin yaşamasına izin vermem yeterli olmamıştı. Hayır, beni hamile bırakarak bıçağı gerçekten saplamak mı istiyordu?

Neyse ki bu fiziksel olarak imkânsızdı. Küçük merhametler, sanırım.

Eldivenleri çıkarıp bir kenara attım ve Leon'un yatak odasına geri döndüm. Bitişik banyosu sadece seyahat dergilerinde gördüğüm türdendi ve tam da Şu anda olmak istediğim yerd i. Küveti doldurmak için düğmeye bastım -eğer buna küvet denebilirse- ve üç düzine gizli fıskiye den fışkıran sıcak su, devasa alanı hızla doldurmaya başladı.

Kendi öfkeli duygularımı kontrol etmek için gerçekten çok uğraşarak Leon'un gardırobundan ödünç aldığım kıyafetleri çıkardım ve derin küvete girdim. Banyodan çok bir dalma havuzuydu ama en çok hoşuma giden kısmı kısmen açık havada olmasıydı.

Su yeterince derinleŐtiğinde nefesimi tuttum ve suyun altına daldım, dışarıya açılan plastik kapağı ittim. Tekrar yüzeye çıktığımda, dağ havasının keskin ısırığı ciğerlerimdeki nefesi çaldı ve havuzu doldurduğum neredeyse kaynar suya rağmen titredim.

Havuzun kenarı yüksektydi, donmuş gölün üzerindeydi ve kollarımı serin çıkıntıya dayadım. Sessizce kendime bir söz verdim. O yalancı piç Malachi Arden'ı bir daha gördüğümde tereddüt etmeyecektim. Eğer gelip beni aramak istiyorsa, kendi kaderini kendi elleriyle çizmiş olacaktı.

Onu öldürürdüm ve bundan zerre kadar pişmanlık duymazdım.

DANNY

Tüm anıları, sahte Danny'den kalan tüm duyguları sistematik bir şekilde bir kenara toplarken, havuzun kenarına yaslanıp bacaklarımı arkamda yüzmeye bırakarak zamanımı tamamladım. Ne yaptığımın farkında bile olmadan aptalca onlara tutunmuştum. Ama artık yeterdi.

Sonunda, dondurucu havayı içime çektiğimde, yeniden *kendim* gibi hissettim. Banka veznedarı Danielle *ölmüştü*.

Su vücudumun etrafında yer değiştirdi ve Leon yanımda belirdiğinde gülümsedim.

"Onları kovdun mu?" Kai'nin ekibinin hack'ine atıfta bulunarak mırıldandım.

Leon dişlek bir sırıtış fırlattı. "Onları bir süreliğine sistemlerini ciddi şekilde mahvedecek bir virüsle birlikte gönderdim." Güçlü kaslı kollarını yanımdaki havuzun kenarında kavuşturdu. "Eşlik etmemin sakıncası var mı?"

Yanağımı soğuk kollarıma yasladım, yüzüm Leon'a doğru eğildi. "Buna sevindim aslında."

Uzun süre bana baktı, bakışları yüzümde bir şey arıyordu. "Daha az çelişkili görünüyorsun," dedi sonunda, "daha kararlı."

"Sanırım evinin büyüğü özellikleri var Leon. Sonsuza kadar burada kalabilir miyim?" Bunu bir şaka olarak söylemişim ama yüzünde beliren aç ve sahiplenici ifadeyi yanlış anlamak mümkün değildi.

Bu tutkulu cevabı tam olarak inceleyemeden, ağzı benimkinin üzerindeydi. Bu öpücük daha önce koridorda bana verdiği öpücüğün bir benzeriydi. Sıcak ve talepkârdı, tamamen tüketiyordu, tüm vücudumu tahrik edici bir şekilde aydınlatan türden bir öpücüktü.

"Danny," diye iç geçirdi dudaklarıma karşı. "Hiçbir fikrin yok..." Her ne söylüyorsa, boğazıma doğru öpücükler kondurarak devam etti. Başımı eğdim.

arkamda, havuzun sıcak suyunda yüzerken ona serbest erişim sağladı.

Elleri benimkileri tekrar kenara yerleştirdi, göğsü sırtıma bastırırken ellerini kollarımda gezdirirken talimat çok açıktı. O da çıplak mıydı? Bu havuza girmek için mayo giymek aklımın ucundan bile geçmemişti. Ne de olsa sadece büyük bir banyoydu.

Leon boynumu öptü ve elleri suyun altında göğüslerimi bulduğunda zevkle iç çektim. Başımı omzuna yaslamak için geriye attığımda küçük bir inilti çıkardı ve göğsümü ellerine doğru iterek beni cesaretlendirdi. Bu *tam da* ihtiyacım olan şeydi. Çok uzun zamandır ondan beklediğim şeydi.

Güçlü parmakları meme uçlarımla oynadı, yuvarladı ve çimdikledi ve sertliği suyun içinde kıcıma bastırdı. O da çıplaktı. Bu beni gülümsetti.

"Leon," diye inledim dişleri boynumun derisini okşarken. "Seni çok istiyorum."

Dudakları kulak mememi yakaladı, ağzına aldı, sonra dişleriyle çekiştirdi. Elllerinden biri göğsümden çıkıp göbeğimin üzerinde dans etti ve içimde heyecan dalgaları oluşurken karın kaslarımda kasılmasına neden oldu. Amımı kendinden emin bir şekilde kavradı, sadece bir parmağının ucunu içeri daldırdı ve nefesim kesildi. Kalçalarım sallandı, vücudum daha fazlası için yalvarıyordu ama o sinirli bir ses çıkardı.

"Danny," dedi boğuk bir sesle, "bu berbat bir fikir."

Elini daha sert ittim ve o da iki parmağını amımın içine sokarak karşılık verdi. "Neden?" diye sordum. "Teknik olarak hâlâ birlikte çalıştığımız için mi?" diye sordum inleyerek, parmaklarının etrafında gerilerek.

Ne olduğunu anlayamadığım bir cevap mırıldandı, başparmağı klitorisimi buldu ve beni titretti. Vücudu sırtıma sıkıca bastırdı, parmakları daha sert pompalarken beni havuzun duvarına doğru itti. İnledim ve titredim ama onun elinden daha fazlasını istiyordum.

"Leon," diye fısıldadım, suyun altına uzandım ve kalçasını kavradım. "Lütfen..."

"Lütfen *ne*, DeLuna?" diye alay ederek boynumu ısırды. Üçüncü bir parmağını içime soktu, amımı yüksek sesle inlememe neden olacak şekilde gerdi.

"*Lütfen*," diye yalvardım, sikini aramak için aramıza uzandım. Kıcıma sertçe dayanmıştı, bulması zor değildi ama keskin bir nefes çektim.

Arayan parmaklarım ucundaki metal çivilere dokundu. "Lanet olsun Leon, eğer bunu içime sokmazsan yemin ederim-"

Tehditlerim gereksizdi. Ellerini kalçalarımaya doğru kaydırđı, sonra da delikli aletini sert ve sıkı bir hamleyle içime soktu. Memnuniyetle haykırdım, ellerim denge için havuzun kenarını kavramaya geri döndü. Amımın ona alışmasını beklemek için de duraklamadı. Suyun altında sertçe pompaladı, sanki bir sel kapısı açmışım gibi beni hızlı ve çılgınca becerdi.

Ona doğru eğilirken memelerim suyun içinde zıplıyor, belimden bükülürken onu daha derinlere çekiyordu. İkimiz de zor nefes alıyorduk, inlemelerim ve çığlıklarım karla dolu vadide yankılanıyordu, ama parmakları klitorisimi tekrar bulduğunda *çığlık* attım.

Orgazm beni o kadar sert vurdu ki neredeyse su yüzeyinin altına kayacaktım ama Leon beni tuttu, boğazımı saygıyla öperken aleti amımın derinliklerine gömüldü.

"Bunu içeri taşımalyız," diye mırıldandı. "Titriyorsun."

Alçak sesle, biraz da dengesiz bir kahkaha attım. "Bunun soğukla bir ilgisi yok." Sesim sert ve nefesim ağırdı ama işimiz bitmemiştı. Yaklaşmamıştık bile. "Ama evet, hadi içeri girelim."

Bana arkamı dönmem için yer açtığında ereksiyonu serbest kaldı ve onu öpmek için kollarımı boynuna doladım. Orgazm sonrası öfori beni pençelerine almıştı ve dilinin benimkine her vuruşu mikro orgazmlarla titrememe neden oluyordu.

Leon da beni tüm dünyasıymışım gibi öptü ve kollarına alarak suyun içinden banyoya doğru yüzdürdü. İkimiz de kapağın altından geçmek için yüzeyin altına eğildik, sonra beni diğer taraftan tekrar kucağına alarak -hâlâ sırlıklam- yatağına taşıdı.

Hiç vakit kaybetmeden onu yastıkların arasına ittim ve kucağına tırandım. Dudaklarımı bir kez daha onunkilere bastırdım, ellerim vücudunda gezinirken onu öptüm. Tıpkı New York'ta gördüğüm gibi, inanılmaz derecede yırtık pırtıktı, her yeri mükemmel bir şekilde tanımlanmıştı ve dövmleri vücudunun tonunu vurgulayan bir ustalık eseriydi. Ama her şeyden çok keşfetmek istediğim bir şey vardı, bu yüzden daha iyi görebilmek için yataktan aşağı kaydım.

Dört metal çivi, ucunun dibindeki çıkıntıya yuvalanmış bir pusulanın noktaları gibi sikini süslüyordu. Parmağımlı her birinin üzerinde gezdirdim.

Sonra başını kaldırıp bana kapüşonlu bir bakışla baktığını gördü.

"Tatmin oldun mu?" diye sordu eğlenen bir ses tonuyla.

Ben de ona sııttım, sonra dilimin ucuyla tıpkı parmağımla yaptığım gibi piercinglerin izini sürdüm. Dilimi pürüzsüz penis başının üzerinde gezdirirken kalçaları sarsıldı ve kısa bir süreliğine tüm başlığı ağzıma alırken mırıldandım.

Bir küfür tısladı ve mırıldanarak merhamet dileyerek beni geri çekti. Tekrar kucağına yerleştüğimde güldüm ama bu gülüş, sikiinin üzerine çöktüğümde hızla bir iniltiye dönüştü.

Leon'un gözleri kısa süreliğine büyüdü, parmakları kalçalarımın etini ısırırken beni hareket etmeye çağırdı. Ona binmem için. Ben de mecbur kaldığım için çok mutluydum. Ellerimi onun gergin karın kaslarına dayayarak onu sert ve hızlı bir şekilde becerdim, başka bir orgazm benimle alay ederken inledim. Göğüslerim Leon'un yüzüne doğru deli gibi zıplıyordu, ama yüzündeki saf kendinden geçme ifadesi manzarayı pek umursamadığını gösteriyordu.

Yaklaşıyordu, bunu kalçalarının altımda gerilmesinden, çenesinin gerginliğinden hissedebiliyordum. Kalçalarımı kavrayışı hafifçe değişti, dizlerini bükerken beni geriye yaslanmaya itti. Kalçaları ağırlığımı destekledi ve ritmimizi devraldı, ben nefes nefese kalıp küfrederken içime girdi.

"Kendini boşalt Danny," diye emretti bana. "Bırak da göreyim."

İki kez söylenmesine gerek olmadığına emindim, zaten *çok* yaklaşmışım. Dudağımı ısırarak elimi amıma götürdüm, kendimi iyice açtım ve Leon'a içimdeki kendi aletini kesintisiz bir şekilde görme imkânı verdim.

Kaşları çatıldı ve dili alt dudağının üzerinde gezinirken hevesle izledi, ben orta parmağımla klitorisimi ovarken kalçaları hızını korumak için kıpırdandı.

Amatör değildim, kendimi nasıl boşaltacağımı biliyordum. Birkaç dakika içinde, duvarlarım kilitlendi ve doruk noktası beni süpürürken boğazımdan düşük bir inilti yuvarlandı. Leon da kendini kaybetti, hareketleri sert ve çılgınca bir hal aldı, kalın siki içime boşalırken sarsılıyordu.

Bitkin ve uzuvlarım jöle gibi olmuş bir halde, yüzümü yastığa gömerek yanına yığıldım. Leon'un dudaklarının yumuşak okşayışını omzumda hissedene kadar bir süre öyle kaldım.

"Mmm," diye mırıldandım, yüzümü çevirip ona baktım. "Merhaba."

O da bana baktı, parmakları omurgamda nazik bir desen çiziyordu. "Beklediğim bu değildi," dedi boğuk bir fısıltıyla.

Hafifçe kaşlarımı çattım, yanıma döndüm ve başımı elime dayadım. "Öyle değil miydi?"

Başını salladı, yüzünde şaşkın ve hayranlık dolu bir ifade vardı. Nedense bunun *iyi* bir şey olduğunu düşündüm... Bir şekilde onun beklentilerini aştığımı mı? Yine de fırsatı kaçıramazdım, bu yüzden ona sinsî bir gülümseme verdim.

"Peki o zaman, muhtemelen tekrar denememizi öneririm. Ve tekrar... ve tekrar... araştırma amacıyla?"

Leon küçük bir kaş çattı, sonra güldü ve inanmayarak başını salladı. "İyi fikir. Burada bekle, ben protein barları ve sıvı alacağım. Her değişkeni ele alana kadar bu odadan çıkmıyoruz."

Yataktan fırladı ve kıyafetler için durmadan odadan çıktı, ben de yastığa gülümsedim. Leon hayal ettiğim her şey *ve daha fazlasıydı*. Onu gerçekten tanımadığımı söylemek yanlış olmazdı, sadece *sert* bir şekilde ezildiğim ve beni hapisten "kurtarmak" için aşırıya kaçtığı gerçeği dışında. Yine de onu daha yakından tanıma ihtimali beni heyecanlandırmıştı.

Lanet olsun, o da muhteşemdi.

LEON

Yatak odamdan endorfin ve boşalma sonrası mutluluğun sisi içinde **çıktım**. Danny'ye onu becermenin beklediğim gibi olmadığını söylediğimde yanlış anlamıştı. Yine de söylediklerimde ciddiydim. Onu becerdikten sonra ona olan hastalıklı saplantımın kafamdan silinmesini bekliyordum. Geçmişte de böyle olmuştu, birkaç kez bir kadına aşık olmuşum. Tek bir sikiş ve işim biterdi.

Ama bu sefer değil. *Onunla* değil.

Her öpücük, her dokunuş, saçlarının tenime değdiği her ipeksi fırça... bu bir sınavdı. Patlayıcı bir şekilde başarısız olduğum bir test. Belki kendimi kontrol edebilirim diye düşündüm. Onunla yatmamak... çünkü saplantımın nesnesinin burada, benim alanımda olmasından hoşlanıyordum. Bunu aşmak istemiyordum. Onu uyurken izlemekten, sesini duymaktan ya da ofisini ziyaret ettiğinde dudaklarının dudaklarımdaki tatlı tadından asla bıkmak istemiyordum.

Ama onu küvetimde gördüğümde, uzun ıslak saçları çıplak sırtına yapışmış, karlara bakarken... Kırılmışım.

Bunun dışında hiçbir şey beklentilerime uygun gitmemişti. Evet, seks iyiydi. İyiden de öteydi. Olağanüstü. Ama ondan hemen kurtulmak, kokusunu tenimden temizlemek ve onu yatağımdan kovmak yerine *daha fazlasını* istedim.

Odadan çıkmam gerekiyordu çünkü saplantımın yoğunluğu aşırı hızlanmıştı ve *ne* yapacağımdan tam olarak emin değildim. Mutfığa doğru ilerlerken ellerim titriyordu. Kontrolden çıkmıştım.

Kontrolden çıkmaktan *nefret ediyordum*.

Zorlukla nefes alarak buzdolabından bir bardak buz gibi su doldurdum ve hızla içtim. Yine de beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapmadı. Sonra musluktan akan buz gibi suyu yüzüme sıçratmayı denedim. Hiçbir şey olmadı.

Kahretsin, onu *düşünmek* bile sikimi yeniden sertleştirdi. Az önce ne olduğunu ve bununla nasıl başa çıkacağımı çözmeye çalışırken cidden ters etki yaratıyordu.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı. O benim için bir zayıflık haline geliyordu ve bu olamazdı.

Bir bardak su daha içtim, sonra sessizce yukarı çıktım. Yatak odama dönmek ve Danny DeLuna'nın suretinde beni bekleyen coşkuyu yaşamak yerine ofisime yöneldim. Ares'in ekibinden gelen hack'i görmeden önce Emmanuel Blanchet'in sunucusu üzerinde çalışıyordum.

İç çekerek bilgisayar koltuğuma çıplak bir şekilde oturdum. Bazen sıfırlar ve birler bana diğer kararlarımda ihtiyacım olan netliği verirdi. Ama bu sefer öyle olmadı. Zihnim yatağımdaki tanrıçaya geri dönmekten önce orada ancak birkaç dakika oturabildim.

"Siktir et," diye mırıldandım. "Bir kez daha yapmak işleri daha da kötüleştiremez. Kesinlikle."

Ayağa kalktım, sonra masadan telefonumu aldım. Belki bu sefer fotoğraf ya da video çekerdim. Belki elimde görsel bir medya olursa, gerçek Danny'nin gitmesine izin verebilirdim. Zor bir ihtimaldi ama kesinlikle denemeye değerdi... Bana izin verecek miydi? Yoksa utangaç davranıp kameradan saklanır mıydı?

Yine de yatak odasına dönmekten önce telefonum elimde yandı ve bildirimin ne olduğunu kontrol etmek için durakladım. Cellat kimlik numarama gelen yeni bir sözleşme teklifiydi. Danny'ye paralı askerlerin sözleşmeleri reddetmesine izin verilmediğinin bir efsane olduğunu söylemiş olsam da, kurallar cellatlar için biraz farklıydı. Bu pozisyon için işe alındık çünkü hiçbir sözleşmeyi reddetmedik. Asla. Lonca'nın ihtiyaçları her zaman bizimkilerden önce gelirdi ve hiçbir çizgi aşılamayacak kadar zor değildi.

Cellatlar neredeyse insan bile sayılmazdı. *Ben* bile zar zor insandım. Danny DeLuna'ya verdiğim içgüdüsel tepkinin beni bu kadar derinden sarsmasının nedeni de buydu.

Onun yanımdayken Layla'yı düşünmemek için her gün mücadele ediyordum. Ama Danny evimdeyken, çarşafarımda onun kokusu ve dudaklarımda onun öpücükleriyle geçen her anla birlikte, ayıltıcı bir gerçeğe ulaşmıştım. Layla'yı asla gerçekten *sevmemiştim*.

Ona değer veriyordum. Ondandır hoşlanıyordum. Ama Danny'ye karşı hissettiklerimin yoğunluğu, Layla'yla olan geçmişimin yanında soluk kalıyordu.

DeLuna'ya *aşık* olduğumu ilan edecek kadar aptal değildim. Bütün hafta boyunca onun yanında ne kadar *normal* davranmış olsam da, ona duyduğum saplantı aşktan çok daha az sağlıklıydı.

Ofisime döndüğümde sandalyeme geri oturdum ve az önce aldığım bildirimi açtım. Şaşırtıcı bir şekilde, bu bir sözleşme değildi. Emmanuel Blanchet'in kendisinden gelen kişisel bir mesajdı. Ne kadar da tesadüf.

Tabii ki o olduğunu bildiğimi bilmiyordu. Çember, anonimliklerini korumak için *çok* dikkatliydi. Onları hayatta ve soylarını güvende tutan şey buydu. İktidar koltukları aileden aileye geçtiğinde, gücün asla el değiştirmemesini sağlamanın tek yolu paranoyak olmanın ötesine geçmekti.

Mesajı okuduğumda içimden soğuk bir ürperti geçti ve daha dik oturdum.

"*Neden?*" Danny'nin idam talebini ikinci kez okuyarak yüksek sesle sordum. Herhangi bir açıklama yoktu -nadiren olurdu- sadece kendisine verilen kimlik numarası ve ölüm kanıtını zamanında sunması için kibar ama kısa bir talep vardı.

Sanki ekranda daha fazla kelime belirecekmiş gibi uzun bir süre orada oturdum, seyrek ayrıntıları tekrar tekrar okudum. Sonra kaşlarımı çattım ve bir yanıt yazdım.

Anlaşıldı. Sözleşmeyi bekleyeceğim.

Çünkü talep sadece buydu. Bir istekti. Resmi bir sözleşme yapılana kadar uymak zorunda değildim. *Tüm* Lonca görevlerinde böyleydi. Organizasyonun temelinde bir iş vardı. Her iş, açıkça tanımlanmış beklentileri ve ödeme detayları olan bir işlemdi. Bu olmadan, hiçbir yükümlülük altında değildim ve doğrusu, kabul etmem aptallık olurdu. Sözleşmeler her iki tarafı da korurdu.

Blanchet bana hemen cevap verdi.

Sözleşme yok. Sadece işi yap ve paranı al.

Bu yanıt karşısında kaşlarımı çattım. Eğer ortada bir sözleşme yoksa, bu Blanchet için kişisel bir kan davasıydı. Ayrıca bu, iki Çember üyesinin daha desteğini alamadığı ya da buna teşebbüs etmediği anlamına geliyordu. İnfazlar -kendi paralı askerlerimize yönelik ölüm emirleri- üç Daire üyesinin onayını gerektiriyordu.

İç çekerek parmaklarımı sandalyemin koluna vurdum. Bu talebi reddetmeyi *düşünmem* bile saplantımın çok ileri gittiğini gösteriyordu. Daha önce Lonca'ya olan sadakatimi hiç sorgulamamıştım. Değil

Bir kez. Layla hayatı için korktuğunda, birinin onu öldürmeye çalıştığına ikna olduğunda bile.

Lonca benim bildiğim tek şeydi. Annem de babam da Lonca'dandı ve beni bugün olduğum adam olarak yetiştirmişlerdi. Soğuk, acımasız, ahlaksız. Örgüt için mükemmel bir varlık. *Benim* gibi insanlar, yapılması gerekeni tereddüt etmeden ve suçluluk duymadan yapanlar, Lonca'nın gücünü koruyanlar bizlerdik. Lonca'nın *bin* yılı aşkın süredir ayakta kalmasının nedeni cellatlardı.

Hayatımda hiçbir şey ve hiç kimse Paralı Askerler Loncası'na olan sadakatimden daha önemli değildi. Ne Layla, ne de öz annem. Yine de burada ilk kez bir emri reddetmeyi ciddi ciddi düşünüyordum.

Onun için.

Danny DeLuna için.

Bu rahatsız edici gerçeği kabul ettiğimde midemde nahoş, mide bulandırıcı bir his dönmeye başladı.

Danny tehlikeliydi. Sadece peşinde olduğu kişiler için değil, *benim* için de. O bir sorundu ve ben sorunlarımın etrafında dolanmazdım.

Çenemi sıkarak bir kez daha ofisimden çıktım ve koridorun ilerisindeki silah ikmal odasına yöneldim. Yapmak üzere olduğum şey üzerinde durmama izin vermedim, sadece en yakın hançeri aldım ve fikrimi değiştirmeden önce odayı tekrar kapattım.

Yatak odama girdiğimde adımlarım sessizdi, nefesim sık ve sessizdi, bir kavga için gerilmiştim. Ama bunun o kadar da dramatik bir şey olmayacağını anlamak için sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı. Danny uyuyordu.

Yatağın ayak ucunda donmuş bir şekilde durdum ve ona bakarken nefes alış verişimin normale dönmesine izin verdim. Alacakaranlık daha yeni çökmeye başlamıştı ve oda hâlâ iyi aydınlatılmıştı. Hiçbir şey onun mükemmel vücudunu görmemi engellemiyordu, inanılmaz dolgun göğüsleri nefesiyle birlikte yükselip alçalıyordu.

Battaniyenin altına girme zahmetine bile katlanmamıştı, bıraktığım yerde uyuyakalmış, sonra da bir ara sırt üstü dönmüş gibiydi. Bacakları hafifçe açılmıştı, bir dizi bükülmüştü ve amındaki dölümün ıslak parlaklığını gördüğümde derin bir nefes aldım.

Sertçe yutkunarak hançeri sol elimle sıkıca kavradım ama sağ elimle telefonumdan fotoğrafını çektim. Resim mükemmeldi, hiçbir şey saklamıyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Kamera galerimde Danny'nin her muhteşem açısını yakaladığım için öldürücü niyetim birkaç dakikalığına terk edildi. Sikim

o kadar sertti ki ağrıyordu ama onu uyandırmaya cesaret edemedim. Daha sonra bakacağımı bilerek sapkın galerimi çektim. Birçok, birçok kez.

Uykusunda iç çekti ve hafifçe kıpırdandığında donup kaldım. Bacakları bir *davet* gibi birbirinden ayrıldı. Daha fazla fotoğraf çektim, sonra ereksiyonumu kavramak için telefonumu sandalyeye fırlattım. Belki... belki bir kez daha boşalabilirsem kafam daha rahat olacaktı. Belki bunu o uyurken yaparsam, kendimi onun o muhteşem safir gözlerinde kaybetme riskim olmazdı.

Hay sikeyim. Hayır. Şimdiden kararlılığımı kaybediyordum ve bu kabul edilemezdi.

Dişlerimi sıkarak sikimi bıraktım ve yapılması gerekeni yapmaya karar verdim.

Haçeri sağ elime aldım ve batan güneşin yedi inçlik bıçağın üzerinde nasıl parladığını hayranlıkla seyrettim. Çok temizdi ama bir meleğin kanıyla sırlıslamak olmak üzereydi. Onu asla yıkamayacağımı zaten biliyordum. Onu bir çerçeveye yerleştirip yatağımın ucuna asacaktım, gerçek insani duygulara en çok yaklaştığım anın sürekli bir hatırlatıcısı olarak.

Onunla birlikte yatağa tırmandığımda Danny uyanmadı ama beline sarıldığımda uykusunda adımı mırıldandı. Bu beni duraksattı. Rüyasında beni görüyordu. *Beni.* Onu bir ay boyunca tutsak eden o çıkarıcı puştı değil... *beni.*

Uykunun dinginleştirdiği mükemmel yüzüne bakarken içimde çelişkili duygular dönüp duruyordu.

Yine de ne yapılması gerektiğini biliyordum. Daha sonra beni ne kadar rahatsız edecek olursa olsun, kendimi bu fantezinin içinde ne kadar kaybetmek istersem isteyeyim, onun beni zayıflatmasına izin veremezdim.

Danny DeLuna'nın ölmesi gerekiyordu.

Kendimi çelikleştirerek bıçağı boğazına götürdüm, kaymaktaşı tenindeki o ilk canlı kırmızı kan damlasını çekecek kadar bastırdım.

Gözleri birden açıldı ve benimkilere kilitlendi.

KAi

Bir fırtınası yatak odamın pencerelerini dövüyor, ötesindeki deniz çılgınca çırpınıyordu ama panjurları kapatmayı reddettim. Danielle'in -ya da Danny'nin- çok sevdiği manzarayı kapatmaya kıyamıyordum. Beni Venedik'teki o köprüde bıraktığından beri geçen her dakika, o adamın ona ne yaptığını hayal etmek tam bir işkenceydi.

Sam'in Lonca dosyalarını hacklemedeki başarısızlığı her şeyi daha da kötüleştirmişti. *Cevaplar* istiyordum, lanet olsun. *Onu nerede bulacağımı* bilmek istiyordum. O iyi miydi? *Mutlu muydu?*

Hamile miydi?

Eğer öyle olsaydı bana geri dönerdi, bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Yüzüme tükürmek için bile olsa, onu tekrar görürdüm.

Ama eğer değilse... Parmaklarımı çapraz yapıp umut edemezdim. Onu kendim bulmalıyım.

Kapımın sertçe çalınması beni gerçekliğe geri sürükledi ve melankolik ruh halimi bölen kişiye havlamak için hışımla yanına gittim. Daha fazla kötü haber alacak havada değildim ve er ya da geç biri öfkemi fiziksel şiddet şeklinde yansıtacaktı. Hem de Sam'den daha kötü bir şekilde.

O itiş kakış bir tuzaktı, Danny'nin onurunu savunarak onu kazanmayı amaçlıyordu. Ama kızın korkmuş bir şekilde ona baktığını gördüğümde kendimi kaybetmişim. O yumruklar olması gerekenden çok daha sertti ve Sam'in beni affetmesi birkaç gün sürdü.

"Ne oldu?" Kapıyı fırlatarak açmasını istedim.

Kız kardeşim bana ters ters baktı, kollarını kavuşturmuş ve kaltak suratını hiç bozmamıştı. "Görüyorum ki kötü ruh halin zamanla düzelmemiş."

Hırladım. "Siktir git Moana, hiçbir fikrin yok-"

"Seni ne kadar kandırdı? Şimdi kendini ne kadar *aptal* hissediyorsun? Ona açıldığın ve gerçek duygularını gösterdiğin için ne kadar pişmansın? Evet, Kai, *hiçbir fikrim yok*. O lanet atından in, hepimizle oynadı." Bana dudak büktü ve ben de kapıyı suratına çarpma isteğime direndim.

Beni ne kadar kızdırırsa kızdırısın, kız kardeşimi asla incitmezdim. O beni gerçekten seven tek kişiydi. Onun için kelimenin tam anlamıyla her şeyi yapardım, kurtarılmaya ihtiyacı olduğundan değil. Moana orduya katılmamın sebebiydi. O benim idolümdü, ilham kaynağımdı ve sonra Lonca onu mahvetti.

Onun için Lonca'yı yok edecektim.

"Senin için bir bilgim var," dedi Mo, ben karşılık vermeyince. "Bağlantımız tekrar ulaştı."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Danny-"

Mo başını salladı. "Onun hakkında değil. Adam hakkında.

Leon." Gözlerim kısıldı. "Adı bu mu?" *Leon*.

"Duyar duymaz Cadılar Bayramı partisinin olduğu geceyi hatırladım. Danny'yi barın yanında öpen ve Danny'nin onu tokatladığı adam mı? Onunla tuvalette tanışmadan hemen önce? Adı Leon'du." Yüzü tiksinti ve acıyla buruştu. "Anlaşılan yalan söylemiyormuş. Adam onun iş arkadaşı. Ama aynı zamanda bundan daha fazlası ve bahse girerim bunu bilmiyordur bile."

İçimde çalkantılı bir duygu fırtınası koptu ve yumruklarım iki yanımda sıkıldı. "Kim o, Moana? Onu kim kaçırdı?"

Bana acıyan bir bakış attı. "O Çember'de, Kai. O sadece yılanlardan biri değil... onların idarecisi."

Kafamın içinde siyahlık dönmeye başladı ve öfke dolu bir çığlıkla yumruğumu duvara vurdum. Onu kurtarmak zorundaydım. Onu geri getirmeliydim. Ama ya çoktan geç kaldıysam?

DEVAM EDECEK

ÖLÜ DAMLA
28 MART 2022

TATE'DEN BİR NOT

Bu sefer sizi boş laflarla meşgul etmeyeceğim ama sizden haber almak istiyorum! Lütfen gelin beni Facebook'ta bulun -

www.facebook.com/groups/tatejames.thefoxhole xxx

AYRICA TATE JAMES TARAFINDAN

Madison Kate'in Hikayesi: (Karanlık NA Çağdaş Romantizm)

#1 NEFRET

#2 YALANCI

#3 SAHTE

#4 KATE

HADES

(Karanlık NA Çağdaş Romantizm)

#1 7^{inci} Daire

#2 Anarşi

#3 Kulüp 22

#4 Timber (2021)

Kraliyet Davaları: (Komple Fantastik Seri)

#1 Numaralı Sahtekar

#2 Arayıcı

#3 Numaralı Varis

Kit Davenport

(PNR serisinin tamamı)

#1 The Vixen's Lead #2

The Dragon's Wing

#3 Kaplanın Pususu #4

Engerek Yuvası

#5 Karga Cinayeti #6

Alfa'nın Sürüsü

Novella: Cehennem Köpeği'nin Lejyonu

Kutu Seti: Kit Davenport: Komple Seri

Karanlık Miras: (Komple Karanlık Çağdaş lise romantizmi)

#1 Kırık Kanatlar

#2 Kırık Güven

#3 Kırık Miras

#4 Dylan (bağımsız)

Arbon Akademi Kraliyet Ailesi

(Karanlık çağdaş/distopik üniversite romantizmini tamamlayın)

#1 Prenses Oy Pusulası

#2 Playboy Prensleri

#3 Zehirli Taht

Hijinx Harem: (Rekabet RomCom PNR serisi)

#1. Fesat Unsurları 2.

Yıkım Unsurları 3. Arzu

Unsurları

Vahşi Av Motosiklet Kulübü (Karanlık

PNR/Fantezi serisi)

#1 Koyu Parıltı

#2 Cruel Glamour (TBC)

#3 Torn Gossamer (TBC)

Foxfire Burning: (UF/PNR serisi)

#1 Dokuzlar

#2 Kuyruk Oyunu (TBC) #3

TBC (TBC)

Gizli Günahkarlar

(Karanlık Çağdaş Gerilim Romantizm)

#1 Ateşle

Değiştirilmiş #2

Kurşunla

Değiştirilmiş

#3 Acı Tarafından Değiştirildi (TBC)

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[İçindekiler Telif](#)

[Hakkı İthaf](#)

[Sosyal Bağlantılar](#)

[Okuma Sırası](#)

[İçerik Uyarısı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Devam Edecek](#)

[Tate'den Bir Not](#)

[Tate James](#) tarafından [da](#) yazılmıştır

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

